ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1937

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΥΠΡΟΥ
ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΥΠΡΟΥ

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Εἶναι τόσον εὔκολο ὅταν χρησιμοποιῆτε "ΚΟΛΥΝΟΣ,, Ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ,, προσδίδει εἰς τὰ δόντια γοητείαν εὐχάριστον εἰς τὸ βλέμμα.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ,, εἶναι ἡ πλέον ἀποτελεσματική. Διαρκεῖ δύο φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὶς ΚΟΙΝΕΣ ὀδοντοκρέμες, διότι χρησιμοποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικὴν τῆς ξηρᾶς ψήκτρας μὲ ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ,, Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν X καὶ XI Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 : ΑΘΗΝΑΙ

Υφάσματα πλεκτὰ διὰ ΤΑΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ καὶ ΜΠΑΡΟΛΕ σὲ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ χρωματισμοὺς ΤΑΓΙΕΡ τὰ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ὡς καὶ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΙΚΑΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ εἰς τοὺς λουομένους συνιστῶμεν θερμῶς Lait de Soleil (γάλα ἡλίου) κρέμα πυκνόρρευστον ποὺ προφυλάσσει ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα τοῦ ἡλίου καὶ δίδει στὸ δέρμα ἕνα χρῶμα καφὲ ναπουρὲλ. Πωλεῖται εἰς χῦμα

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΣΕΛΕΝΤΕ ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα διὰ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας ποὺ θέλουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις των μὲ ὀλίγα μόνον μαθήματα

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Ὁδὸς Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31 339

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΡΩΜΑ ETERNEL PRINTEMPS, "Ἕνα ἄρωμα ποὺ μᾶς φέρνει τὶς πιὸ λεπτὲς ἀνοιξιάτικες εὐωδίες: Lilas, jasmin, rose, violette de Parme jacintho, ἐμφανίζονται στὴ φυσική τους ἀπόδοση. Μὲ μιὰ λέξι κάθε σταγόνα ἀπὸ τὸ ἀξέχαστο αὐτὸ ἄρωμα εἶνε καὶ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἀνοιξιάτικα λουλούδια τῆς Grasse. Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸ

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια—Ἀθῆναι

Ἡ Πούδρα DIALON ἀφαιρεῖ τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν τοῦ ἰδρῶτος, παρεμποδίζει τὴν ὑπερβολικὴν ἐφίδρωσιν, ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν σπορτ καὶ εἶναι ἀπαράμιλλος διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν.

—— Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Μυροπωλεῖα ——

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ—ΚΟΡΣΕΣ τοῦ περιφήμου Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν Παρισίων ἡ ἐγχώριες ἐλαφρές, ἀοίρατες, μαλακές, χωρὶς Μπανέλλες, μὲ ἐφαρμογὴν παρ' εἰδικοῦ τεχνικοῦ εἰς τὸ

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Σημειώσεις ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό μου)

10 Μαρτίου

Ξαναγυρίζοντας ἀπόψε στὸ σπίτι μου, βρῆκα ἕνα ἐπισκεπτήριο ἀρκετὰ περίεργο, τὸ ἑξῆς:

ΑΝΡΥ ΦΛΟΥΠΑΡ,

Ἔμπορος Εὐτυχίας

Κύτταξα τὴ θυρωρό μου παραξενεμένος καὶ τὴ ρώτησα ἐρωτικῶς μ' αὐτὸν τὸν παράδοξο ἐπισκέπτη. Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα μοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἦταν ἕνας κύριος ψηλός, ξυρισμένος, μὲ λαμπροὺς τρόπους. Τίποτε ἄλλο δὲν ἤξερε...

Ἀνρὺ Φλουπάρ! Ποιὸς διάβολος ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε ἕνα τόσο περίεργο ἐπάγγελμα ; Κανένας τρελλὸς ἴσως ἢ κάποιος ἀνόητος φαρσέρ... Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ὄνομα Φλουπὰρ δὲν μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο. Καὶ ξαφνικὰ μοῦ ξανάφερε στὸ μυαλό μου μιὰ ἀνάμνησι, ἀμυδρὴ ἀκόμα, μιὰ ἀνάμνησι τῶν εἴκοσί μου χρόνων, τῆς ἐποχῆς τοῦ μποέμισμοῦ καὶ τῆς τρέλλας.

Φλουπάρ! Δὲν εἶχα κάποιο συμφοιτητὴ ποὺ λεγόταν ἔτσι ; Ναί, ἡ ἰδέες μου ἄρχισαν νὰ ξεκαθαρίζουν καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι ξανάβλεπα ἕνα πρόσωπο μακρουλὸ καὶ χλωμὸ μὲ μαλλιὰ καλλιτέχνου καὶ ὅτι ξανάκουγα κάποια φωνὴ ν' ἀπαγγέλλη στίχους τοῦ Μπωντελαίρ καὶ τοῦ Βερλαίν, μιὰ φωνὴ θερμὴ ποὺ ἔλεγαν πὼς ἦταν καμωμένη γιὰ τὸ θέατρο...

Ὁ Φλουπάρ!... Ναί, ἦταν αὐτός... ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους μας στὰ μαθήματα... αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀντιγράφαμε ὅλοι στὶς ἐξετάσεις... Ἕνας νέος μὲ μέλλον...

Ἦταν ὅμως φτωχὸς καὶ συχνὰ τὸν βοηθούσαμε... Πολλὲς φορὲς τοῦ προσέφερα τροφὴ καὶ στέγη στὸ μέτριο φοιτητικό μου δωμάτιο, ὅπου μὲ διασκέδαζε μὲ τὶς ὡραιότατες ἱστορίες ποὺ διηγόταν...

Καταγινόταν τότε μὲ ὅλα, μὲ τὴ ζωγραφική, τὴ μουσικὴ καὶ τὸ θέατρο καὶ διακρινόταν στὸ κάθε τι, γιατὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος καὶ πολὺ ἐπιδέξιος.

Τὸν θεωρούσαμε προωρισμένο γιὰ κάποια λαμπρὴ σταδιοδρομία, μὰ εἶχε χαρακτῆρα περίεργο, ἐλάτρευε τὴν ἀνεξαρτησία καὶ δὲν ὑποτασσόταν σὲ τίποτε...

Ἦταν ἕνας μεγάλος ὀνειροπόλος, ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήση ὁριστικά.

Καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα, ἐξαφανίστηκε πηγαίνοντας μαζὺ μὲ τὴ δόξα του στὴν ἐπαρχία του... Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδαμε πειά... Δεκαπέντε χρόνια εἶχαν περάσει... Θεέ μου! πόσο μακρυνὰ εἶν' ὅλ' αὐτά !

16 Μαρτίου

Ὁ ἔμπορος τῆς εὐτυχίας ξανᾶρθε στὸ σπίτι μου. Βρῆκα γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν κάρτα του καὶ αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε γράψει τὴ διεύθυνσί του σ' αὐτή, προσθέτοντας πως ἐπιθυμοῦσε νὰ μὲ δῆ γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι.

Ἂν καὶ κατοικοῦσε στοῦ διαβόλου τὴ μάνα, ξεκίνησα πρὸς ἀναζήτησί του, γεμᾶτος περιέργεια νὰ δῶ τί μὲ ἤθελε καὶ πρὸ πάντων νὰ μάθω τί εἴδους ἐμπόριο εὐτυχίας ἔκανε.

Ὁ ἀμαξᾶς μου δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ βρῆ τὸν δρόμο του, ἕνα δρόμο προϊστορικό, σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ ποὺ δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τὸν μεσαίωνα. Τὸ σπίτι του ἦταν ἀκόμα πιὸ προϊστορικό.

Μπροστὰ στὴν πόρτα εἶδα μιὰ χοντρὴ γυναῖκα ποὺ καθάριζε πατάτες καὶ τῆς ζήτησα πληροφορίες.

— Φλουπάρ... μουρμούρισε... Δὲν τὸ ξέρω...

Κι' ἐπειδὴ ἐπέμεινα, πρόσθεσε:

— Ἀ! ἴσως εἶνε ὁ κύριος ποὺ κάθεται στὸ πέμπτο πάτωμα, στὴν πρώτη πόρτα ἀριστερά... Κυττάχτε....

Μὲ μεγάλη δυσκολία, ἀνέβηκα μιὰ ἀνεκδιήγητη σκάλα, τόσο σκοτεινή, ὥστε μόνο μετρῶντας τὰ σκαλοπάτια κατάλαβα πὼς εἶχα φτάσει στὸν προορισμό μου.

Μιὰ φριχτὴ μυρωδιὰ στιφάδου καὶ πετρελαίου ἁπλωνόταν σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα σκέφθηκα τοὺς φοιτητικοὺς θριάμβους τοῦ Φλουπάρ...

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὅλ' αὐτὰ εἶχαν καταλήξει σ' αὐτὴν τὴν κρώγλη.

Χτύπησα τὴν πόρτα του, βάζοντας κιόλας τὸ χέρι μου στὴν τσέπη, γιὰ νὰ ἔχω ἕτοιμο τὸ χαρτονόμισμα, ποὺ καθὼς νόμιζα· θὰ μοῦ ζητοῦσε, ὅταν ἔξαφνα, ἕνας μικρὸς κλητῆρας μὲ στολὴ μοῦ ἄνοιξε.

— Ὁ κ. Φλουπάρ; ρώτησα.

— Ἐδῶ. Κάμετε τὸν κόπο νὰ περάσετε στὸ σαλόνι. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ κ. διεύθυντὴς θὰ εἶνε στὴ διάθεσί σας.

Σαστισμένος, ἄφησα τὸ γκρούμ νὰ μὲ ὁδηγήση σ' ἕνα σαλόνι στρωμένο μὲ γαλάζιο ὕφασμα καὶ πλημμυρισμένο στὸ φῶς.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας σοφᾶς, τρεῖς πολυθρόνες ἀπὸ βελοῦδο πράσινο, κι' ἕνα τραπέζι ἀπὸ ἀκαζού, γεμᾶτο λευκώματα κι' ἀγγλικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο ἦσαν ἕνα σωρὸ ἐπισκεπτήρια. Νόμιζα πὼς ὠνειρευόμουν...

Σαλόνι !... Ὁ κ. διευθυντὴς εἶχε πῆ ὁ γκρούμ...

Διευθυντὴς τίνος;... Ἀσφαλῶς ἑνὸς οἴκου εὐτυχίας, ποὺ πουλοῦσε λιανικῶς καὶ χονδρικῶς !... Τί σήμαιναν ὅλ' αὐτά ;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς εἶχα ἐξαπατηθῆ. Στὸ κάτω-κάτω, ὁ Φλουπὰρ μποροῦσε νὰ ἦταν κανένας ἀπατεών... Καὶ σκέφθηκα νὰ φύγω τρέχοντας.

Ὡστόσο κατάλαβα ἀμέσως πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ κρίνω ἔτσι αὐτὸν τὸ φίλο τῆς νεότητός μου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαθὴ ὄψι, ἀσχημη καὶ γλυκεία, ἦταν τώρα ὁλοζώντανη μέσα στὴ μνήμη μου...

Καθὼς ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Ἀνρὺ Φλουπὰρ προχώρησε πρὸς ἐμένα μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα.

Λίγο σαστισμένος, τραύλισα μιὰ ἀόριστη φράσι.

Μὰ ἐκεῖνος, γεμᾶτος διάχυσι, μ' ἀγκάλιασε δυὸ φορὲς σχεδὸν κλαίγοντας.

Μὲ εἶχε κατακτήσει...

— Εἶνε τόσα χρόνια ! Τόσα χρόνια ποὺ ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε ! ἐπανελάμβανε γελώντας μέσα ἀπ' τὰ δάκρυά του.

Τότε ἄρχισα νὰ τοῦ μιλάω μὲ ὀργή, ρωτῶντας τον γιὰ τὴ ζωή του κατὰ τὴ διάρκεια τῶν χρόνων τοῦ χωρισμοῦ καὶ λέγοντάς του τὴν ἐκπληξι ποὺ ἔνοιωσα ὅταν βρῆκα τὴν κάρτα του μὲ τὸ αἰνιγματικὸ ἐπάγγελμα.

— Ναί, ἔκανε μὲ ὕφος ὀνειροπόλο, καταλαβαίνω τὴν ἐκπληξί σου. Εἶνε πράγματι μιὰ παράδοξη ἱστορία... Θέλησα νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ νὰ ξαναρχίσουμε τὶς παλιὲς καλές μας σχέσεις... Ἔπειτα, ἐπειδὴ ξέρω τὶς σχέσεις ποὺ ἔχεις στὴν κοινωνία καὶ στὸν τύπο, ἀκέφθηκα ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσης λίγο στὰ σχέδιά μου...

— Στὰ σχέδιά σου ;

— Ναί, ἔτσι ὅπως μὲ βλέπεις, πεθαίνω ἀπ' τὴν πεῖνα...

"Ω! μὴν ἀνησυχῆς... Ἔφαγα περίφημα τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ θὰ σοῦ κάνω τὸ τραπέζι στὰ Ἠλύσια Πεδία. Ἔχω, καθὼς βλέπεις, σαλόνι παρουσιάσιμο κι' ἕναν ὑπηρέτη μὲ στολή. Ἕνα ἀμάξι μὲ περιμένει, ὅταν θέλω νὰ βγῶ ἔξω. Καθὼς βλέπεις ἀπέκτησα κοιλιά, ἔχω ἕνα μπριλλάντι τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων στὸ μικρὸ δάχτυλο κι' ἔχω παρασημοφορηθῆ ἀπὸ τὴ Ρουμανία.

»Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πεθαίνω ἀπ' τὴν πεῖνα, ὅπως πέθαινα ἄλλως τε πάντοτε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν φοιτητής.

»Μιὰ ἰδέα ὡστόσο μοῦ ἦρθε, μιὰ ἰδέα ποὺ θέλω νὰ σοῦ τὴν ὑποβάλω, μιὰ ἰδέα ὑπέροχη ποὺ ἐνθουσίασε ἕνα λαμπρὸ γέρο - ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔγινε κεφαλαιοῦχος μου κι' ὁ ὁποῖος μοῦ δάνεισε μερικὰ χιλιάρικα γιὰ τὴν ἐπιχείρησι.

»Θὰ γελάσης, μὰ τί τὰ θέλεις; πρέπει νὰ τρώη κανεὶς κι' αὐτὸ ποὺ σχεδιάζω, σὲ βεβαιώνω πὼς εἶνε μιὰ ἐντιμότατη ἐπιχείρησις.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀνρὺ Φλουπὰρ φωτιζόντουσαν καθὼς μιλοῦσε. Ξανάβρισκα σ' αὐτὰ τὸ ἀγαθὸ βλέμμα τῶν παληῶν καιρῶν, τότε ποὺ μᾶς διηγῶταν τὶς χίμαιρές του.

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ προκαταβολικά, ἐξακολούθησε, ὅτι ἔζησα ὡς τώρα μέσα στὴν πιὸ μαύρη μοναξιὰ κι' ὅτι ἤμουν τρομερὰ δυστυχισμένος. Ταξίδεψα παντοῦ κι' ἔκανα ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πιὸ εὐχάριστο ἴσως ἦταν τοῦ περιοδεύοντος ἠθοποιοῦ, ἑνὸς ἠθοποιοῦ ποὺ δὲν πληρωνόταν πάντοτε.

»Καὶ ὅμως εἶχα τάλαντο, καθὼς ἔλεγαν. Δούλεψα σκυλίσια καὶ ἤξερα ξένες γλῶσσες. Μὰ ἂν ὑπέφερα τόσο γιὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, ὑπέφερα πολὺ περισσότερο μ' ἕναν ἄλλο τρόπο: ἀγάπησα μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν μ' ἀγαποῦσε καὶ μοῦ βασάνισε φριχτὰ τὴν καρδιά.

»Ἔτσι, ἔπειτ' ἀπ' αὐτά, ἔγινα ἕνας φιλόσοφος γεμᾶτος πίκρα καὶ σκεπτικισμό.

»Αὐτὸ εἶνε τὸ παρελθόν μου. Δὲν εἶνε λαμπρό, καθὼς βλέπεις... Ὅσο γιὰ τὸ μέλλον ἐλπίζω νὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τὸ ἐμπόριο τῆς εὐτυχίας...

»Ἄκουσε τώρα περὶ τίνος πρόκειται...

»Εἶν' ἕνας ἄνθρωπος μονος στὸν κόσμο, χωρὶς φίλο, χωρὶς σύντροφο, χωρὶς κανένα; Θὰ γίνω, ἂν μοῦ τὸ ζητήσουν δέβαια, ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος ἢ ὁ ἀφωσιωμένος φίλος ποὺ τοῦ λείπει. Διακριτικός, πιστός, ἐγκάρδιος, θὰ μάθω ὅλα του τὰ γοῦστα καὶ θὰ προλαβαίνω ὅλες του τὶς ἐπιθυμίες.

»Εἶνε ἕνας γέρος γκρινιάρης ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἑνὸς συμπαίκτου γιὰ τὰ χαρτιὰ ἢ τὸ ντόμινο ; Θὰ γίνω ὁ συμπαίκτης αὐτός, ἕνας συμπαίκτης εὐγενής, βολικὸς ποὺ θὰ χάνη πάντοτε...

»Εἶνε μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἐπιθυμεῖ ἕνα συγγενῆ, ἕνα θεῖο, ἕναν ἀνηψιό, ἕναν ἐξάδελφο;... Θὰ γίνω ὁ χρήσιμος αὐτὸς συγγενῆς, θὰ πάρω τὴν ἡλικία καὶ τοὺς τρόπους, ποὺ θὰ θελήσουν καὶ θὰ παίξω εὐσυνείδητα τὸν ρόλο μου... Μὴ ξεχνᾶς πὼς ἄλλοτε ἤμουν καλὸς ἠθοποιός.

»Θὰ γίνω ὁ ξενιτεμένος ταξιδιώτης ποὺ ξαναγυρίζει, φέρνοντας ἀναμνήσεις, ὁ ἔμπιστος τῶν πληγωμένων καρδιῶν κα: στὴν ἀνάγκη ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς ποὺ θὰ μιλάη γιὰ τὶς ἑκστρατεῖες του.

»Κανένας δὲν θὰ ξέρη τὸ μυστικὸ τῆς παρουσίας μου ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ θὰ μὲ πληρώνη, κ' οἱ ἄλλοι θὰ ἔχουν τὴν παραίσθησι τῆς χαρᾶς ποὺ θὰ τοὺς δίνω, τὸ καλὸ μου κέφι ποὺ δὲν θὰ μοῦ λείπη ποτέ, τὶς καλωσύνες ποὺ θὰ ξέρω νὰ βάζω σ' ὅλες μου τὶς πράξεις, ἀκούγοντας ὅλο τοὺς θρήνους καὶ παρηγορῶντας ὅλες τὶς ἀτυχίες...

»Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμά μου, ἀγαπητέ μου...

Καὶ καθὼς τὸν κύτταζα ἀνήσυχος, ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Μὴ ξαφνιάζεσαι, φίλε μου. Τὸ ὄνειρό μου εἶνε ἄνθρωπιστικὸ καὶ βασίζεται στὴν φιλανθρωπία. Τὰ χρήματα ποὺ θὰ παίρνω δὲν θὰ εἶνε περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσω. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κερδοσκοπία, ὑπάρχε ἕνα ἔργο ἠθικὸ γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ μεταγενέστεροι θὰ μιλήσουν. Ἐπιδιώκω ἕναν ἀνώτερο σκοπό: νὰ τρέξω στὸν κόσμο, γεμίζοντας τὰ κενά, ἀλαφρώνοντας τὶς ἀνθρώπινες δυστυχίες...

»Κι' ἔπειτα, στὰ πίσω, δὲν θὰ ὑπάρχη καὶ κάποιο ὄφελος γιὰ μένα, λίγη χαρὰ καὶ στοργή, ποὺ θὰ μοῦ τὴ δίνουν ἴσως, εἰς ἀνταπόδοσιν αὐτῆς ποὺ πούλησα· μιὰ θέσις τέλος στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων, μιὰ θέσις γιὰ μένα ποὺ δὲν ἔβρηκα ὡς τώρα ἄσυλο σὲ καμμιὰ καρδιά ;

»Τί δόξα, φίλε μου, νὰ δημιουργήσω σχολὴ μιὰ μέρα, νὰ ἀποκτήσω πιστοὺς μαθητὰς ποὺ θὰ τρέξουν ζοπίσω μου, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς διασκεδάσουν καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσουν ;

— Ἔχεις ἠδὴ πελάτες ; τὸν ρώτησα.

— Ὄχι ἀκόμα, γιατὶ μόλις αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ. Μὰ μὲ φωνὲς ὅπως ἡ δική σου, θὰ διαδώσω τὴ πρόγραμμά μου καὶ θὰ λανσάρω τὴν ἐπιχείρησί μου.

Καθὼς σηκωνόμαστε γιὰ νὰ πᾶμε νὰ φαμε στὰ Ἠλύσια Πεδία, μοῦ ἦρθε ἡ διάθεσις νὰ παρω τὸ φτωχό μου φίλο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ νὰ τοῦ πῶ:

— Ἄφησε τὸ ὄνειρό σου, φίλε μου!... Εἶνε καμωμένο ἀπὸ χίμαιρες! Καθένας δὲν θὰ θελήση νὰ πιστέψη σ' αὐτὴν τὴν εὐτυχία ποὺ ἰσχυρίζεσαι πὼς θὰ πουλᾶς... Ἡ χαρὰ δὲν ἀγοράζεται ἐδῶ κάτω.

Μὰ ὁ Φλουπὰρ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη, στὰ σχεδιά του, μοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, ὥστε δὲν θέλησα νὰ τὸν λυπήσω καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὸν ὑποστηρίξω.

— Ποιος ξέρει, σκέφθηκα...

6 Ἰανουαρίου

Στὸ μέγαρο τῆς βαρώνης Κράφ, τῆς γηραιᾶς μου φίλης βλέπω τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνα ἡλικιωμενο κύριο μὲ σεβαστὸ πιρουσιαστικό, ποὺ εἶνε ἡ λατρεια τῶν ἐπισκεπτῶν της. Εἶνε ἕνας Ἑλβετὸς σοφός, καθὼς λέει ἡ βαρώνη, στενὸς φίλος τοῦ μακαρίτου συζύγου της. Αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε τόσο ἐνδιαφέρων καὶ τόσο γοητευτικός, ὥστε οἱ καλεσμένοι ξεχειλίζουν τὸ σαλόνι τῆς βαρώνης γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, γοητευμένος ἀπ' αὐτὸν τὸν ξένο, τοῦ ζήτησα χθὲς τὴν κάρτα του, ἐπιθυμώντας νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, κι' αὐτὴ ἡ κάρτα ἔγραφε:

ΑΝΡΥ ΦΛΟΥΠΑΡ

Ἔμπορος Εὐτυχίας

11 Φεβρουαρίου.

Ξαναγυρίζω ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ ζωγράφου Νταβαίν, λαμπροῦ ἀνθρώπου, μὰ καλλιτέχνου τῆς κακῆς ὥρας μὲ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου θὰ γελοῦσε ὁ κόσμος ἂν δὲν ἦταν πλούσιος.

Στὸν τάφο του, πρὸς γενικὴν κατάπληξιν, παρουσιάστηκε κάποιος ποὺ ἀπήγγειλε ἕναν ἐπικήδειο, ἐξαίρετο, μὰ τὴν πίστι μου, γεμᾶτο τάκτ καὶ συγκίνησι...

Ἦταν ὁ Φλουπάρ... Τὸν ἀναγνώρισα κάτω ἀπὸ τὴν φευτικη γενειάδα...

3 Μαρτίου

Ἡ νεαρές μου φίλες ντ' Ἀρνουβὲλ δοκιμάστηκαν σκληρὰ τελευταία. Αὐτὲς ἡ δυὸ νέες ἔμειναν μόνες στὸν κόσμο, τώρα ποὺ ἔχασαν τὴ μητέρα τους. Εὐτυχῶς ἔτρεξε κοντά τους ἕνας θεῖος τους ἀπὸ τὴ Βουργουνδία, ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος, ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλα καὶ τὶς παρηγορεῖ...

Κι' ὁ θεῖος αὐτὸς εἶνε ὁ Φλουπάρ...

6 Μαρτίου

Αὐτὸς ! Πάντα αὐτὸς ! Ἔγινε περιζήτητος... Εἶπα τὸ ὄνομά του σὲ μερικοὺς γνωστοὺς μου, ὅπως μὲ εἶχε παρακαλέσει καὶ τὸν συναντάω κάθε στιγμὴ μπροστά μου... Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι τόσοι ἄνθρωποι τρέχουν ἐδῶ κάτω, πίσω ἀπ' τὴ στοργή, ζητοῦν τὴν συμπάθεια καὶ γίνονται εὐτυχεῖς, ὅταν τὴν ἀποκτοῦν, ἔστω καὶ πληρώνοντάς την;

5 Σεπτεμβρίου

Ἔλαβα ἕνα ἀγγελτήριο κηδείας ποὺ μοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά. Εἶχε ἁπλῶς τ' ὄνομα «Φ λ ο υ π ά ρ», χωρὶς ν' ἀναφέρεται σ' αὐτὸ κανένας συγγενὴς ἢ φίλος.

Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι του. Ὁ νεκρὸς ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσυντεθειμένα ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὶς στερήσεις...

Ἔπιασα κουβέντα μὲ μιὰ γειτόνισσα καὶ τῆς μίλησα γιὰ τὸ ἀλλόκοτο ἐπάγγελμα ποὺ ἐξασκοῦσε ὁ νεκρός.

— Περίεργο εἶπα, στὸ τέλος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ πέθανε ἀπὸ στερήσεις, γιατὶ ἔκανε χρυσὲς δουλειές.

— Ἀ! κύριε, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ὁ δυστυχισμένος ξεχνοῦσε πάντα νὰ πληρωθῆ... Ἀφιέρωνε τὸν καιρό του καὶ τὴν καρδιά του στὴν ἐργασία του χωρὶς νὰ λογαριάζη... Ἐργαζόταν ὑπερἀνθρώπινα... Νόμιζε πὼς ἔλεγε στοὺς ἄλλους ψέματα, ἐνῶ τὰ ἔλεγε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.... Αὐτὸς εἶχε ἀνάγκη ἀγάπης κι' εὐτυχίας καὶ νόμιζε πὼς θὰ τὴ βρῆ ἔτσι...

Φτωχὲ φίλε μου, θῦμα μιᾶς τρελλῆς χίμαιρας, ἔκανες πὼς πουλᾶς τὴν εὐτυχία γιὰ νὰ τὴν ἐξαγοράζης μόνος σου...

Πέθανες ὅμως, γιατὶ ἡ εὐτυχία δὲν ἀγοράζεται ἐδῶ κάτω...

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν Ἀλλοδαπῶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μεγάλη δεξίωσις τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν Αἰγυπτιακὴ πρεσβεία ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Φαρούκ. Παρευρέθησαν οἱ ἐπίσημοι, τὸ διπλωματικὸν σῶμα καὶ πλεῖστα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐνταῦθα αἰγυπτιακῆς παροικίας.

* * *

Ἐξαιρετικὴ ζωηρότης κατὰ τὸ «ζοὺρ-φὶξ» τῆς Γλυφάδας τὴν περασμένη Παρασκευή, τὸ βράδυ.

— Ὅλα τὰ τραπέζια κατειλημμένα ἀπὸ κομψότατον κόσμο.

—Διεκρίναμε τὸν πρεσβευτὴ καὶ τὴν κ. Κιουβελιέ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν κ. Φιλότττι, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ὁλλανδίας καὶ τὴν κ. Λὰν Μπρέγκελ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Ἀργυροπούλου, τὸν κ. Περφίτ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κουτό, τὴν κ. Α. Χρηστομάνου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Αἰλιανοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τσάτσου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καλογεροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γράτσου, τὸν κ. Ν. Κωστῆν, τὸν κ. Δ. Κυριακίδην, τὸν κ. Α. Δεληγεώργην, τὸν κ. Π. Μελᾶν, τὸν κ. Κιτσίκην, τὸν κ. Α. Βλάχον κλπ.

* * *

Στὴν Κηφισιὰ ζωηροτάτη κίνησις κατὰ τὸ τελευταῖο Σαββατοκύριακο λόγῳ τῆς διοργανωθείσης, στὸ ἄλσος, ὑπαιθρίου ἑορτῆς ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Συλλόγου τῶν Κυριῶν.

— Ἀπὸ τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα ἕως ἀργὰ τὴν Κυριακὴ βράδυ, ὁ κόσμος συνέρρευσεν ἀθρόος στὰ περίπτερα, τὰ κυλικεῖον, τὸ μπὰρ καὶ τὴν ταβέρνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα θαυμάσια διωργανωμένα ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

— Μεταξὺ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἡ ὁποῖες ἐπώλουν καὶ ἐσέρβιραν στὰ διάφορα κέντρα εἴδομεν τὴν κ. Ι. Μεταξᾶ, στὸ περίπτερο τῶν ἀνθέων μὲ τὴν κ. Λεβίδη καὶ τὴν δίδα Μαντζούφα, τὰς κ. κ. Μ. Γεωργαντᾶ, Ἀλευρᾶ καὶ τὰς δίδας Μελᾶ, Πασπάτη καὶ Καμπᾶ, στὸ ψάρευμα, τὰς Πετσάλη στὸ λαχεῖο, στὸ ὀπωροπωλεῖο τὴν κ. Καψάλη καὶ κ. κ. Στρέϊτ καὶ Γερουλάνου, στὸ μπὰρ τὰς κ. κ. Βοῖλα, Ἐλευθερουδάκη καὶ Λάπα κλπ.

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΩΝ

Τὸ κομμωτήριον τοῦ κ. Γαρυφάλλου μετεφέρθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Λαλκοκονδύλη 20 εἰς τὴν ὁδὸν Δόρου 14 γ' παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν.

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΓΕΝΙΤΣΑ Χ. 18. — Ἀλεῖψτε τρεῖς βραδυὲς κατὰ σειρὰν τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Oxyde de zine	20 gr.
Resorcine	20 gr.
Vaseline	20 gr.

ΓΑΛΑΝΗ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, Πειραιᾶ. — Τὰ μαλλιά σας ἐσκούρηναν, ἀπειδὴ τὰ βρέχετε μὲ νερό, Γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὸ χρῶμα τους λούζετέ τα κάθε δεκαπέντε μέρες μὲ τὸ σαμπουὰν σαμπουντὸρ Τὲτ-Νοάρ. Ἕνα φακελλάκι σᾶς φθάνει γιὰ δυὸ λουσίματα μιὰ καὶ ἔχετε κοντὰ μαλλιά. Ὅποτε κτενίζεσθε, βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ μιὰ λοσιὸν καμωμένη ἀπὸ χαμομῆλι γερμανικό, στὸ ὁποῖον προσθέτετε τὸ ζουμὶ ἀπὸ τρία λεμόνια σὲ ἀναλογία 1)2 δκᾶ νεροῦ.

ΑΝΘΟΣ ΜΑ·Ι·ΟΥ, Φλώριναν. — Ἀντὶ γιὰ καϊμάκι τοῦ γάλακτος νὰ χρησιμοποιῆτε γάλα ἀνακατεμένο μὲ λίγο ἀγγουρόνερο γιὰ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας, ἂν δὲν ἔχετε ἀγγουρόνερο, προσθέτετε λίγο ὀξυζενὲ ἢ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα. Τὸ βράδυ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κ ὀ λ - κ ρ ὲ μ τοῦ Ζὼρζ καὶ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ, κατόπιν δὲ καθαρίζετε τὸ δέρμα σας μὲ ἕνα βαμπάκι μουσκεμένο μὲ σκὶν - τόνικ No 1. Γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ μαλλιά σας καὶ νὰ παύσουν νὰ ἀσπρίζουν βουρτσίζετέ τα κάθε πρωὶ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ μιὰ βούρτσα σκληρὴ καὶ κάνετέ τους φριξιὸν μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρό:

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 gr.
Ammoniaque	3 gr.

ΜΥΡΤΩ, Νέαν Ἰωνίαν. — Νὰ περιποιῆσθε διαφορετικὰ τὰ λιπαρὰ ἀπὸ τὰ ξηρὰ μέρη τοῦ προσώπου σας. Πλένετε τὰ λιπαρὰ μέρη μὲ πολὺ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖον ἔχετε προσθέσει μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας σόδα καὶ μὲ σαπουνι, καὶ τὰ ξηρὰ μὲ ἁπλὸ πιτυρόνερο. Στὴ μύτη σας κάνετε μασσάζ μὲ λίγο τάλκ, γιὰ τὸ πρόσωπό σας ὅμως χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς κρέμα:

Eau de roses	40 gr
Cire blanche	12 gr
Suc d' oignons de lys	8 gr.
Teinture de benjoin	4 gr.
Sulfate d' alumine	2 gr.

Κάνετε μ' αὐτὴ κάθε βράδυ ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα κάνετε τὴ μάσκα μὲ τὸ ἀγόγε, χτυπώντας ἕνα ἀγὸ ὁλόκληρο μὲ λίγες σταγόνες λάδι, λίγες σταγόνες λεμόνι καὶ σταγόνες θάμνα δενζόης. Ἀλεῖψετε τὸ πρόσωπό σας καὶ ἀφήνετε νὰ ξεραθῆ ἐπὶ δύο ὧρες. Κατόπιν ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερό. Τὰ σπυράκια σας, ἂν εἶνε ὅπως τὰ λέτε, δὲν εἶνε σπυράκια, ἀλλὰ «σμῆγμα», δηλαδὴ λίπος συγκεντρωμένο σὲ ὡρισμένα σημεῖα. Ἐλπίζω πὼς μὲ τὴν κατάλληλη περιποίησι θὰ διαλυθοῦν.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ. — Τὸ γράμμα σας, τὸ ἀρκετὰ ἀσυνάρτητο, ἀγαπητή μου φίλη, προδίδει τὴν ψυχικὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρίσκεσθε. Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα νὰ καταπολεμήσετε τὴν νευρικότητά σας καὶ μὲ τὴν κατάλληλη ἰατρικὴ θεραπεία, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπίδοσι στὸν ἑαυτό σας. Ὅταν συνέλθετε λίγο καὶ αἰσθάνεσθε καλὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ ἀποκτήσετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας καὶ στὴ ζωή, τότε θὰ σκεφθῆτε ψυχραιμότερα καὶ θὰ κρίνετε μόνη σας τί πρέπει ν' ἀποφασίσετε. Πρὸς Θεοῦ, ὅμως, μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς κυριεύσουν τὰ νεῦρα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ὡραιότατο σχέδιο κατάλληλο γιὰ κέντημα ἀπλικασιῶν ἐπάνω σὲ τοῦλι. Τὰ ἀνθάκια κεντιοῦνται μὲ ρίζα καὶ τρυπητὸ κέντημα μὲ λινὴ κλωστὴ ἢ μπρισίμι, ἀναλόγως ἂν τὸ ὕφασμα εἶνε βατίστα ἢ μεταξωτό. Ἡ λουρίδα ἀπὸ τὸ τοῦλι μπαίνει διπλὴ ἀλλ' ὅταν θέλη κανεὶς τὸ ἀντικαθιστᾶ μὲ φὶλ-τιρέ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥ

ΕΛΑ!...

ΚΥΤΤΑΞΕ, μπαμπᾶ! Τί ὡραῖες κοῦκλες!... Τί ὄμορφα ποὺ εἶνε ντυμένες!... Δὲς αὐτὴ ἐκεῖ μὲ τὸ θαλασσὶ φόρεμα σὰν αὐτὸ ποὺ εἶχε ἡ μαμά... ξέρεις.

Καὶ ἡ μικροῦλα ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλό της τὶς κοῦκλες τῆς ἐκτεθειμένες στὴ βιτρίνα τοῦ ἐμπορικοῦ τῶν παιγνιδιῶν.

Ἦταν μιὰ παιδοῦλα ἕξη χρόνων μὲ μεγάλα μάτια βελουδένια καὶ χαδιάρικα, μὲ ὄψι λεπτή, μὲ χείλη δροσερά, ποὺ ὅταν χαμογελοῦσαν, ἄφηναν νὰ φαίνεται μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ μαργαριτάρια.

Ὁ πατέρας ἔσκυψε καὶ μὲ φωνὴ τρυφερή, ἐλαφρὰ μελαγχολική, ρώτησε:

— Μαρσέλα μου, ἀγαπημένη μου μικροῦλα, θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω μιὰ κούκλα;

— Ναί, πατεράκι... Αὐτὴ ποὺ μοιάζει τῆς μαμᾶς μὲ τὸ θαλασσὶ της φόρεμα μοῦ ἀρέσει πολύ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα πῆρε μιὰ ἔκφρασι πόνου καὶ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα χώρισε στὰ δυὸ τὸ μέτωπό του. Μὰ ἀμέσως κατόπιν ἡ ὄψι του ξαναπῆρε τὴ θλιβερή της ἀπάθεια σὰν ἕνα κῦμα ποὺ τὸ τάραξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα χαλίκι.

Ὅταν ἀγόρασαν τὴν κούκλα καὶ βγῆκαν πάλι ἔξω, ἡ Μαρσέλλα ρώτησε:

— Ποῦ θὰ πᾶμε τώρα, μπαμπᾶ;

— Θὰ πᾶμε στὰ ἀντρείκελλα!...

— Ναί... Κι' ἔπειτα θὰ πᾶμε στὴ δεξαμενὴ τοῦ πάρκου νὰ δοῦμε τὰ καραβάκια ποὺ ρίχνουν στὸ νερὸ τὰ παιδιά.

Τὸ θέατρο τῶν ἀντρεικέλλων, ὡστόσο δὲν διασκέδασε καθόλου τὴ Μαρσέλλα. Εὕρισκε ὅτι τ' ἄλλα κορίτσια ποὺ ἦσαν καθισμένα κοντά της γελοῦσαν πολὺ δυνατά, ἐνῶ τὰ καλοαναθρεμμένα κορίτσια πρέπει νὰ γελοῦν συγκρατημένα. Προτιμοῦσε τὰ καραβάκια τῆς δεξαμενῆς.

***

Ἡ σκέψις της ἦταν τώρα γεμάτη ἀπὸ τὴν κούκλα της.

Συλλογιζόταν τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ ἔνιωθε, ὅταν θὰ τὴ νανούριζε, ὅταν θὰ κουβέντιαζε μαζύ της, ὅταν θὰ τῆς ἔδινε νὰ φάη, ὅταν θὰ τὴν πήγαινε περίπατο. Καταλάβαινε, ὅτι θὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὴν τὴν καινούργια της κούκλα, τὴν τόσο μεγάλη καὶ τόσο ὤμορφη. Θὰ τὴν ἔβγαζε Λουκία, ὅπως τὴ μαμά της, γιατὶ ἀληθινά, τῆς ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ θαλασσί της φόρεμα.

Τὰ παιδιὰ λησμονοῦν γρήγορα. Δὲν ὑποφέρουν πολύ. Δὲν νοιώθουν τὰ αἰσθήματα τόσο βαθειά, ὥστε νὰ θυμοῦνται.

Βέβαια, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἡ Μαρσέλλα εἶχε συλλογισθῆ πολὺ τὴ μητέρα της, θυμῶταν συγκεχυμένα μιὰ κυρία κομψοντυμένη, ὁλο νεότητα, χαμόγελο καὶ χάρι ποὺ ἔσκυβε τὸ βράδυ πάνω ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της γιὰ νὰ τὴ φιλήση καὶ ποὺ τ' ἀπόγευμα τὴν ἔπαιρνε μαζύ της στὰ μεγάλα μαγαζιά! Ὦ! ἡ ἀργὲς ἐκεῖνες περιπλανήσεις ἀνάμεσα ἀπ' τὰ παραμυθένια αὐτὰ παλάτια, τὰ πλημμυρισμένα στὸ φῶς, στὸ μετάξι καὶ στὸ βελοῦδο. Δὲν θυμῶταν πειὰ καλὰ τὴ φυσιογνωμία τῆς μητέρας της, καὶ ὅταν, μέσα στὴ μικρὴ κι' εὐμετάβλητη ψυχή της, ὅπου ἡ ἐντυπώσεις περνοῦσαν ὅπως σ' ἕνα καθρέφτη, χωρὶς ν' ἀφήσουν μόνιμη εἰκόνα, ἀναπολοῦσε τὴν ἀνάμνησί της, τὴν ξαναβλέπε μὲ τὴν κομψή της γαλάζια τουαλέττα — τὸ τελευταῖο φόρεμα ποὺ εἶχε φορέσει ἡ μαμά της.

Γιατὶ αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶχε βαλει ἡ μητέρα της τὸ ἀπόγευμα ποὺ βγῆκε ἔξω μὲ τὴν πρόφασι ν' ἀγοράση κάτι καὶ δὲν ξαναγύρισε τὸ βράδυ γιὰ τὸ δεῖπνο.

Ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τόσο ὁ πατέρας της ἔκοβε βόλτες νευρικὸς στὴν τραπεζαρία. Καθὼς ἡ ὥρα σήμαινε ἐννέα, ἔφεραν ἕνα τηλεγράφημα. Μόλις τὸ ἐδιάβασε ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ στριγγή, πένθιμη ποὺ ἔμοιαζε μὲ ρόγχο. Κι' ἔφυγε, βλοσσυρός, σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ φιλήση τὴν κόρη του.

Τὸν ξαναεῖδε τὸ ἄλλο πρωὶ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα, πολὺ χλωμό.

Τῆς εἶπε κλαίγοντας ὅτι ἡ μητέρα της ἦταν ἄρρωστη, πολὺ ἄρρωστη κι' ὅτι τὴν εἶχαν πάει στὴν ἐξοχὴ μακρυά, πολὺ μακρυά.

Μερικὲς μέρες πέρασαν μέσα σὲ μιὰ σκληρὴ ἀγωνία. Τὴ Μαρσέλλα τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο. Καθὼς ἦταν χαϊδεμένο παιδί, ὑπέφερε πολύ. Εἶχε συνηθίσει νὰ ζῆ ὡς τότε μέσα στὴ γλύκα καὶ στὴν τρυφερότητα. Ἔγραφε ἀδιάκοπα στὰ γράμματα τοῦ πατέρα της, ὅτι ἤθελε νὰ πάη νὰ δῆ τὴ μαμά της. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, τέλος, τῆς εἶπαν πὼς ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει.

Σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία, ἕνα παιδάκι δὲν καταλαβαίνει τί εἶνε ὁ θάνατος. Κι' ἔπειτα εἶχε τόσον καιρὸ νὰ δῆ τὴ μαμά της. Ὥστε βρέθηκε προετοιμασμένη γι' αὐτὴ τὴ λύσι. Δὲν ἔκλαψε καὶ πολὺ γιατὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, τῆς ἔκαναν ὅλα τὰ καπρίτσια καὶ τὴν ἄφηναν νὰ παίζη ὅσο θέλει.

Ἕνα πρᾶγμα τὴν ἀνησύχησε, μὰ δὲν τόλμησε νὰ μιλήση γι' αὐτὸ σὲ κανένα. Ὑπῆρχε στὸ οἰκοτροφεῖο μιὰ ἄλλη μικροῦλα ποὺ εἶχε χάσει κι' αὐτὴ τὴ μαμά της καὶ φοροῦσε μαῦρα φορέματα... Γιατὶ δὲν τὴν εἶχαν ντύσει κι' αὐτὴ στὰ μαῦρα;

Ἔπειτα, μιὰ μέρα, ἄκουσε χωρὶς νὰ θέλη δυὸ δασκάλες, ποὺ μιλοῦσαν γι' αὐτή.

— Ὀρφανή!... Ἔλεγε ἡ μιά. Χμ;... Ὀρφανὴ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου... Κάποια βρωμοδουλειὰ εἶνε στὴ μέση... Ἡ μητέρα της πέθανε μόνο γιὰ τὸν πατέρα της. Μὰ καταλαβαίνεις, δὲν θέλει νὰ μάθη ἡ μικρὴ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες τοὺς ἐγκατέλειψε...

Ἡ Μαρσέλλα σκέφθηκε πολὺ αὐτὰ τὰ λόγια, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τὴν σημασία τους.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴν ἐπῆραν ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο, κι' ἀπὸ τότε ζοῦσε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα της. Ἦταν γι' αὐτὴ γεμάτος ἀγάπη καὶ φροντίδες, κ' ἱκανοποιοῦσε ὅλες της τὶς ἰδιοτροπίες.

Δὲν τὴν εἶχε πάρει νωρίτερα, γιὰ νὰ τὴν κάνη ν' ἀποφύγη τὸ θέαμα τοῦ πόνου του, γιατὶ ἡ πληγή του δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπουλωθῆ. Τώρα ἤξερε νὰ κρύβη πειὰ τὸν πόνο του. Ἦταν ἴσως τόσο δυστυχισμένος, ὅσο καὶ πρίν. μὰ φαινόταν πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ λησμονάη. Καὶ μέσα στὴν ἀπελπισμένη ζωή του, εἶχε πιαστῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς κόρης του, ὅπως ὁ ναυαγὸς ἀπὸ μιὰ σανίδα.

***

...Ἀκολούθησαν τὰ μεγάλα βουλεβάρτα καὶ διέσχισαν τὴν πλατεῖα τῆς Ὄπερας.

Ἔξαφνα, ἡ μικροῦλα ἔβγαλε μιὰ στριγγὴ κραυγή, ἔπειτα, παρατῶντας τὸ χέρι τοῦ πατέρα της, ἔτρεξε πρὸς μιὰ κυρία, ντυμένη ἁπλὰ καὶ κομψά.

Φώναξε: «Μαμά! Μαμά!» μὲ πάθος, μὲ πραγματικὴ τρέλλα.

Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε νὰ τὴ δῆ... Τὰ χαρακτηριστικά της εἶχαν χαθῆ μέσα στὶς καταγνιὲς τῶν ἀναμνήσεων. Μά, παρ' ὅλα αὐτά, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο, τὰ γλυκὰ μαῦρα μάτια καὶ τὸ τρυφερὸ στόμα ποὺ τόσα φιλήματα τῆς εἶχε δώσει... Συγχρόνως, ἡ παλιὰ εἰκόνα, ποὺ εἶχε μείνει θαμμένη στὸ βάθος τῆς μνήμης, ἀνωρθώθηκε ξαφνικά, καὶ εἶδε ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε ἀλλάξει.

Ἦταν βέβαια πάντα ὡραία, μὰ ἡ ὄψι της εἶχε πάρει μιὰ σκιὰ θλίψεως.

Ἡ μητέρα τὴν εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ γέμιζε φιλήματα.

Ὅταν τὴν ἀπόθεσε κατάγης εἶδε σὲ τεσσάρων βημάτων ἀπόστασι, κλονιζόμενο, στηριγμένο σ' ἕνα δέντρο, τὸν πατέρα τῆς κόρης της.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο ΜΠΑΛΑΛΑΣ

Ἕνα ἐαρινὸ ἀπόγευμα, στὰ Λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ, μὲ τὸν κ. Γεώργ. Κουρελῆ, τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας τῶν Λουτρῶν, καὶ τὸν κ. Γεώργ. Σῖνο, διευθυντὴν Ξενοδοχείου τῶν Λουτρῶν, ἐπήραμε μιὰ ἀνηφοριά, πρὸς τὰ βορεινὰ τοῦ συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς λόφους.

Ἡ γῆ ἤτανε σκεπασμένη μὲ τὰ νέα φύτρα, ποὺ τρυφερά, λεπτά, ἀνεβλόντο στὸν θαλπερὸ τὸν ἥλιο. Τὰ δέντρα, βερυκοκκιὲς καὶ ροδακινιές, γεμᾶτα νέα φύλλα καὶ λουλούδια, τὰ περιβόλια μὲ μαρούλια φρέσκα καὶ χλωρὰ κουκιά...

Ἀκουμπισμένος στὸ μπαστοῦνι του, ἀνέβαινε ἀπάνω τὸν ἀνήφορο ἕνας γέροντας φουστανελλᾶς. Εἶνε ὁ μόνος φουστανελλᾶς, ποὺ ὑπάρχει στὰ Λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ, σὰν ἀνάμνησις μιᾶς ὡραίας, ποιητικῆς ἐποχῆς, ἐποχῆς ποὺ σοῦ θυμίζει εἰλικρίνεια καὶ ἡρωισμό. Κάτι ξένο δηλαδή, ὅπως καὶ ἡ φουστανέλλα σήμερα...

— Εἶνε ὁ Μπαλαλᾶς, μοῦ λένε.

— Δηλαδή;

—Θὰ κοντεύη ἑκατὸ χρονῶν, μοῦ ἐξήγησαν, καὶ ὅμως τὸ μυαλό του εἶνε καθαρό, σὰν τὸ γυαλί, καὶ ἡ καρδιά του, χαρούμενη, σὰν καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ.

Καθήσαμε σ' ἕνα μέρος, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ κάτι φρεσκοφυλλισμένες μουγδαλιές, ποὺ μόλις πρόβαλλαν στὸν κόσμο, τὰ χνουδωτὰ παιδάκια τους, τὰ νέα μούγδαλά τους... Γύρω μας, ἴριδες ἀνθούσανε, μὲ τὰ μεταξωτά, τὰ ἰόχροα πέταλά τους, ἀσπρολούλουδα ἀθῶα, παπαροῦνες λαγγευτὲς καὶ πλῆθος, σὰν προβατάκια, σκορπισμένα στὸ γρασίδι, χαμομήλια.

— Ὁ γερο-Μπαλαλᾶς, μοῦ λένε, ξέρει πολλὰ τραγούδια.

— Ξέρω νὰ τραγουδῶ, μᾶς ἀπαντᾶ, μὰ πρέπει, πρὶν, νὰ μὲ κουρτίσης. Μ' ἕνα κρασὶ ἀρχίζω καὶ μιλάω, μὲ τὸ δεύτερο ποτήρι τραγουδῶ καὶ μὲ τὸ τρίτο, σούρνω, ἂν θέλης καὶ χορό.

— Ἤπιες πολὺ στὴ ζωή σου;

— Ἂν ἤπια;... Ὀκάδες, βαρέλια. Θάλασσα!... Γιατὶ νὰ πιῶ νερό; Δέκα λεπτὰ ἡ ὀκά, εἶχε τότε, τὸ εὐλογημένο! Ποιὸς ἔπινε νερό;... Μονάχα τὰ μπακακάκια... Καταχρήσεις μοναχὰ δὲν ἔκανα... Μικρὸς παντρεύθηκα καὶ 19 ἐτῶν ἀπόχτησα παιδί.

— Μὰ ἦταν καὶ ὁ κόσμος τότε ἠθικός.

— Ἠθικός; Τί λές; Τὴ βλέπεις ἐκείνη ἐκεῖ τὴν ἐκκλησία;

Καὶ μᾶς ἔδειξε ἕνα ναὸ μισοτελειωμένο, μισογκρεμισμένο, καὶ παραπέρα ἕναν παπᾶ ποὺ χτυποῦσε μιὰ καμπάνα κρεμασμένη σ' ἕνα δέντρο.

— Αὐτὴ ἡ ἐκκλησία γκρεμίστηκε καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἀξιωθοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὴ φτιάσουν. Γιατὶ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, τὸν παληὸν καιρό, οἱ ἄνθρωποι ἀργίαζαν ἐκεῖ. Εἶχαν χάσει τοῦ Θεοῦ τὴν πίστι. Μαζευόντουσαν στὴν ἐκκλησία, τάχα, πὼς θὰ λειτουργήσουν, σβύναν τὶς καντῆλες, τὰ μανουάλια, τὰ κηριά, καὶ κάναν ἁμαρτίες. Μιὰ φορά, ἕνα παιδί, εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν ξενητειά. Εἶχε φύγει ἀπὸ μικρὸς καὶ δὲν ἤξερε τὶς κακίες ἐδῶ πέρα, τῶν ἀνθρώπων. Σὰν πῆγε νὰ ἐκκλησιασθῆ καὶ εἶδε τὶς πράξεις τῶν ἄλλων τῶν ἀνόμων, τί νὰ κάμη, ἔκαμε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Ἀπὸ περιέργεια ὅμως, γιὰ νὰ ἰδῆ μὲ ποιὰ γλεντοῦσε, γιατὶ μέσα στὸ σκοτάδι δὲν διέκρινε, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά του. Σὰν βγῆκαν, ἔπειτα, ἔξω στὸ φῶς, κυττάει νὰ γνωρίση τὴ γυναῖκα, ἀπὸ τὸ κομμένο ὕφασμα καὶ τί βλέπει;...

Ἦταν ἡ μητέρα του!

Γκρεμίσθηκε ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι, ὅσο καὶ ἂν πάσχισαν γιὰ νὰ τὴν ξαναχτίσουν, τίποτε δὲν κατορθώνουν!...

Μισοτελειωμένη μένει πάντοτε.

Ἔτσι τὴ γνώρισα παιδί, ἔτσι θὰ τὴν ἀφήσω γέρος καὶ τί γέρος, σὰν πεθάνω!... Νὰ τὸ ξέρετε παιδιά. Εἶνε ἕνας λόγος παλαιός. Τοῦτο τὸ μέρος θὰ χαλάση καὶ θὰ ἀναποδογυρίση ἄλλη μιὰ φορά, ὅπως ἀναποδογύρισε, ὅπως λέγανε οἱ γέροι, τὸν παληὸν καιρό.

— Τὴν βαρεθῆκες, τόσα χρόνια ποὺ ζῆς τὴ ζωή;

— Τί ἔκαμε λέει; Τὴν ζωὴ νὰ βαρεθῶ!...

Καὶ κύτταξε ἀπάνω στὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὰ ἀνθισμένα δέντρα καὶ εἶπε δυὸ φορὲς τοὺς στίχους.

Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα
πάλι ἡ ζωὴ γλυκειά 'ναι
κι' ὅποιος τὸν θάνατο ζητᾶ,
πρέπει τρελλὸς γιὰ νἆνε...

Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ μᾶς λέη, πὼς ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, τὰ Λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ. Οὔτε κόσμος ἤτανε, οὔτε μπανιέρες, οὔτε μπάνια, οὔτε λουτρὰ ἔκανε κανείς, οὔτε ξένος πατοῦσε ἐκεῖ πέρα.

— Ἐρημιά!

Μόνον αὐτὸς καμμιὰ φορά, ζοῦσε ἐκεῖ πέρα, ἀλλὰ λουτρὸ δὲν ἔκανε ποτέ, σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Τί ἀνάγκη εἶχα ἐγὼ γιὰ λουτρά! Τὰ γουρούνια ποὺ ἔχουν ξύγκι, κυλιῶνται στὰ νερά!... Ἐγώ; Χορὸς καὶ γλέντι!... Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωή μου, κι' αὐτὰ εἶχε γιὰ μένα ἡ μοῖρα μου γραμμένα... Ἅμα ἀκούω τραγούδια καὶ χορούς, πετάει ἡ καρδιά μου, σὰν καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ.

Καὶ κύτταξε καὶ πάλι τὰ ἀνθισμένα δέντρα καὶ τραγούδησε σὰν νὰ ἔλεγε τραγούδια σὲ πρόσωπα καὶ φαντάσματα, ποὺ διέκρινεν ὁ ἀετός, μέσα στοὺς ἰσκιοὺς τῶν κλαριῶν.

Ἂν ἐμένα δὲν πιστεύης,
τὰ λουλούδια μαρτυροῦν,
σὲ μεγάλον ὅρκο βάλ' τα
τὴν ἀλήθεια νὰ σοῦ ποῦν;

***

Ἔπειτα θυμήθηκε τὴν παληά του τὴ ζωή, ἐδῶ πέρα στὰ Λουτρά, σὰν ἦσαν ἔρημα ἀπὸ κόσμο, καὶ βασιλιᾶς τῆς ἐρημιᾶς ἤταν μοναχὰ αὐτός.

— Τί ἔκανες ἐδῶ; τὸν ρωτοῦμε;

— Πρόβατα βοσκοῦσα.

— Καὶ τί ἔτρωγες, σὰν δὲν ἤτανε κανείς;

— Γάλα, γιαοῦρτι καὶ χλωρὸ τυρί, κουσουμάρια, ψημάρνια, ψημοκάτσικα, κατὰ τὴν ἐποχή. Κοκορέτσια, ὅσα θές. Ξέρετε πὼς γίνεται τὸ κοκορέτσι;

— Ξέρουμε πὼς τρώγεται.

— Ἂν δὲν ξέρης νὰ τὸ φτιάνης, δὲν ξέρεις καὶ νὰ τὸ φᾶς!... Πρέπει νὰ βάλης μέσα καὶ ρηγανι, λεμόνι, σκόρδο καὶ ὄχι, ὅπως τὸ φτιάνουν, ἡμερα στεγνό. Κοκορέτσι ἡ σφουγ-

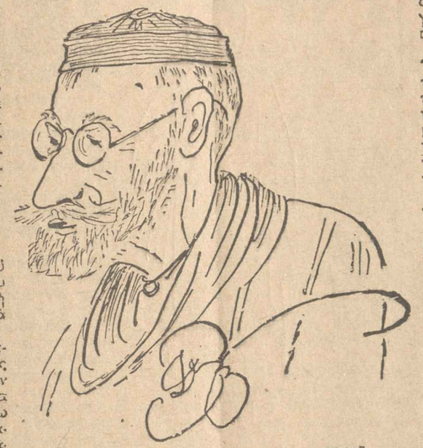

Ὁ Γέρω-Μπαλαλᾶς, τῶν λουτρῶν τῆς Αἰδηψοῦ
(Σκίτσο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐκεῖ Τουριστικῆς Ἀστυνομίας κ. Γεώργ. Κουρελῆ)

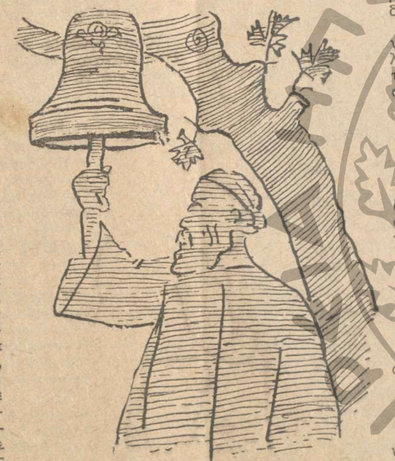

Μέσα στοῦ δειλινοῦ τὸ σούρωπο, ἕνας παπᾶς χτυποῦσε τὴν καμπάνα..

γάρι εἶνε τοῦτο, σήμερα ;... Ἀλλὰ βαστοῦσα ὅμως τὶς Σαρακοστές. Ἄ!... ὅλα κι' ὅλα !... Σαρακοστὴ ποτὲ δὲν ἐμαγάρισα !...

Ἤρθεν ἄλλη μιά, μισὴ ὀκᾶ ρετσίνα. Ρετσίνα κατακίτρινη, σὰν ἀναλυτὴ ἀχτῖδα τοῦ ἥλιου. Κουκιὰ φρέσκα, γιὰ προσφάγι, σκόρδα τρυφερά, νεοβγαλμένα καὶ χλωρὸ τυρί.

— Ἔ, τώρα· μᾶς λέει, μπαίνουμε, ἂν θέλετε καὶ στὸ τραγοῦδι.

Καὶ πρὶν τοῦ ποῦμε, ἂν θέλουμε, ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδᾶη:

Ὅλες ἡ μάνες, τὰ παιδιά,
νὰ φκιῶνται (εὕγονται) νὰ ποοκόψουν
κι' ἐμένα ἡ μανοῦλα μου,
πικρὰ μὲ καταρίεται
νὰ βγῶ ἀντάρτης στὰ βουνά,
κλέφτης νὰ κατατήσω,
δλημερῆς στὸν πόλεμο,
τὸ βράδυ καραοῦλι.
Χούφτα μπαροῦτι νὰ δειπνῶς,
μολύβι κολατσίζεις
κι' ἐδά, στὸ γέρμα τοῦ ἡλιοῦ,
καὶ στὸ βασίλεμά του,
πικρὸ μολύβι νὰ σοῦ ρθῆ
καὶ σὺ νὰ πέσης χάμω,
μέσα στῆς γῆς τὰ χώματα
τὴν πυρωμένη σκόνη...

Ἦταν ὅπως ἔμαθα — ἕνα τραγοῦδι, ποὺ τὸ ἔλεγεν ὁ παπποῦς του, ὁ πολεμιστὴς καὶ ὁπλαρχηγὸς Εὐβοίας Μπαλαλᾶς. Ἕνα μεγάλο παλληκάρι ποὺ σήκωσε ὅλους τοὺς δικούς του στὴ μεγάλη τοῦ 1821 ἐπανάστασι, συγκρότησε σῶμα, ἀπὸ συγγενεῖς του, καὶ ἔκαμε μεγαλουργήματα παλληκαριᾶς, στὴν Εὔβοια, κατὰ τῶν Τούρκων.

Μέσα στὴ Χαλκίδα, ὑπάρχει σήμερα, «ὁδὸς Μπαλαλαίων» πρὸς τιμὴ τῶν ἀγωνιστῶν αὐτῶν.

— Πῶς τὸν βρίσκεις, τὸν κόσμο τώρα ; ρωτοῦμε τὸν γέρο Μπαλαλᾶ.

—Τώρα ὁ κόσμος ἐπροῶδεψε πολύ, ἀλλὰ προώδεψε στὴν κακία. Δὲν ἔχει λόγο καὶ τιμή. Μιὰ φορὰ ὁ κόσμος ἦταν ἔξυπνος, μὰ ἦταν καὶ χαριτωμένος. Καὶ ἀμέσως νὰ σᾶς τ' ἀποδείξω:

Μιὰ φορά, εἶνε ἀπὸ τότε χρόνια ἀρκετά· ἦταν ἕνας εἰρηνοδίκης Λίμνης. Στὴ Λίμνη, δηλαδή, ἐδῶ παρακάτω στὸ χωριό. Ἐδῶ εἴχαμε, ἕναν ἔξυπνο πολύ, ποὺ τὸν λέγαν Γιώργη Πισπιρῖγκο. Ἦτανε κατηγορούμενος. Ὁ εἰρηνοδίκης, δὲν ξέρω τί εἶχε μ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶχε παραγγείλει: «πὼς σὰν τὸν δῆ στὸ «σκαμνὶ» θὰ τοῦ τὸ φάη τὸ κεφάλι. Ὁ Πισπιρῖγκος δὲν ταράχθηκε.

— Βάζω στοίχημα, εἶπε σ' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, πὼς τίποτε δὲν θὰ μοῦ κάνη!

—Μὰ πῶς θὰ δικαιολογηθῆς γι' αὐτό, ποὺ σὲ κατηγοροῦν;

— Τί σᾶς μέλει ἐσᾶς ;

Τετραπέρατος ὁ Πισπιρῖγκος· σὰν ἔφθασε, τῆς δίκης του ἡ ἡμέρα, πιάνει καὶ βάζει σ' ἕνα καλάθι, ἕναν γατο ψόφιο καὶ γδαρμένο, σὰν λαγό, καὶ 50 κλούβια· αὐγὰ καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὰ πηγαίνει στοῦ εἰρηνοδίκη τὴ γυναῖκα. Καταχαρουμενη ἐκείνη, σὰν εἶδε τὰ μπαχτσίσια, δὲν εἶχε πῶς νὰ τὸν περιποιηθῆ.

— Ὁρίστε, ὁρίστε! Καθῆστε. Καθῆστε νὰ πάρετε ἕναν καφέ. Πῶς σὲ λένε ;

— Γιώργη Πισπιρῖγκο καὶ ἔχω καὶ μιὰ δίκη σήμερα.

— Δίκη εἶπες ; Μὴ σὲ μέλει.

Κ' εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα της, ὅτι ὁ Γιώργης Πισπιρῖγκος, τῆς πῆγε ἕναν τετράταχο λαγὸ καὶ ἕνα καλάθι αὐγά.

Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος.

Σὰν βγῆκε ἀθῶος ὁ Πισπιρῖγκος, ἀπὸ τὸ εἰρηνοδικεῖο, δὲν ἄφησε καφενεῖο καὶ ταβέρνα ποὺ νὰ μὴ γυρίση καὶ νὰ μὴ διηγηθῆ τί ἔφτισε τοῦ εἰρηνοδίκη... Ἂς εἶνε τώρα· τὰ ἄλλα θὰ τὰ ποῦμε ὕστερα...

Κι' ἐμεῖς θὰ τὰ γράψουμε στὸ προσεχὲς φύλλο, ποὺ θὰ ἔλθη καὶ ἡ ἄλλη τῆς ρετσίνας ἡ μισή, ὑπὸ τὶς εὐχὲς τοῦ γέρο-Μπαλαλᾶ.

— Ἄϊντε μωρὲ παιδιά, καὶ στοῦ γαϊδάρου τὰ καπούλια ἀκόμα νὰ φυτρώνη !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Χωρὶς ἀπὸ τὰ γύρω τῆς Αἰδηψοῦ χωριά.

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

(Γιὰ νὰ κάνετε κέφι, γιὰ ν' σκοτώνετε τὴν ὥρα σας)

Ἕνας Τουλουζαῖος, ἕνας ἀπὸ τὸ Βορδὸ καὶ ἕνας ἀπὸ τὴ Μασσαλία, συναντηθῆκαν ταξιδεύοντες, καὶ τὰ λέγανε μέσα στὸ τραῖνο.

Διηγοῦντο ἀπομνημονεύματα τῆς πολεμικῆς ζωῆς των.

— Εὑρέθηκα μιὰ ἡμέρα, λέγει ὁ Τουλουζαῖος, ἀποκλεισμένος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο, ὕψους τριῶν μέτρων. Χτυπάω τοὺς ἐξ καὶ πηδάω τὸν τοῖχο καὶ τὸ σκάζω.

— Ἐγώ, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ κάτοικος τοῦ Βορδώ, βρέθηκα μόνος μου, ἀπέναντι δεκατεσσάρων ἐχθρῶν. Τοὺς κάρφωσα καὶ τούς... δεκαπέντε σὰν σαρδέλλες μὲ τὴ μπαγιονέττα μου...

— Καὶ σὺ δὲν λὲς τίποτε ; Λένε στὸν Μασσεγιέζο.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τίποτε. Ἐγώ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιατί... σκοτώθηκα στὴ μάχη τοῦ Σαρλεροά.

* * *

Ἕνας Ἄγγλος ἱερεὺς ἔπασχε κάποτε ἀπὸ ἐλαφρὰν ἀρθρίτιδα.

— Τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησε τὸν γιατρό του.

— Νὰ πίνης κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι ποὺντς μὲ ροῦμι.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Γιατί ;

— Κατεδίκασα ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μιλῶντας στὴν ἐκκλησία, πρὸς τοὺς πιστούς. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει αὐτό. Τί θὰ πῆ ἡ ὑπηρέτριά μου, ὅταν τῆς παραγγείλω νὰ κάνη ποὺντς ;

— Ζήτησέ της λίγο ζεστὸ νερὸ καὶ κάνε τὸ μόνος σου.

— Δὲν θὰ καταλάβη τίποτε ;

— Πές της πὼς τὸ θέλεις γιὰ ξούρισμα.

Περνοῦν μερικὲς μέρες. Ὁ γιατρὸς ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἱερέως καὶ θεώρησε καθῆκον του νὰ ρωτήση νέα γιὰ τὴν ὑγεία του. Βλέπει ὅμως τὴν ὑπηρέτρια νἆναι χλωμή, μελαγχολική, καταβεβλημένη.

— Τί κάνει ὁ ἀφέντης σου ; τὴν ρωτᾶ ἀνήσυχα.

— Δὲν εἶνε καλά, γιατρέ μου.

— Πῶς ; Τί ἔχει ;

— Τὸ μυαλό του, φαίνεται, εἶνε πειραγμένο.

— Τὸ μυαλό του ; Πῶς ;

— Πέντε φορὲς τὴν ἡμέρα... ξουρίζεται !...

* * *

Ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ὁ διάσημος γιατρὸς Ντιμουλὲν ἦταν ἑτοιμοθάνατος, πολλοὶ συνάδελφοί του τρέξαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴ λύπη τους καὶ τὴ συμπάθειά τους.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε τότε ἐκεῖνος, μὴν κάνετε ἔτσι. Ἀφήνω πίσω μου τρεῖς μεγάλους γιατρούς.

Κι' ἐπειδή, ὁ καθένας ἀπ' τοὺς ἐπισκέπτας, νομίζοντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἑαυτό του ζητοῦσε νὰ μάθη τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν αὐτῶν γιατρῶν, ὁ σοφὸς Ντιμουλὲν ἀπάντησε:

— Τὸ νερό, τὴν ἄσκησι τοῦ σώματος καὶ τὴ δίαιτα !

* * *

Ὁ περίφημος ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς Γκυζὼ διηγούμενος διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα στὰ ἐγγονάκια του, διηγήθη τὸ περίεργο ἐκεῖνο γεγονὸς ἀπ' τὴ βιογραφία τοῦ Ἐρρίκου Α', ποὺ σὰν ἔχασε τὸ γυιό του, δὲν γέλασε πειὰ καμμιὰ φορὰ στὴ ζωή του, ὡς τὸ θάνατό του.

Ἕνας ἀπ' τοὺς μικροὺς ποὺ ἄκουγαν μὲ προσοχὴ, φάνηκε νὰ δυσπιστῆ στὰ λόγια τοῦ παπποῦ του. Κι' ὅταν τὸν ρώτησε αὐτός, ποιός ἦταν ὁ λόγος τῆς δυσπιστίας του, ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

—Καλά, καὶ τί ἔκανε ὅταν τὸν γαργαλοῦσαν;

Κάθοδος ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς Αἰδηψοῦ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὅλο τὸ μέγαρο Φλαμαρὲν ἦταν ἀνοιχτὸ γι' αὐτόν, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη φριχτά: ἡ μεγάλη πολυτέλεια ποὺ ἔβλεπε γύρω του, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ ὁ μαρκήσιος ἔδειχνε στὴν σύζυγό του καὶ στὸν γυιό του, ὅλ' αὐτὰ τὰ αἰσθανόταν σὰν μαχαιριὲς μέσα στὸ στῆθος.

Μά, τρομερὰ ὕπουλος κ' ὑποκριτής, κατώρθωσε νὰ κρύψη τὶς ἐντυπώσεις του στὰ βάθη τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ χαμογελοῦσε στὸ παιδὶ ποὺ μισοῦσε, ἐνῶ μὲ μιὰ καταχθόνια ἐπιδεξιότητα κατώρθωνε νὰ κερδίζη τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Ἀδέλας, πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε, δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο.

Ὅπως ὅλες ἡ βαθειὰ ἐρωτευμένες γυναῖκες, ἡ νεαρὰ κ. Φλαμαρὲν ἦταν διατεθειμένη ν' ἀγαπήση ὅ,τι ἀνῆκε ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακρυὰ στὸν σύζυγό της.

Βλέποντας λοιπὸν τὸν Ἀντουὰν νὰ φθάνη καὶ μαθαίνοντας πόσα εἶχε ὑποφέρει ὡς τότε, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του δὲν εἶχε νομιμοποιήσει τὴ γέννησί του, αἰσθάνθηκε ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

— Ἔχασε τὴ μητέρα του... Ποιὸς λοιπὸν θὰ τὸν ἀγαπήση ; ἔλεγε. Δυστυχισμένο παιδί... Εἶνε ἄσχημο, θέβαια· μὰ θὰ ἔχη καρδιά.

Κι' ἔπειτα, πρὸ πάντων, ἦταν ἀνηψιὸς τοῦ Λωράν.

Ὅλ' αὐτὰ συνετέλεσαν, ὥστε νὰ γίνη ἡ Ἀδέλα ἡ πιὸ στοργικὴ ἀδελφὴ γιὰ τὸν Ἀντουὰν κ' ἡ πιὸ ἀφωσιωμένη φίλη.

Ἐκεῖνος, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ συμπάθεια, δὲν δέχθηκε τὴν κατοικία ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ μαρκήσιος στὸ μέγαρό του, προφασιζόμενος τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὸ Καρτιὲ - Λατέν, ὅπου θὰ ἐσπούδαζε νομικά.

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως εἶνε ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ μανία καὶ ζῆλεια ἀνάμεσα στὰ πλούτη καὶ στὴν εὐτυχία ποὺ βασίλευαν στὸ σπίτι τοῦ θείου του.

Πάντα λιτὸς καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ζοῦσε ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἀνάμεσα στὶς τρέλλες τῶν ἄλλων φοιτητῶν μιὰ ζωὴ ἀσκητική, αὐστηρὴ, μελετηρὴ κι' ἀποτραβηγμένη.

Δὲν ἔβγαινε ἀπ' τὴν κάμαρή του, ποὺ βρισκόταν στὸ ἕκτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Ἰακὼβ, παρὰ μόνο γιὰ νὰ πηγαίνη στὸ Πανεπιστήμιο ἢ στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος τὸν καλοῦσε συχνὰ ἐκεῖ.

Ὁ τελευταῖος, εἶχε ἀνοίξει τὸ πορτοφόλι του στὸν ἀνηψιό του, μὰ ἐκεῖνος μὲ μιὰ ὑποκριτικὴ περηφάνεια, δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς γενναιοδωρίας του.

— Δὲν εἶμαι προωρισμένος νὰ γίνω πλούσιος, ἀπαντοῦσε ὅταν ὁ μαρκήσιος τὸν ἐπίεζε νὰ δεχθῆ χρήματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθω νὰ ἀρκοῦμαι στὰ λίγα.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀφιξί του στὸ Παρίσι, πέρασε μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη χωρὶς νὰ φανῆ στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κλισύ.

— Τί ἔγινες τόσες ἡμέρες, παιδί μου; τὸν ρώτησε ὁ Λωράν, ὅταν τὸν ξαναεῖδε.

Ὁ Ἀντουὰν ἔγινε κατακόκκινος καὶ μὲ κάποια στενοχώρια τοῦ ἀπάντησε:

— Ὁ πατέρας μου μὲ παραμέλησε καὶ ξέχασε νὰ μοῦ στείλη τὰ χρήματα ποὺ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζήσω, νὰ πιάσω δουλειὰ σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο. Ὁ προϊστάμενός μου μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῶ τὰ μαθήματά μου στὸ Πανεπιστήμιο, μὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐργάζωμαι τὸ βράδυ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀπουσίας μου.

Ὁ μαρκήσιος θύμωσε.

— Γιατὶ εἶσαι τόσο περήφανος ; τοῦ φώναξε. Γιατὶ δὲν ἀπευθύνθηκες σὲ μένα ;

— Γιατὶ μοῦ ἀρέσει νὰ κερδίζω μόνος μου τὴ ζωή μου, ἀπάντησε ὁ Ἀντουάν, μὲ μιὰ λάμψι περηφανείας στὰ μάτια.

Τότε ἡ Ἀδέλα ἐπενέβη καὶ εἶπε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της:

— Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνηψιοῦ σου εἶνε γεμάτη λεπτότητα. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν κατακρίνης. Μὰ κι' ἐσύ, Ἀντουάν πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι ἂν ἡ ἐργασία σου σὲ δυσκολεύη, θ' ἀπευθυνθῆς στὸν θεῖο σου...

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπε ὁ φοιτητής. Θὰ σᾶς ὑπακούσω.

Ὁ Λωρὰν γαλήνεψε καὶ δὲν ἐπέμεινε. Ὡστόσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατάλαβε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι ὁ ἀνηψιός του τοῦ ἦταν ἀντιπαθητικός.

Τὴν ἀντιπάθεια αὐτὴ τὴν συμμεριζόταν κι' ὁ γυιὸς ὁ Νοέλ. Τὸ παιδὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀγαπήση τὸν ἐξάδελφό του, οὔτε νὰ τοῦ δώση τὸ χέρι. Κάθε φορὰ ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ τὸ κάνη αὐτό, ἀνατρίχιαζε σὰν νὰ εἶχε ἀγγίξει ἐρπετό.

Ὁ Νοὲλ ἦταν, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἕνα ὡραῖο παλληκαράκι δεκατεσσάρων χρόνων ποὺ φαινόταν πολὺ μεγαλείτερο. Εἶχε τὸ μεγάλο κι' ἐνεργητικὸ μέτωπο τοῦ πατέρα του, στεφανωμένο μὲ τὰ καστανόχρυσα μαλλιὰ τῆς μητέρας του. Εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πρῶτο τὴν ἀνδρική του δραστηριότητα καὶ τὴν τρομερή του θέλησι κι' ἀπ' τὴ δεύτερη τὴ χάρι της, τὴ γλύκα της καὶ τὴ γοητεία της...

Εἶχαν φθάσει ἡ ἀρχὲς τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 1851, ὅταν ἔξαφνα ξέσπασαν τὰ τρομερὰ πολιτικὰ γεγονότα, ποὺ ἀναστάτωσαν τὴ Γαλλία. Τὸ αἷμα χύθηκε ποτάμι καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ γέμισαν ἀπὸ πτώματα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θέλησαν νὰ προασπίσουν τὶς ἐλευθερίες τους ἐναντίον τῆς τυραννίας τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

Ὅταν, τέλος, πέρασαν οἱ τρομερὲς ἡμέρες κ' οἱ σφαγὲς τελείωσαν, ὅλοι ὅσοι ἤξεραν τὸν Λωρὰν Φλαμαρὲν καὶ πῆγαν νὰ τὸν δοῦν, βρῆκαν τὸ μέγαρο του κατάκλειστο. Ἡ θυρωρὸς ποὺ φοροῦσε πένθιμες ἐσθῆσε τότε στοὺς πολυαριθμους ἐπισκέπτας τὴν ἀκόλουθη ἐξήγησι:

— Ὁ γυιὸς τοῦ κ. μαρκησίου, ὁ κ. Νοέλ, σκοτώθηκε, πολεμῶντας μὲ τὸν λαὸ στὰ ὀδοφράγματα τῆς ὁδοῦ Πουασσονιέρ. Ἡ κυρία πέθανε ἀπὸ μελαγχολία ποὺ τῆς προκάλεσε ἡ συμφορὰ αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες. Ὁ κύριος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο του, ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγκαταστα θῆ ἀπὸ ἐδῶ... Τὸ μέγαρό του πουλιέται.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχή, ὁ φίλος τοῦ Λωράν, ὁ ζωγράφος Βαντάμ, ποὺ εἶχε γίνει ἐξ ἴσου ἔνδοξος, ἐξαφανίστηκε κι' αὐτός.

Εἶχε ἀκολουθήσει τάχα τὸν Φλαμαρέν ;... Ἢ, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ φίλου του, εἶχε φύγει γιὰ τὴν πατρίδα του, τὴν Ὁλλανδία ; Κανένας δὲν τὸ ἔμαθε.

XXII

ΕΝΑΣ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μετὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ συνέτριψαν τὴ ζωή του καὶ τὴν εὐτυχία του, ὁ Λωρὰν Φλαμαρὲν πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Μαραμπά, στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ποὺ τὸ εἶχε

ἐγκαταλείψει πρὸ εἴκοσι χρόνων.

Μὰ ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ κ' ἡ χαρὰ δὲν ξαναγύρισαν μαζύ του σ' αὐτό. Μόλις ἕνα-δυὸ παράθυρα μισάνοιξαν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἡ πόρτα ἔμεινε κλειστή. Κανένας δὲν εἶδε τὸν μαρκήσιο, οὔτε ὁ ἀδελφός του ὁ Ρενὼ ποὺ κατοικοῦσε πλάϊ στὸ σπίτι τῆς Τερέζας.

Οἱ ἐπισκέπτεται δὲν ἔλειψαν ὡς τόσο, μὰ αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ δεχθῆ κανένα.

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τὴν ἄφιξί του στὴ μικρὴ πόλι, ὅταν ξαφνικὰ ἔφυγε πάλι.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὅταν οἱ γείτονες, ποὺ παραμόνευαν, τὸν εἶδαν νὰ ξαναγυρίζη ἀπ' τὸ ταξίδι του, τρόμαζαν βλέποντας τὴν χλωμάδα του καὶ τ' ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά.

Ἡ λάμψις τῶν ματιῶν του εἶχε σβύσει. Εἶχε γεράσει κατὰ δεκαπέντε χρόνια.

Ἔμεινε ἔτσι πολλὰ χρόνια.

Ὁ Ἀντουὰν Φλαμαρέν, ὁ ἀνηψιός του, ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅταν τελείωσε τὶς σπουδές του. Ὁ Λωράν δὲν τὸν δέχθηκε κι' αὐτὸν, ὅπως δὲν εἶχε θελήσει νὰ δεχθῆ κανέναν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς του φίλους.

Ὁ νέος δὲν ἐπέμεινε. Προσελήφθη σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο τῆς πόλεως ὡς γραφεύς. Ὅλοι ἔλεγαν πως ἤθελε νὰ γίνη συμβολαιογράφος, μὰ συγχρόνως βεβαίωναν πὼς ὁ πατέρας του, ὁ Ρενώ, δὲν θὰ τοῦ ἔδινε ποτὲ τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

Τὸ ἔκανε τάχα αὐτὸ ἀπὸ κακὴ θέλησι ; Ὄχι, μὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του ἡ Τερέζα, ο πατέρας τοῦ Ἀντουὰν καὶ τῆς Ἰωάννας, εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα εἶδος μαρασμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποσπάση.

Οἱ ἐργάτες του τοῦ εἶχαν ἀρπάξει σχεδὸν τὰ κτήματά του ποὺ κανεὶς δὲν τὰ ἐπεβλεπε πειά.

Μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια τὸν περιποιῶταν καὶ φρόντιζε γι' αὐτὸν μὲ τὰ λιγοστὰ εἰσοδήματα ποὺ τοῦ ἔδιναν. Ἀνεχόταν τὸν γυιό του τὸν Ἀντουὰν στὸ σπίτι του, μὰ ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι ὁ νέος θὰ ἔμενε στὴν κάμαρή του, χωρὶς ν' ἀνακατεύεται στὶς ὑποθέσεις του, χωρὶς νὰ τοῦ ζητάη τίποτε.

Τὸ ἄλλο παιδί του, ἡ Ἰωάννα ποὺ ἦταν τότε πέντ-ἕξη χρόνων, ἔμενε πάντα στὸ σπίτι τῆς παραμάνας της, τῆς Κατερίνας Λωράν, ἡ ὁποία τὴν ἀνέτρεφε μαζὺ μὲ τὴ δική της κόρη, τὴ Ρόζα.

Ὁ γηραιὸς κόμης ντ' Ἀρκιζὰν εἶχε μείνει ὁ καλλίτερος, ὁ μοναδικὸς φίλος τοῦ Ρενώ. Ἐξακολουθοῦσε μαζύ του τοὺς ἀτελείωτους περιπάτους του στὰ περίχωρα τῆς πόλεως. Θυμοῦνται ἀκόμα στὸ Μαραμπὰ αὐτοὺς τοὺς δυὸ παραδόξους ποὺ ἔκαναν κατὰ μέσον ὅρον ἡμερησίως εἰκοσιπέντε μὲ τριάντα χιλιόμετρα ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, χωρὶς ποτὲ ν' ἀνοίγουν τὸ στόμα τους.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαραμπὰ εἶχαν συνηθίσει πειὰ στοὺς δυὸ αὐτοὺς πεζοπόρους, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ μέρα, εἶδαν τὸν Λωράν Φλαμαρὲν νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νὰ κάνη τοὺς ἴδιους μακρυνοὺς περιπάτους ποὺ ἔκανε κι' ὁ ἀδελφός του, μονολογῶντας καὶ ψιθυρίζοντας κάθε τόσο:

— Δυστυχισμένε Φλαμαρέν! Δυστυχισμένε Φλαμαρέν!

Καὶ ξαναγύριζε στὸ σπίτι του ἀπὸ τοὺς περιπάτους αὐτοὺς πιὸ μελαγχολικός, πιὸ ἀπελπισμένος ἀπὸ ποτέ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λωράν καὶ τοῦ Ρενώ, ἡ ὁποία εἶχε παντρευτῆ, πρὶν ἀπὸ χρόνια μ' ἕναν ἀνώτερο ἀξιωματικὸ καὶ ζοῦσε σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία, πέθανε. Εἶχε χηρέψει ἀπὸ καιρό, μὰ εἶχε ἕνα παιδί, τὸν Ἐρρῖκο Σουλές, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸν θάνατό της, πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Μαραμπά. Ἦταν ἕνα-δυὸ χρόνια μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό του τὸν Ἀντουὰν, μὰ φαινόταν κιόλας ἄντρας.

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ ποτὲ τὸν θεῖο του στὸ Παρίσι. Ἐκκεντρικὸς καὶ σχεδὸν μανιακὸς κιόλας στὰ εἰκοσιέξη του χρόνια, ζωγράφιζε κι' αὐτὸς καὶ δὲν εἶχε κανένα ἀπὸ τὰ γοῦστα τῶν νέων τῆς ἡλικίας του.

Φαινόταν λίγο ψυχρὸς καὶ πολὺ περήφανος. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδε ὁ Ἀντουὰν, τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι.

— Εἴμαστε ἐξάδελφοι, κύριε, τοῦ εἶπε. Θὰ θέλατε νὰ γίνουμε καὶ φίλοι ;

— Ἀσφαλῶς ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος, τραβῶντας τὸ χέρι του. Ἐξ ἄλλου, ἀπατᾶσθε, κύριε... Δὲν εἴμαστε καθόλου ἐξάδελφοι. Ἡ μητέρα μου δὲν ξαναπάτησε τὸ πόδι της ἐδῶ ἐξ αἰτίας τῆς σκανδαλώδους καὶ παράνομης συμβιώσεως τοῦ ἀδελφοῦ της Ρενὼ μὲ τὴ μητέρα σας... Κάμετέ μου τὴ χάρι ν' ἀπομακρυνθῆτε... Δὲν ἀνήκετε στὴν οἰκογένειά μου... Δὲν σᾶς γνωρίζω, οὔτε θέλω νὰ σᾶς γνωρίσω.

Ὁ Ἀντουὰν κατάπιε τὴν προσβολὴ σιωπηλός.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε ἀργότερα, μουρμούρισε.

Ὡστόσο ἡ ἄφιξις τοῦ Ἐρρίκου Σουλὲς στὸν τόπο, εἶχε ἀγαθὴ ἐπίδρασι στὴν κατάστασι τοῦ μαρκησίου Μαρεστάν.

Ὁ Λωράν δέχθηκε νὰ τὸν δῆ κι' ὁ νέος τοῦ ἔγινε ἀμέσως ἐξαιρετικὰ συμπαθής. Τὸν ἄφησε μάλιστα νὰ τὸν συνοδεύη στοὺς περιπατους του.

Ἀσυναισθήτως, ὁ Ἐρρῖκος διεύθυνε τότε τὸν θεῖο του πρὸς τὰ ἀπέραντα κτήματά του κι' ὁ Λωράν ἐνδιαφέρθηκε τέλος γιὰ μερικὲς ἀγροτικὲς ἐργασίες.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἦταν λιγώτερο ἄγριος καὶ λιγώτερο κλεισμένος στὸν ἑαυτό του. Δὲν εἶχε δεχθῆ ἀκόμα κανένα στὸ σπίτι του, μὰ σύχναζε στὴ λέσχη τοῦ Μαραμπά, μιλοῦσε, ἐξέφερε κρίσεις κ' ἦταν, τέλος, λιγώτερο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸν πόνο του.

Ἐν τούτοις, δὲν ἦταν πειὰ ὁ Φλαμαρὲν ὁ ποιητής, ὁ ἀρτίστας, ἡ πρωτότυπη καὶ δυνατὴ προσωπικότης ποὺ εἶχε σημαδέψει τὸ πέρασμά της ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ ἀθάνατα ἔργα.

Ἡ μεγαλοφυΐα του φαινόταν πὼς εἶχε πεθάνει κι' αὐτὴ μὲ τὸ θάνατο τῆς Ἀδέλας καὶ τοῦ Νοέλ. Ὁ ἐξαιρετικὸς ἀνθρωπος τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Κλισὺ εἶχε παραχωρήσει τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο σκυφτὸ ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη ἀπελπισία. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ μεγάλο τάλαντό του δὲν ὑπῆρχε πειά. Ἕνα νευρικὸ κι' ἀδιάκοπο τρεμούλιασμα δὲν ἐπέτρεπε πειὰ στὰ χέρια του ν' ἀπαθανατίσουν μὲ χρώματα τὶς ἐμπνεύσεις τῆς σκέψεώς του ἢ τοὺς πόνους τῆς καρδιάς του.

Ὅπως καὶ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὸ Μαραμπά, ἔφευγε κάθε τόσο γιὰ λίγες ἡμέρες, μὰ τὰ ταξίδια του αὐτὰ γινόντουσαν πιὸ σπάνια, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἐρρῖκος Σουλὲς ἐναντιωνόταν ὅσο μποροῦσε στὰ ταξίδια αὐτά, τῶν ὁποίων ἀορίστως ἤξερε τὸν σκοπό. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Φλαμαρὲν ξαναγύριζε στὴ μικρὴ πόλι, κυριευόταν ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη ἀπελπισία.

— Πῆγε χωρὶς ἄλλο νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τάφο τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ παιδιοῦ του, ἔλεγε ὁ νέος. Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἂν κατώρθωνε κανεὶς νὰ ἐμποδίση τὰ ταξίδια αὐτά, δὲν θὰ τὸν παρηγοροῦσε βέβαια, μὰ ὁ πόνος του θὰ ἔπαιρνε χαρακτῆρα πιὸ γαλήνιο καὶ λιγώτερο πικρό.

Ἂν ὁ Ἐρρῖκος Σουλὲς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, αὐτὸ συνέβαινε γιατὶ οὔτε αὐτός, οὔτε κανεὶς ἄλλος ὑπωψιάζοταν τὴν ἀλήθεια σχετικῶς μὲ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν συντρίψει τὴ ζωὴ τοῦ θείου του.

Ὁ Ἀντουὰν, ἐν τῷ μεταξὺ, ζοῦσε πιὸ ἔρημος καὶ πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ ποτέ, γεμᾶτος ἀνίκανη μανία ἐναντίον τοῦ συμπαντος, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἔκαναν πρότασι γάμου μὲ τὴν κόρη του συμβολαιογράφου Σαρρέν, Μαγδαληνή.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς διηγήσεώς μας, μιλήσαμε γιὰ τὴν τρομερὴ μάστιγμα, τὴν παραφροσύνη, ποὺ εἶχε χτυπήσει τὴ δυστυχισμένη οἰκογένεια Σαρρέν.

Μὰ οὔτε ἡ κληρονομικότης τοῦ κακοῦ, οὔτε ὁ φόβος τῆς μεταβιβάσεώς του στὰ παιδιά, ποὺ θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν γάμο του, οὔτε ἡ κρίσεις τῆς τρέλλας ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσεβάλλετο ἡ ἴδια ἡ Μαγδαληνή, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τὸν συγκράτησε.

Ἔρημος, περιφρονημένος ἀπ' ὅλους, χωρὶς φίλους, χωρὶς θέσι, ἀποκλεισμένος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θείου του τοῦ μαρκησίου, εἶτε γιατὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ Λωράν τὸν ἔκανε νὰ ζῆ σὲ μιὰ μοναξιὰ σχεδὸν ἀπόλυτη. εἴτε γιὰ ἄλλους μυστηριώδεις λόγους, ὁ Ἀντουὰν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν εὐκαιρία ν' ἀποκτήση σπίτι καὶ περιουσία καὶ δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ γάμου.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μικρὴ ἀδελφὴ τοῦ Ἰωάννα πῆγε ν' ἀναγγείλη τὸν γάμο του στὸν μαρκήσιο Μαρεστάν.

Ὁ τελευταῖος ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἀδελφό του, μὰ ὅταν ὁ ἀνηψιός του ἄρχισε νὰ μιλάη, τὸν διέκοψε μὲ ξηρό τόνο·

— Θὰ παντρευθῆτε, τοῦ εἶπε. Πολὺ καλά! Δὲν ἔχω ἀνάγκη οὔτε ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω μὲ ποιάν... Προσπαθῆστε νὰ κάνετε τὴ γυναῖκα σας εὐτυχισμένη, ἂν μπορῆτε... Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο !

Σηκώθηκε καὶ μὲ μιὰ περήφανη κίνησι, ἔδειξε ὅτι ἐπιθυμοῦσε ἡ ἐπίσκεψις νὰ περιορισθῆ ὡς ἐκεῖ, ὅτον ἔξαφνα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴν Ἰωάννα.

Ἡ φτωχὴ μικρούλα εἶχε κρυφθῆ, φοβισμένη, πίσω ἀπὸ τὴ μεγάλη πολυθρόνα ποὺ καθόταν ὁ πατέρας της.

Βλέποντάς την, ὁ Λωράν ἀνασκίρτησε:

Μὲ τὸ ὡραῖο της προφίλ, μὲ τὰ μάτια ποὺ εἶχαν χρῶμα φτεροῦ τρυγόνας, μὲ τὸ στοματάκι της καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὰ ἐλαφρὰ σγουρά, ἦταν πραγματικὰ ἀξιολάτρευτη καὶ γοητευτική.

— Εἶνε κόρη σου, Φλαμαρέν; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρενὼ, μὲ ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο, εἶνε ἡ Ἰωάννα...

Ὁ μαρκήσιος σωριάστηκε στὴν πολυθρόνα του. Θάλεγε κανεὶς ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν συγκίνησι ποὺ τὸν εἶχε πλημμυρίσει ξαφνικά...

— Λένε πὼς σοῦ μοιάζει, Μαρεστάν, τόλμησε νὰ προσθέση ὁ Ρενώ.

— Ἐμένα, ὄχι! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ μαρκήσιος μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη καὶ θαθεια ἔκφρασι.

Ἄπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν Ἰωάννα καὶ τὴ ρώτησε ἁρυφερά:

— Θέλεις νὰ μὲ φιλήσης, μικρούλα μου ;

Ἡ τραχειὰ καὶ τσακισμένη φωνή του εἶχε ἀλλάξει. Εἶχε πάρει τόνους χαϊδευτικούς.

Ἡ μικρούλα ἐπρότεινε τὸ χαριτωμένο της χέρι.

— Καὶ βέβαια, θέλω! ἀπάντησε ἀποφασιστικά.

Μὰ ὁ ζωγράφος, σηκώνοντάς την στὰ χέρια, τὴν κάθησε στὰ γόνατά του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν κύτταξε μὲ βαθειὰ προσοχή! Ἔπειτα, ξαφνικά, τὴν ἔσφιξε σπασμωδικὰ ἐπάνω στὴν καρδιά του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Ρενὼ, ἀνασταταμένος ἀπ' αὐτὸν τὸν πόνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐξηγήση, σηκώθηκε κυριευμένος ἀπὸ ζωηρὴ ἀναχή.

Ὁ Ἀντουὰν, ὄρθιος, ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο, παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή, κατσουφιασμένος καὶ σκυθρωπός.

Ἀσυγκράτητες ἀστραπὲς μίσους περνοῦσαν ἀπὸ τὰ πρασινωπὰ μάτια του.

Ὡστόσο, καταβάλλοντας μιὰ δυνατὴ προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἡ φυσιογνωμία του ξαναπῆρε τὴ συνηθισμένη της ὑποκριτικὴ ἔκφρασι.

Πλησίασε τὸν μαρκήσιο καὶ ψιθύρισε:

— Θεῖε μου, ἔχετε θάρρος. Ἴσως ξέρει τί σᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον.

Μὰ ὁ Λωράν, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πετάχθηκε ὄρθιος, τρομερὸς ἀπὸ ὀργή. Κάθε ἴχνος συγκινήσεως εἶχε ἐξαφανιστῆ. Κρατοῦσε ὡστόσο πάντα τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας.

— Ὦ! ἔκανε ἀγέρωχος κι' ἔξαλλος. Θυμᾶστε ἀκόμα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τολμᾶτε καὶ μιλᾶτε ;... Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ξανακάνετε ποτέ, ἔστω καὶ τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμό... Καὶ προσπαθῆστε νὰ μὴν ξεχασετε τὶς διαταγές μου...

Ὁ Ἀντουὰν εἶχε γίνει πελιδνός.

Ὁ Ρενὼ δὲν ζητοῦσε νὰ καταλάβη τὴ σημασία αὐτῶν τῶν λόγων. Ἡ Ἰωάννα ἔτρεμε.

Ἡ ταραχὴ τῆς μικρούλας καθησύχασε στη στιγμὴ τὸ ζωγράφο.

— Μὴ μὲ φοβᾶσαι, μικρούλα μου, τῆς εἶπε μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ του φωνή. Δὲν θέλω νὰ σὲ τρομάζω... Ἀπεναντίας θὰ γινόμουν εὐτυχὴς ἂν μ' ἀγαποῦσες λίγο.

Ἡ μικρούλα χαμογέλασε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.

— Τότε θὰ θέλατε νὰρθῶ νὰ σᾶς ξαναϊδῶ ; τὸν ρώτησε.

— Βέβαια, καὶ πολὺ συχνὰ μάλιστα, μιὰ μόνη σου.

— Ὦ! ἔκανε ἡ Ἰωάννα μ' ἕνα χαριτωμένο μορφασμό. Λὲν ἀφήνω ποτὲ τὴ Ρόζα, δὲν διασκεδάζω χωρὶς αὐτή...

— Ποιὰ εἶνε ἡ Ρόζα ;

— Ἡ ὁμογάλακτη ἀδελφή μου, ἡ κόρη τῆς μαμᾶς τῆς Κατερίνας.

— Ἔ, λοιπόν, θὰ φέρνης τὴ Ρόζα καὶ θὰ παίζετε μαζὺ μέσα στὸν μεγάλον κῆπο.

Ἡ Ἰωάννα ἐπωφελήθηκε πολὺ λίγο τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς.

Πράγματι, λίγες μέρες κατόπιν, ἡ Κατερίνα Λωρὰν ἐγκατέλειψε τὸ Μαραμπὰ μαζὺ μὲ τὴ Ρόζα καὶ τὴν Ἰωάννα, γιατὶ δέχθηκε νὰ ἐγκατασταθῆ ὡς οἰκονόμος στὸ καινούργιο σπίτι, τοῦ Ἀντουὰν Φλαμαρέν.

Χάρις στὸν γάμο του μὲ τὴν Μαγδαληνὴ Σαρρέν, ὁ Ἀντουὰν ἐκληρονόμησε τὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ πεθεροῦ του κι' ἔγινε συμβολαιογράφος στὸ Ροζές, μιὰ γειτονικὴ πόλι.

Ἡ Μαγδαληνή, ἡ ὁποία μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὶς τρομερὲς κρίσεις τῆς ἀρρώστειας της, εἶχε διατηρήσει μιὰ ἔκφρασι μυστηριώδους θλίψεως, ποὺ συγκινοῦσε, ὅσους τὴν ἔβλεπαν. Δὲν ἦταν ὡραία, μὰ εἶχε μεγάλα γαλάζια μάτια ποὺ ἔλαμπαν, βαθειὰ καὶ γλυκά, κάτω ἀπὸ μαῦρα κυματιστὰ μαλλιά της.

Ἦταν λεπτὴ καὶ μικροκαμωμένη, μ' ἐμφάνισι ἐξαιρετικὰ κομψή.

Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνια, περιστοιχισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ φροντίδες, ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ἔβλεπε ἴσως τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια της νὰ ὑποχωρῆ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται. Μὰ δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν τύχη.

Παίρνοντάς την γιὰ σύζυγό του, ὁ Ἀντουὰν, δὲν νοιάστηκε καθόλου νὰ τὴν ἀγαπήση καὶ νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη.

Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ἦταν ἡ περιουσία της ἢ μᾶλλον ἡ περιουσία ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας της.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε κι' ἕναν ἀδελφὸ τρελλὸ, τὸν Ἀλβέρτο, ὁ ὁποῖος ζοῦσε περιωρισμένος, σὲ μιὰ πτέρυγα τοῦ μεγάλου πατρικοῦ τους σπιτιοῦ καὶ τὸν ὁποῖον εἶχαν καταδικάσει οἱ μεγαλείτεροι γιατροί.

Ἡ περιουσία τοῦ γέρο-Σαρρὲν ἦταν δυὸ ἑκατομμύρια φράγκα. Ἂν ἔδινε τὸ μερίδιό της στὴν ἀδελφὴ τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ Ἀντουὰν θὰ ἔμενε κύριος ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ τοῦ μεγαλειτέρου συμβολαιογραφείου τοῦ τόπου. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι λόγοι ποὺ τὸν ἔκαναν ν' ἀποφασίση νὰ παντρευτῆ.

Ἡ Ἰωάννα, σοβαρὴ καὶ στοχαστικὴ κιόλας, κατέκτησε ἀμέσως τὴν καρδιὰ τῆς Μαγδαληνῆς μὲ τὶς στοργικὲς φροντίδες γι' αὐτή.

Ἡ Ρόζα πάλι γοήτευσε τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα μὲ τὴν παιδική της χάρι καὶ ζωηρότητα.

Ἐνῶ ἡ Ἰωάννα, δειλὴ καὶ γαλήνια, κουβέντιαζε μὲ τὴ Μαγδαληνή, ἡ Ρόζα, ζωηρὴ, πήγαινε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ στὴν ἄλλη, ἀνέβαινε, τραγουδοῦσε, φλυαροῦσε, σταλίζόταν, κάνοντας τὴν ὡμοφιά της ἀκόμη πιὸ χτυπητή.

Βρῆκε μάλιστα μιὰ μέρα τὸν τρόπο νὰ δῆ τὸν Ἀλβέρτο Σαρρέν, τὸν δυστυχισμένο τρελλό.

Αὐτὸ τὸ ὡραῖο παλληκάρι ποὺ εἶχε ὄψι λευκὴ σὰν τὸ κερί, μὲ τὰ σκοτεινὰ καὶ λαμπρὰ μάτια· τὴν κατασυγκίνησε.

Καὶ μὲ λυγμοὺς ἔσπευσε νὰ διηγηθῆ στὴν Ἰωάννα τί εἶχε δῆ.

— Φαινόταν τόσο δυστυχισμένος ! ἔλεγε. Φαινόταν τόσο δυστυχισμένος.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡλικία κιόλας, ἡ Ρόζα ἐνοιώθε νὰ τὴν τραβοῦν ἀκατανίκητα καὶ νὰ ξυπνοῦν τὸν οἶκτο της ἡ δυστυχίες τῶν ἀνθρώπων.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ κ. Σαρρέν, ὁ πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς πέθανε.

Ὁ Ἀντουὰν, ἀπόλυτος πειὰ κύριος τοῦ συμβολαιογραφείου τοῦ πεθεροῦ του, ἀφιερώθηκε ἀποκλειστικὰ σ' αὐτό. Ὅσο γιὰ τὴν γυναῖκα του, αὐτὴ τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα λιγώτερο κι' ἀπὸ πρίν.

Συγχρόνως, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὴ σκέψι, ὅτι εἶχε ἕναν τρελλὸ στὸ σπίτι του, ἔσπευσε νὰ στείλη τὸν ἀδελφὸ τῆς γυναίκας του, τὸν δυστυχισμένο Ἀλβέρτο Σαρρέν

Στολιζόταν κάνοντας τὴν ὡμορφιά της ἀκόμα πιὸ χτυπητή.

στὸ φρενοκομεῖο· προφασιζόμενος ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέφερε πολὺ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναχώρησι. Μὰ ἡ Κατερίνα Λωράν, ἡ μητέρα τῆς Ρόζας, ἡ ὁποία τὴν ἀγαποῦσε πολύ, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἐξ ἄλλου, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἔφερε στὸν κόσμο τὴν κόρη της τὴν μικρούλα Ζιλμπέρτ καὶ ἡ μητρική της στοργὴ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὶς δυστυχίες της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀντουὰν Φλαμαρὲν μεγάλωνε διαρκῶς τὴν περιουσία του, ἐξασκῶντας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τὸ τοῦ τοκογλύφου, μὰ ἑνὸς τοκογλύφου παμπονήρου ποὺ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Δὲν εἶχε βέβαια ἀποκτήσει ἀκόμα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ μαρκησίου Μαρεστὰν ποὺ ὠνειροπολοῦσε ἀπὸ παιδί, μὰ κι' ἔτσι ἦταν πλούσιος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προῖκα του εἶχε πάρει καὶ τὸ μερίδιο ἀπὸ τὴν πατρικὴ κληρονομία τοῦ κουνιάδου του Ἀλβέρτου, ὁ ὁποῖος λίγον καιρὸ μετὰ τὴν εἰσοδό του, στὸ φρενοκομεῖο πέθανε.

Τώρα λοιπὸν ποὺ ἦταν πλούσιος, μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ροζὲς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του, τὸ Μαραμπά, καὶ ν' ἀναγκάσῃ αὐτοὺς ποὺ τὸν περιφρονοῦσαν ἄλλοτε νὰ τοῦ βγάζουν τώρα τὸ καπέλλο.

Αὐτὸ καὶ ἔκανε...

XXIII

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ρόζα ἦσαν δεκατεσσάρων χρονῶν, ἡ Ζιλμπὲρτ ὀχτώ, ὅταν ὁ Ἀντουὰν Φλαμαρὲν ξαναγύρισε στὸ Μαραμπά. Ὁ Ρενὼ εἶδε τὰ παιδιά του νὰ γυρίζουν μὲ τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ὕφλεμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὰ εἶχε δῆ νὰ φεύγουν.

Ἐννέα χρόνια τώρα ποὺ ἔλειπαν, μόνο μιὰ - δυὸ φορὲς τὸ χρόνο πήγαιναν καὶ τὸν ἔβλεπαν. Ἡ Ζιλμπὲρτ γέμισε τὸ σπίτι του μὲ τὶς κραυγές της, ἡ Ρόζα μὲ τὰ γέλια της, ἡ Ἰωάννα μὲ τὴ γλύκα της καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τὴ μελαγχολία της. Ὅλ' αὐτὰ τὸν τάραζαν στὶς συνήθειές του καὶ τὸν ἔπληττναν.

Γι' αὐτὸ καὶ καταγοητεύθηκε, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Ἀντουὰν θὰ νοίκιαζε δικό του σπίτι· ὅπου καὶ θὰ πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῆ μὲ τοὺς δικούς του.

Ὁ Λωράν Φλαμαρὲν, πάντα βυθισμένος στοὺς θλιβεροὺς στοχασμούς του, ἔμαθε αὐτὴν τὴν ἐπιστροφή, χωρὶς κανένα ἐνθουσιασμό.

Ὁ Ἀντουὰν δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του. Ὡστόσο δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα χωρὶς νὰ πάῃ νὰ τὸν δῆ ἡ μικρούλα Ἰωάννα.

Ὁ μαρκήσιος λαχταροῦσε τὶς ἐπισκέψεις αὐτὲς τῆς νέας κόρης, χωρὶς ὡστόσο τὸ πρόσωπό του νὰ δείχνῃ τὴ λαχτάρα του αὐτή. Τὴν ἔβαζε καὶ καθόταν ἀπέναντί του, ἔπειτα ἄνοιγε ἕνα βιβλίο κι' ἔκανε πὼς βυθίζεται στὸ διάβασμά του. Μὰ δὲν ἔχανε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀπ' τὶς κινήσεις της. Καταβρόχθιζε κυριολεκτικῶς τὴν γλυκειὰ καὶ σοβαρὴ φυσιογνωμία της. Ἂν τὸν πρόσεχε κανείς, θὰ ἔλεγε, ὅτι στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἰωάννας ξανάβρισκε, δὲν ξέρω κι' ἐγώ, ποιὰ συνταρακτικὴ καὶ μυστηριώδη ὁμοιότητα.

Μὰ ἐκεῖνος, ποὺ χάρηκε περισσότερο καὶ γίνηκε εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς Ρόζας ἦταν ὁ γηραιὸς μαρκήσιος ντ' Ἀρκιζάν.

Στὰ γόνατά του ἄλλωστε εἶχαν μεγαλώσει κ' ἡ δυὸ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν γιὰ τὸ Ροζές. Αὐτὸς ἐπίσης, ὅταν ἡ Τερέζα, ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας πέθανε, εἶχε ἀναλάβει τὴν ὀρφανοῦλα ὑπὸ τὴν προστασία του, τῆς εἶχε βρῆ μιὰ δεύτερη μητέρα στὸ πρόσωπο τῆς Κατερίνας Λωράν, καὶ τὴν εἶχε προστατεύσει σὰν πατέρας.

Τὴν ξαναβρισκε μεγαλωμένη τώρα, μὰ πάντα γλυκειὰ κι' ὡραία σὰν ἄλλοτε. Καὶ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ἔγινε σκλάβος της καὶ τὴ λάτρευε.

Γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὰ δυὸ κορίτσια, ἐπινοοῦσε ἐκπλήξεις ποὺ μόνο μιὰ μητέρα θὰ μποροῦσε νὰ τὶς φανταθῆ. Μιλῶντας γιὰ τὴν Ἰωάννα καὶ γιὰ τὴ Ρόζα, ἔλεγε καὶ γιὰ τὶς δυό: «Ἡ κόρες μου!»

Ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγύρισαν μάλιστα, ἔκανε ἕνα πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ τὸν θεωροῦσαν ποτὲ ἱκανό. Εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν Ρενὼ Φλαμαρὲν ποὺ ἔκανε τώρα τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους του μόνος γιὰ νὰ συνοδεύῃ παντοῦ τὰ δυὸ κορίτσια.

Εἶχανε μπῆ κ' ἡ δυὸ στὰ δεκαπέντε τους χρόνια, ὅταν ἔξαφνα δοκιμάστηκαν σκληρὰ δυὸ φορές.

Ἡ Κατερίνα Λωρὰν πέθανε ἀπροσδόκητα, ἀφοῦ πρῶτα ἐμπιστεύθηκε τὴν Ἰωάννα στὴ Ρόζα: αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη δοκιμασία.

Ἡ δεύτερη ἦταν ἐντελῶς διαφορετική, μὰ ἐξάσκησε ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὴν τύχη τῆς Ἰωάννας.

Παρ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, κανένας στὸν μικρὸ ἐκεῖνον τόπο μὲ τὶς περιωρισμένες ἀντιλήψεις, δὲν εἶχε ξεχάσει ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες γεννήθηκαν ὁ Ἀντουὰν καὶ ἡ Ἰωάννα.

Τοῦ κάκου ὁ Ἀντουὰν εἶχε φύγει, τοῦ κάκου εἶχε ἀποκτήσει περιουσία καὶ εἶχε γίνει προσωπικότης. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν τόσο αὐτόν, ὅσο καὶ τὴν Ἰωάννα, τέκνα φυσικὰ ποὺ γεννηθήκανε ἀπὸ μιὰ παράνομη συμβίωσι, τοὺς θεωροῦσαν δηλαδὴ παρίες τῆς κοινωνίας.

Καὶ θὰ τοὺς τὸ ἀποδείκνυαν αὐτὸ μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο.

Ἡ Ἰωάννα, ποὺ τὸ μόνο της ἐλάττωμα ἦταν ἡ περηφάνεια της, ἀγνοοῦσε τὴν ἱστορία τῆς μητέρας της καὶ τῆς γεννήσεώς της. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ χτύπημα ἦταν γι' αὐτὴ τρομερό.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος περίπου ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Μαραμπὰ κ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης λιτανείας τοῦ τόπου εἶχε φθάσει. Εἶνε γνωστὸ μὲ πόση πομπὴ καὶ πολυτέλεια γίνονται στὴ μεσημβρινὴ Γαλλία ἡ τελετὲς αὐτές.

Ὄχι μόνο τὰ πιὸ πλούσια σπίτια στέλνουν ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχουν γιὰ νὰ στολίσουν τὰ κουβούκλια, μὰ καὶ τὰ κορίτσια τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, ντυμένα στὰ λευκά, στεφανωμένα μὲ ρόδα συμμετέχουν τῆς πομπῆς.

Ἄλλες κρατοῦν τὰ λάβαρα, ἄλλες τοὺς φανοὺς καὶ ἄλλες τὰ ἅγια λείψανα.

Ἡ τέσσερες ἐνορίες τοῦ Μαραμπὰ ἔχουν καθεμιὰ ἀπὸ ἕνα πλούσιο κουβούκλιο, στολισμένο μὲ τούλλια, μὲ λουλούδια, μὲ φτερὰ καὶ μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχει ἕνα μικρὸ ἄγαλμα ἁγίου ἢ ἕνα ἀρνάκι κοιμισμένο.

Τὸ κουβούκλιο αὐτὸ τὸ μεταφέρουν στὸν ὦμο τους τὰ μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς ἐνορίας, ἐνῶ τὰ μικρότερα κρατοῦν ὁλόγυρα τὶς μεταξωτὲς κορδέλλες του. Αὐτὴ τὴ μεγάλη τιμή, τὴν ὁποία ἔχουν ἀποκλειστικὰ ἡ νέες τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, τὶς διεκδικοῦν ζηλότυπα ὅλα τὰ κορίτσια.

Ἐνῶ ἡ μικρὲς προνομιοῦχες βαδίζουν εὐτυχισμένες καὶ χαρούμενες, ἡ μητέρες τους φορῶντας τὶς πιὸ λαμπὲς τους τουαλέττες, τὶς περιστοιχίζουν, ἐπαγρυπνῶντας κοντὰ καὶ προσέχοντάς τες.

Ἡ μεγαλείτερη ἐνορία τοῦ Μαραμπὰ, ὁ Ἅγιος Πέτρος, εἶχε ἐκεῖνον τὸν χρόνο ἕνα κουβούκλιο ὁλοκαίνουργο, ἐπίχρυσο, πλούσιο, λαμπρὸ μὲ χίλια δυὸ στολίδια. Ἡ πιὸ εὐγενικές, ἡ πιὸ ἄγνες, ἡ πιὸ ὥμορφες κοπέλλες τῆς μικρῆς πόλεως, θὰ τὸ ὑποβάσταζαν.

Πρὸ ἀρκετοῦ καιροῦ, ὁ Ἀντουὰν, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ τὸ κλῆρο μὲ τὸ μέρος του, εἶχε καλέσει πολλὲς φορὲς σὲ γεῦμα τὸν ἐφημέριο τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἔτσι κι' ἐκεῖνος θεώρησε καθῆκον του νὰ καλέσῃ τὴν Ἰωάννα νὰ κρατῆσῃ μαζὺ μὲ μερικὰ ἄλλα κορίτσια, τὸ κουβούκλιο τῆς ἐνορίας του.

Τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας τῆς λιτανείας, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ρόζα ξεκίνησαν γιὰ τὸν Ἅγιο Πέτρο. (Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'
(Τηλέφωνον: 26-135)
Ἱδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δραχ. 200	Ἐξωτερικοῦ	Δολλάρια. 5
» ἑξάμηνος	» 100	Ἀμερικῆς	» 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Πατέρ μου, ἔλεος, ἁμάρτησα θανάσιμα!

Οἱ θόλοι τῆς μικρῆς ἐκκλησούλας ἀντήχησαν ἀπαίσια τὰ λόγια αὐτά.

Στὴ χιονισμένη καὶ σεβαστὴ μορφὴ τοῦ γέροντα ἐξομολογητοῦ, ἔσβυσε τὸ γλυκὸ χαμόγελο ποὺ τὴ φωτίζε κι' ἀπλώθηκε ἕνας πονεμένος οἶκτος. Τὸ γερασμένο κορμὶ ἐκείνου ποὺ πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, κατατρυμαρισμένο ἀπὸ τὸ βάρος τῆς θανάσιμης ἁμαρτίας, ποὺ μόλις φανταζόταν τὴν ἐκτελοῦσε, κοιτόταν τώρα μπρὸς στὰ πόδια τοῦ ἐξομολογητοῦ, ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐκκλησούλας. Μὰ ἡ μορφὴ τοῦ τόσο γλύκανε σχεδὸν ἀμέσως. Κοίταξε τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἡ φωνή του ἔγινε γλυκύτερη ἀπὸ πρίν.

— Μίλησε τέκνο μου, τοῦ εἶπε.

Τὸ στῆθος τοῦ ἁμαρτωλοῦ φούσκωσε ἀπὸ ἕνα στεναγμό, Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Ἤμουνα ἕνας πιστὸς καὶ τίμιος ὑπηρέτης, πάτερ μου. Μέσα στὰ λιγνὰ καὶ νευρώδη αὐτὰ χέρια μου μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου μου, τοῦ ἐνδόξου κυρίου μου, τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ, ποὺ ὁ κόσμος προφέρει μὲ θαυμασμὸ τ' ὄνομά του, καὶ τὸν θεωρεῖ μάρτυρα τῆς ἐπιστήμης, τοῦ Φερνάνδου Λαρώχ...

— Ἐκεῖνου ποὺ διέσχισε τὶς ἀφρικανικὲς πεδιάδες καὶ τὰ βουνὰ ποὺ ἔνιωνεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικώτερους ἐκπολιτιστὲς ἐκείνων τῶν τόπων καὶ βρῆκε τὸν θάνατο ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς; συμπλήρωσε ὁ παπᾶς.

— Ναί, πάτερ μου, εἶπε ὁ γέροντας, κι' ἐξακολούθησε:

— Ἡ δόξα του ἀπαθανατίστηκε μ' ἕνα ἄγαλμα στὴν ὡραιότερη πλατεῖα τῆς πόλεως... Γράμματα χρυσᾶ δείχνουνε τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε.

Καὶ ὁ παπᾶς, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἤξερε, ψιθύρισε:

— Εἶχε μεγαλοπρεπῆ μορφὴ καὶ ἀνάστημα ψηλό. Ὁ κόσμος τὸν εἶχε ἐκτιμήσει καὶ δίκαια ἡ γυναῖκα του, ποὺ δοκιμάσθηκε σκληρά, αἰσθάνεται περηφάνεια, γιατὶ εἶνε χήρα του. Εὐτυχισμένοι, ὅσοι κληροδοτοῦνε στὴν οἰκογένειά τους τ' ὄνομά τους τίμιο καὶ ἀκηλίδωτο, γιατὶ ἔχουνε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Ὁ γέρο-ὑπηρέτης ἐξακολούθησε:

— Τὸν ἀγαποῦσα πολύ. Ἔζησα κοντά του ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν ἀκόμα μικρός. Συμμερίστηκα τὶς θλίψεις του καὶ ὕστερα, ὅταν παντρεύτηκε κι' ἔγινε πατέρας, καὶ τὴν εὐτυχία του. Ξαφνικὰ ἔφυγε γιὰ περιηγήσεις στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἐγκαταστάθηκε στὰ ἄκρα τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπὸ τότε πέρασαν ἕξῃ χρόνια κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ ἡ ἀγωνία δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα του μάθαινε τὰ μικρά του ἀγγελούδια νὰ προφέρουν μὲ σεβασμὸ τὸ ὄνομά του καὶ συχνὰ μοῦ ἔλεγε: «Βλέπεις, Πέτρο, καὶ σ' αὐτὴ τὴ θλῖψι μου εἶμ' εὐτυχισμένη, εἶμαι περήφανη γιὰ κεῖνον ποὺ ἔπεσε θῦμα τῆς ἐπιστήμης, στὴν Ἀφρική».

* * *

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντα ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὡστόσο συνέχισε:

— Ἡ κυρία Λαρὼχ μὲ τὰ παιδιά της, προσκαλέστηκε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ γειτονική ἐπαυλι. Οἱ ὑπηρέτες ὅλοι ἔλειπαν κι' ἔμεινα μονάχα ἐγὼ στὸ σπίτι. Ἦτανε μιὰ ἀπὸ τὶς καλοκαιρινὲς ἐκεῖνες νύχτες, τὶς φεγγαρόλουστες καὶ γλυκειές. Καθόμουνα στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου μου, γιατὶ μοῦ ἔφερνε ἀναμνήσεις ἡ εἰκόνα του καὶ τὰ πράγματά του. Ὀνειροπολῶντας τὰ περασμένα, εἶχα σχεδὸν ἀποκοιμηθῆ, ὅταν ἄκουσα κάποιο κρότο στὸν κῆπο. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο κι' ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους, διέκρινα τὴ σκιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Τότε, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, ἄρπαξα ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι κι' ἔτρεξα ἔξω.

Ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν τώρα μπροστά μου καὶ μὲ κυττοῦσε ἐπίμονα.

Ἦτανε ψηλός, σκελετωμένος, μὲ γένεια κι' ἄσπρα ροῦχα. Κρατοῦσε ἕνα ραβδὶ καὶ φοροῦσε κάσκα στὸ κεφάλι.

Τὸ πρόσωπό του ἦτανε γεμᾶτο ρυτίδες. καὶ ἡλιοκαμένο καὶ τὸ ὕφος του σὰν ζητιάνου ἢ τυχοδιώκτου.

— Τί θέλεις ; τὸν ρώτησα γρήγορα...

— Πέτρο !, μουρμούρισε μὲ σιγανὴ φωνή.

Ἀνατρίχιασα. Ἡ φωνὴ μοῦ ἦταν γνωστή.

— Μὰ ποιὸς εἶσθε ; τὸν ξαναρώτησε μὲ γλυκύτερο τόνο.

Καὶ ἡ φωνὴ του μοῦ ἀποκρίθηκε σφυριχτά:

— Ὁ Φερνάνδος Λαρώχ !...

— Μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα διαπέρασε τὰ μέλη μου στὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ὄνομα κι' ἔπεσα στὰ γόνατά του, ὅταν ξαφνικὰ τὸ φεγγάρι φωτίζοντας τὸ πρόσωπό του μ' ἔκανε νὰ ὑποχωρήσω τρομαγμένος. Μπροστά μου βρισκόταν ὁ Φερνάνδος Λαρώχ, μὰ ἀλλοιώτικος, πολὺ διαφορετικός. Προκαλοῦσε τὸν τρόμο καὶ τὰ μάτια του ἦσαν ἄγρια σὰν τῆς τίγρεως.

— Μὲ νομίζουν πεθαμένο; μὲ ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνή.

Ἐγώ, ἔκπληκτος ἀκόμα καὶ ταραγμένος, δὲν μπόρεσα νὰ ἀπαντήσω λέξι.

— Δὲν εἶνε κανεὶς στὸ σπίτι ; ἐξακολούθησε. Ἔμαθα πὼς λείπουν ὅλοι. Τόσο τὸ καλλίτερο. Θὰ μὲ δοῦνε ξαφνικά. Τί μὲ κυττάζεις σαστισμένος ; Ἐγὼ εἶμαι. Δὲν σκοτώθηκα... Μόνος μου τὸ διέβωσα, γιὰ νὰ μένω ἥσυχος καὶ νὰ ξεχαστῶ.

— Καὶ ἡ ἐξερευνήσεις... ἡ δόξα ;...

Γέλασε σατανικὰ κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἡ δόξα μου!... Ὤ, ναί!... Ἄκουσα καὶ γι' αὐτή... Οἱ ἀνόητοι !... Ἔκαναν ἄγαλμα γιὰ νὰ δοξάσουν ἕνα τρελλό... Ναί... ναί, τί τὰ θέλεις... Ἔχασα τὸ μυαλό μου κι' ἔφυγα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ ταφῶ ξεχασμένος. Δὲν εἶμαι ὁ τρομερὸς ἐξερευνητής, ὁ ἔνδοξος Φερνάνδος Λαρώχ, τὸ θῦμα τῆς ἐπιστήμης, μὰ τὸ θῦμα τῶν νεανικῶν μου παραστρατημάτων, θῦμα τοῦ κεφαλιοῦ μου. Ἔφυγα μήπως τὸ μυαλό μου, ποὺ ἄρχιζε πειὰ νὰ σκοτεῖζεται, θόλωνε ἐντελῶς σὲ κεῖνο κεῖ κάτω τὸ καμίνι, σὰν σὲ ἄλλη κόλασι. Ἐλπίζα πὼς θὰ μὲ τρέλλαινε ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ ἐρημιά. Ἔπειτα ἡ μέρες τῆς δυστυχίας ἄρχισαν νὰρχωνται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ πρὸ πάντων μὲ τσάκιζε ἡ φτώχεια. Ἐλήστεψα καραβάνια, ἔγινα ἀρχιληστής, φυλακίστηκα κάτω κεῖ ἀτὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, ἐβραπέτευσα καὶ τέλος νά με !...

...Βαρέθηκα. Ξεκίνησα καὶ ἦρθα γιὰ νὰ ζήσω ἐδῶ, στὴν οἰκογένειά μου καὶ στὴν πατρίδα μου...

...Ξεκίνησα καὶ ἦρθα γιὰ νὰ ζήσω, ἐδῶ, στὴν οἰκογένειά μου.

... Δὲν θὰ λυπηθῶ καθόλου ἂν χάσω τὴ φήμη μου, τὸ ἀγαλμά μου... σὲ βεβαιώνω...»

Καὶ γέλασε δυνατὰ μ' ἕνα γέλιο τρελλοῦ. Ὕστερα ἄρχισε νὰ θημετίζῃ ταραγμένος κι' ἑτοιμαζόταν νὰ βάλῃ τὸ θέρηλο πόδι του στὴν εἴσοδο τοῦ τάφου ἐκείνου σπιτιοῦ!

Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσῃ. Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο περηφανευόταν ὁλόκληρο τὸ ἔθνος καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ἡ οἰκογένειά του; Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ ἐρχόταν τώρα νὰ τὴ βουτήξῃ στὸ αἴσχος καὶ στὴν ἀτιμία ;

Φοβερὸς ἀγῶνας καὶ αἰσθήματα τρομερὰ συγκρουόντουσαν μέσα στὸ μυαλό μου. Βρισκόμουν μπρὸς σ' ἕνα τρομερὸ δίλημμα.

... Ἂν ἐρχόταν ἡ γυναῖκα του, τί θὰ γινότανε, ὅταν θὰ μάθαινε τὴ φρικτὴ ἀλήθεια, ἐκείνη, ποὺ τὸν νόμιζε νεκρὸ καὶ δοξασμένο ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική ; Αἶσχος !

...Καὶ τότε, σὰν σὲ ὀπτασία, εἶδα τὰ παιδιά του νὰ τὸν καταριοῦνται καὶ νὰ φεύγουνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ καταραμένο τους σπίτι !...

...Καὶ τὸν αἴτιο τῆς φρικτῆς αὐτῆς καταστάσεως, τὸν βρυκόλακα αὐτὸν τοῦ ἄλλοτε Λαρώχ, τὸν εἶχα μπροστά μου, ἔτοιμο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν τρελλὸ σκοπό του.

Κρατοῦσα ἀκόμα τὸ μαχαίρι κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα μου. Ἀνατρίχιασα, μὰ ἤτανε γραφτό... Ἐξάλλος πειὰ ὥρμησα ἐπάνω του καὶ τὸν χτύπησα κατάστηθα. Κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια μου, νεκρός, ὁ δοξασμένος τρελλός!...

... Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφθῆ... Τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε παντοῦ γύρω... Σήκωσα τότε τὸ πτῶμα τοῦ ἐξερευνητοῦ κι'

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

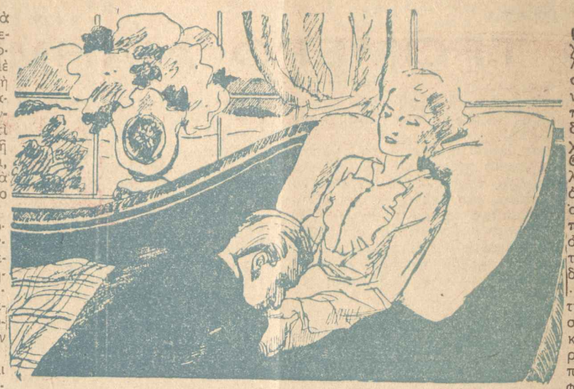

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΛ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ, κύριοι, θὰ ἔπρεπε νὰ μ' ἀκούσετε μὲ περισσότερη προσοχή. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ καταδικάσετε μ' ἀλαφρὴ συνείδησι. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κλείσετε ἕναν ἄνθρωπο στὰ κάτεργα, γιατὶ θέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ τὴν ἀγαπημένη του. Ὄχι, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στερήσετε τὸν ἥλιο καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ Πὼλ Μωραὶν μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ἀγωνία, ἐξακολούθησε ν' ἀπολογῆται μπροστὰ στὸ δικαστήριο καὶ τοὺς αὐστηροὺς ἐνόρκους ποὺ ἀγκομαχοῦσαν καὶ στέναζαν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη.

— Κύριοι, φώναξε πάλι ὁ Μωραίν, θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν εἶχα δίκηο νὰ κάνω αὐτὴν τὴν πρᾶξι γιὰ τὴν ὁποία σήμερα βρίσκομαι μπροστά σας.

— Ἔμπρός, ἐμπρός, φώναξε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, λέγε γρήγορα, κατηγορούμενε, τί ἔχεις νὰ πῆς ; Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ ν' ἀκούμε φλυαρίες.

Ὁ Μωραὶν τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα πληγωμένου ζώου καὶ ψιθύρισε:

— Ὤ, ἡ ἱστορία μου εἶνε παραπολὺ σύντομη καὶ ἁπλῆ. Γεννήθηκα, κύριοι, στὸν δρόμο. Ἡ μητέρα μου, τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν ἔμαθα τ' ὄνομα κι' οὔτε ἀσφαλῶς θὰ τὸ μάθω, δῶ κ' εἴκοσι χρόνια, μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἄγριες νύχτες τοῦ χειμῶνα ποὺ στρώνουν μὲ χιόνι τὶς στέγες καὶ τὶς λεωφόρους τοῦ Παρισιοῦ, μ' εἶχε ἐγκαταλείψει στὰ σκαλιὰ μιᾶς ἐκκλησίας. Ἔπειτα χάθηκε μέσα στὴ νύχτα δίχως κανεὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ.

— Χμ! ἔκανε ὁ πρόεδρος, εἶσαι παιδὶ λοιπὸν ἀγνώστων γονέων!... Αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ ἐξηγήση ὅλη τὴν διαγωγή σου. Γιὰ λέγε...

— Εἶχα μείνει ἐκεῖ πέρα ὡς τὰ ἐξημερώματα. Ἤμουν καλὰ τυλιγμένος σὲ μάλλινα σκεπάσματα καὶ προφυλαγόμουν ἀπὸ τὸ κρύο. Μὰ ἡ ὑγρασία δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ μὲ σκοτώση. Ξαφνικὰ ἕνας ἀστυφύλακας μ' ἀντελήφθη ποὺ γκρίνιαζα σὰν ἐγκαταλελειμμένο γατί. Πλησίασε λοιπὸν καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, βρίζοντας τοὺς γονεῖς μου ποὺ μ' εἶχαν ρίξει μιὰ τέτοια φοβερὴ νύχτα στὸ δρόμο.

— Καθώς, θλέπω, φώναξε, εἶνε πολὺ καλοντυμένο αὐτὸ τὸ μωρό. Οἱ γονεῖς του δὲν ἦταν φτωχοί. Μὰ τότε γιατὶ τὸ πέταξαν στὸ δρόμο ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε μιὰ εὔθυμη συντροφιά. Βλέποντας τὸν ἀστυφύλακα νὰ κρατάη ἕνα μωρὸ τὸν πλησίασε ἄρχισε γιὰ τοῦ κάνη ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις καὶ νὰ διασκεδάζη μαζύ του, ὥσπου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὴν ὑπομονή του, τοὺς ἔβρισε καὶ τοὺς ἀπείλησε ὅτι θὰ τοὺς πάη ὅλους μέσα, μαζὺ μὲ τὸ μωρό !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἐγὼ ἄρχισα νὰ θήχω τόσο δυνατὰ ποὺ πηγαινα νὰ πνιγῶ. Ὁ ἀστυφύλακας δὲν ἤξερε τί νὰ μοῦ κάνη. Τότε προχώρησε ἕνας νέος ἀπὸ τὴν εὔθυμη συντροφιὰ καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του δηλώνοντας:

— Εἶμαι ὁ γιατρὸς Ἀνρὺ Μωραίν. Ἀφῆστε νὰ δῶ τί ἔχει αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα.

— Ἤμουν πουντιασμένος. Εἶχα πάρει μιὰ φοβερὴ πνευμονία ἐκείνη τὴν τρομερὴ νύχτα. Ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω στὸ ὑπαιθρο καὶ δίχως περιποίησι ἀσφαλῶς θὰ πέθαινα. Ὁ γιατρὸς Μωραὶν λοιπὸν μὲ λυπήθηκε, ἐξήγησε αὐτὰ τὰ πράγματα στὸν ἀστυφύλακα καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Θὰ πάρω αὐτὸ τὸ παιδὶ στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τὸ περιποιηθῶ. Ἂν μετανοήσουν καὶ τὸ ζητήσουν οἱ γονεῖς του, στεῖλε τους στὴ διεύθυνσί μου. Διαφορετικὰ ἄς ἔρθη ἀργότερα κάποιος ἀπὸ σᾶς νὰ τὸ παραλάβη γιὰ νὰ τ' ὁδηγήση σ' ἕνα ὀρφοκομεῖο.

Κι' ὁ Μωραὶν μὲ πῆρε μαζύ του κι' ἔφυγε μὲ τὴν εὔθυμη συντροφιά του, ἡ ὁποία τὸν κορόϊδευε καὶ τὸν πείραζε ποὺ εἶχε γίνει τόσο ξαφνικὰ πατέρας.

Ὡστόσο ἡ κατάστασί μου, μέρα μὲ τὴ μέρα ἐχειροτέρευε. Πέρασαν πολλοὶ μῆνες μέχρι νὰ μπορέσω νὰ συνέλθω. Τέλος ἔγινα καλὰ χάρις στὶς περιποιήσεις αὐτοῦ τοῦ καλοῦ δόκτορος. Μὰ ὁ Μωραὶν εἶχε τόσο κοπιάσει καὶ τόσο βασανισθῆ γιὰ μένα ποὺ λυπήθηκε νὰ μὲ στεῖλη στὸ ἄσυλο. Ἔπειτα ἤμουν ἕνα συμπαθητικὸ καὶ ἥσυχο παιδὶ κ' εἶχα κερδίσει τὴν ἀγάπη του. Ἔτσι μὲ κράτησε κοντά του καὶ μοῦ ἔδωσε τ' ὄνομά του.

.....Ἡ ζωή μου ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔγινε ἀγνώριστη. Ἀπόχτησε παραμάνες καὶ δασκάλες, γιατὶ ὁ Μωραὶν ἦταν πολὺ πλούσιος, ποὺ ἄρχισαν νὰ μ' ἀνατρέφουν σὰν πριγκηπόπουλο.

...Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ Μωραὶν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ μιὰ νέα καὶ τὴν παντρεύθηκε καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο, ἐκείνη ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι.

Ὡς ἐδῶ κύριοι, ἡ ἱστορία μου δὲν παρουσιάζει βέβαια κανένα ἐνδιαφέρον. Μὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔχετε ὑπομονὴ καὶ θὰ δῆτε πόσο δίκηο εἶχα νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

...Μ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ἀνατραφήκαμε μαζύ. Ἦταν χαριτωμένο κι' ὅσο μεγάλωνε γίνονταν πιὸ ὤμορφο. Ἔτσι ὅταν ἔγινε δεκαοχτὼ χρόνων ἦταν ἕνα πεντάμορφο πλάσμα μὲ τετράξανθα μαλλιὰ καὶ λεπτὸ καὶ χαριτωμένο προσωπάκι. Ἐγὼ ἤμουν τρία χρόνια μεγαλείτερός της κ' εἶχα γίνει τόσο δυνατὸς καὶ τολμηρὸς ποὺ μὲ θαύμαζε.

Μεταξύ μας εἶχε ἀναπτυχθῆ, σιγὰ-σιγὰ, μιὰ μεγάλη τρυφερότης, ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν χαρακτηρίση κανεὶς ὡς ἕναν περιπαθῆ ἔρωτα. Τῆς μιλοῦσα καὶ τὴν κύτταζα μ' ἀπερίγραπτη τρυφερότητα καὶ συχνὰ τὰ βράδυ τὰ περνοῦσα κοντά της. Ἡ Ἰλεάνα — ἔτσι τὴν ἔλεγαν — σὰν ἕνα χαδιάρικο γατάκι, ἀκουμποῦσε τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὰ γόνατά μου κι' ἀφοῦ φλυαροῦσε ὥρα πολλή, τέλος, σιγὰ-σιγὰ, κουραζόταν κι' ὁ ὕπνος ἐρχόταν νὰ τῆς κλείση τὰ γοητευτικὰ μάτια. Ἐγὼ τὴν καμάρωνα πολλὴ ὥρα. Ἔπειτα τὴν ἐπαιρνα σιγὰ στὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ κρατῶντας της σὰν πολύτιμο θησαυρὸ τὴν πήγαινα νὰ τὴν ξαπλώσω στὸ κρεβάτι της καὶ φώναζα τὴν καμαριέρα της νὰ τὴν βοηθήση νὰ γδυθῆ. Ἄλλες φορὲς πάλι τρέχαμε σὰν ἐρωτευμένοι στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, παίζαμε ξένοιαστοι σὰν παιδιὰ καὶ κάναμε ἕνα σωρὸ ἀθῶες τρέλλες.

Κανεὶς ὡστόσο ἀπὸ τὶς δυὸ μας δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμα τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ κρυβόταν στὴν καρδιά μας. Αὐτὸ ἀπεκαλύφθη ἐντελῶς τυχαῖα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα, ποὺ ἦρθε νὰ πλήξη τὴν οἰκογένειά μας.

Ὁ Μωραὶν μιὰ μέρα ἐπιστρέφοντας μὲ τ' αὐτοκίνητό του στὸ σπίτι, ἔπεσε θῦμα μιᾶς συγκρούσεως. Ἔμεινε στὸν τόπο κι' ἀπὸ τότε ἀπόμεινα ὁ προστάτης τῆς Ἰλεάνας κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ φρόντιζε γιὰ τὸ μέλλον της.

Νὰ τὴν παντρευθῶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ὁ Μωραὶν στὴ διαθήκη του μ' εἶχε υἱοθετήσει κι' ἔτσι ἡ Ἰλεάνα εἶχε γίνει ἀδελφή μου. Μὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ τὴν προσέχω καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶ.

Ὡστόσο, ἡ Ἰλεάνα παρεσύρθη σ' ἕναν ἄτυχο ἔρωτα μὲ ἕναν παντρεμένο φίλο μας. Ποτέ, ὁμολογῶ, δὲν κατάφερα ν' ἀνακαλύψω τί εὕρισκε αὐτὸ τὸ ὤμορφο καὶ δροσερὸ κορίτσι σ' αὐτὸν τὸν ἡλικιωμένο ἄνθρωπο. Μὰ τὴν ἄφηνα νὰ διασκεδάζη, νομίζοντας, ὅτι κι' αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς παιδικὲς τρέλλες της.

Τὰ πράγματα ὅμως ἦταν, ὅπως φανερώθηκε ἀργότερα, παραπολὺ σοβαρά. Ἀλλοίμονο !... Ἡ Ἰλεάνα ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πρὶν νὰ φέρη στὸν κόσμο ἕνα πλάσμα, ἕνα ἐκθετο, πέθανε μέσα σὲ φριχτοὺς πόνους. Εἶχε τιμωρηθῆ σκληρὰ γιὰ τὸ ἁμάρτημά της. Τότε ἐγὼ τρελλὸς ἀπὸ τὴ θλῖψι μου, ὠρκίσθηκα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ. Καὶ δίχως νὰ διστάσω, σκότωσα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει μὲ τὸν σκληρὸ καὶ διόλου ἔντιμο ἔρωτά του, στὸν τάφο !..

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑΪΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, μιλόρδε, εἶπε ἡ Μαρία Στοῦαρτ.

— Θὰ μὲ καταλάβετε τώρα! ἀπάντησε ὁ Μπόθουελ. Σᾶς ἀγαπῶ!

— Ὦ!... Σωπᾶστε... σᾶς παρακαλῶ...

—Σᾶς ἀγαπῶ, ἐξακολουθησε ὁ Μπόθουελ, σᾶς ἀγαπῶ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό.... ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ τῶν φεουδαρχῶν, εὐδοκήσατε νὰ χαμογελάσετε σὲ μένα, ὅπως καὶ στοὺς ἄλλους!

Ἡ βασίλισσα ἀνωρθώθηκε καὶ εἶπε μ' ἀξιοπρέπεια:

— Ξεχνᾶτε, κύριε, πὼς εἶσθε ὑπήκοός μου ;

— Ὦ! τὸ ξέρω... ἀλλὰ τώρα ποὺ πέθανε ὁ βασιλεύς...

— Εἰρήνη στοὺς νεκρούς !

—...Δὲν ἦταν κι' αὐτὸς ὑπήκοός σας πρὶν γίνη σύζυγός σας ;

— Κύριε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

— Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν σᾶς ἀγαποῦσε, ἐξακολούθησε ὁ Μπόθουελ μὲ πίκρα, ἐνῶ ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ...

— Σωπᾶστε !...

— Σᾶς ἀγαπῶ μ' ἕνα ἔρωτα τρελλὸ, παράφορο, ποὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἐμπόδια...

— Ἀλλὰ ἐγώ, κύριε, δὲν σᾶς ἀγαπῶ.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ βασίλισσα ἔτρεμε τόσο, ὥστε ὁ Ἕκτωρ ποὺ τ' ἄκουγε ὅλα πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἀνασκίρτησε.

— Μὲ ὑπερασπιστήκατε, ὅταν μὲ κατηγοροῦσαν, ἐξακολούθησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, κι' ἐγὼ ἔδωσα ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Πῆρα τὸ μπράτσο σας κι' ἐτέθην ὑπὸ τὴν προστασία σας... Θὰ καταχραθῆτε λοιπὸν τῆς ἐμπιστοσύνης μου ;

— Ὄχι, ἀλλὰ σᾶς τὸ εἶπα καὶ πρίν, σᾶς ἀγαπῶ σὰν τρελλός... Εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω ὅλα τὰ ἐγκλήματα...

Ἡ Μαρία Στοβαρτ τραβήχθηκε πίσω, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, καὶ κύτταξε τὸν Μπόθουελ μὲ τρόμο.

— Θεέ μου ! ἔκανε Θεέ μου !

— Τί ἔχετε, κυρία ; ρώτησε ἐκεῖνος ξαφνιασμένος. Τί σᾶς εἶπα ;

— Τίποτε, ἀπάντησε ἡ Μαρία, μὰ αὐτὴ ἡ λέξις... ἔγκλημα ;...

— Ἔ, λοιπόν, ξαναρώτησε ὁ Μπόθουελ, μὴ καταλαβαίνοντας ἄκμα.

—Ὁ βασιλεύς... τραύλισε ἡ βασίλισσα.

Ὁ Μπόθουελ χαμογέλασε περήφανα.

— Ὦ! κυρία, εἶπε, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πιστέψω, ὅτι θὰ μοῦ κάνατε μιὰ τέτοια προσβολή !

Φαινόταν τόσο ἀγανακτισμένος, ὥστε ἡ βασίλισσα, βαθειὰ λυπημένη, τοῦ **ἔδωσε τὸ χέρι της.**

— Συγχωρῆστε με, τὸ εἶπε, εἶμαι τρελλή...

— Σεῖς, Μεγαλειοτάτη, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, γιατ σᾶς πρόσβαλα καὶ σᾶς φέρθηκα ἀπρεπῶς, εἶπε ὁ Μπόθουελ μὲ ὑποκριτικὴ ταπείνωσι.

— Σεῖς ; ἔκανε ἡ βασίλισσα ταραγμένη.

— Ναί, ἐγώ, ἐξακολούθησε ὁ Μπόθουελ ποὺ ἡ φωνή του ἦταν τώρα θωπευτικὴ καὶ γοητευτική, ὅσο προηγουμένως ἦταν θίαιη καὶ ξερή. Σᾶς μίλησα γιὰ τὸν ἔρωτά μου...σᾶς πρόσβαλα... συγχωρῆστε με...

Καί, γρνατίζοντας ὁ Μπόθουελ πῆρε τὰ χέρια τῆς βασίλισσας μέσα στὰ δικά του.

Καθὼς δὲ τὰ ἔφερνε πρὸς τὰ χεῖλη του, ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπ' τὰ μάτια του κι' ἔπεσε ἀπάνω σ' αὐτά.

Ἀμέσως ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἐτράβηξε τὰ χέρια της κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

Ἀλλὰ ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἦταν τόσο δειλή, ὥστε ἔδωσε περισσότερο θάρρος στὸν Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

— Ἤμουν τρελλὸς καὶ αὐθάδης, Μεγαλειοτάτη, γιατὶ ἐτόλμησα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτά μου. Ἤμουν τρελλός, γιατὶ πίστεψα ὅτι ὁ ἔρως μου μποροῦσε νὰ γίνη ἀκουστὸς ἀπὸ μιὰ βασίλισσα ὅπως σεῖς. Φαντάστηκα ὁ ἀθανάτος ὅτι, βασιλεῖς ἢ δοῦκες, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς εἶνε ἴσοι κι' ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερο υ ς κι' εὐγενεστέρους ἄρχοντας τῆς χώρας, ὁπως ἐγώ, . μποροῦσε νὰ παντρευτῆ τὴ βασίλισσα, ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ συνήθεια... Γελάστηκα, Μεγαλειοτάτη... Συγχωρῆστε με...

Κι' ἐξακολουθῶντας νὰ παραμένη γονατιστός, ὁ Μπόθουελ, ἔδινε ὅσο μποροῦσε πιὸ χαϊδευτικὸ τόνο στὴ φωνή του.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ διαδραματιζόταν στὸ κόκκινο δωμάτιο, ἐνῶ ὅλοι στ' ἀνάκτορα ἦσαν βυθισμένοι στὸν ὕπνο.

Ὁ Μποθουὲλ ἦταν ἀσκεπής, χλωμός, μὲ τὰ μαλλιὰ ριγμένα πρὸς τὰ πίσω, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης θλίψεως στὸ πρόσωπό του, μὲ τὰ χέρια του ἁπλωμένα πρὸς τὴ βασίλισσα.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ, ὄρθια, στηριζόταν στὸν τοῖχο, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας στὸ πρόσωπό της. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν καὶ κύτταζε τὸν Μπόθουελ μὲ ἔρωτα καὶ τρόμο. Γιατὶ ὁ Μπόθουελ, στὴν στάσι ἐκείνη, ἦταν ὡραῖος καὶ ἡ βασίλισσα, νοιώθοντας βαθειὰ τὴ γοητεία του, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της λιγώτερο δυνατό.

— Κυρία, ἐξακολούθησε ὁ Μπόθουελ, μὲ κάνατε δοῦκα, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

— Μὲ διωρίσατε πρωθυπουργό ;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, πάρτε τα πίσω ὅλ' αὐτά... παραιτοῦμε...

— Σεῖς... σεῖς... παραιτεῖσθε ;

— Ναί, παραιτοῦμαι γιατὶ θέλω νὰ φύγω ἀμέσως, θέλω ν' ἀποσυρθῶ στὶς γαῖες μου, μακρυὰ ἀπ' τὴν αὐλή, μακρυὰ ἀπὸ σᾶς... Θέλω νὰ ἐξοριστῶ ἑκουσίως, νὰ ἐπιδιώξω τὸν θάνατο... καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ κατορθώσω, γιατὶ δὲν θὰ σᾶς βλέπω πειά...

Ὁ Μπόθουελ ἔβαλε τὸ χέρι του μπρὸς στὰ μάτια του καὶ ἡ βασίλισσα εἶδε δυὸ μεγάλα δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπ' αὐτά.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, συγχωρῆστε με ἂν σᾶς ἔθιξα...

— Σεῖς !... Σεῖς νὰ μὲ θίξετε ;... ψιθύρισε ἐκεῖνος. Ὦ! καὶ τὸ πιστεύετε; Μπορεῖτε νὰ τὸ πιστεύετε; Καὶ χαμογέλασε.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἔθιξε βαθειὰ τὴν καρδιὰ τῆς βασιλίσσης.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, λέτε ὅτι μ' ἀγαπᾶτε... ἀλήθεια ;

— Μὲ ρωτᾶτε ἂν σᾶς ἀγαπῶ ;...

— Μὰ δὲν μοῦ τὸ ξαναεἰπατε ποτέ...

— Μποροῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, στὴ στιγμὴ ποὺ ζοῦσε ἀκόμα ὁ σύζυγός σας.

— Ἔχετε δίκηο... Εἶσθε τίμιος..

— Ὑπέφερα ὡς τώρα, Μεγαλειοτάτη, μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὴ σκιά, ζώντας μὲ τὸ χαμόγελό σας καὶ μὲ τὸ θλέμμα σας, περιμένοντας τὸ πέρασμά σας γιὰ ν' ἀναπνεύσω τὴν ἀνάσα σας, εὐτυχισμένος ἀδάκρυ μὲ κυττάξατε τυχαίως... Βρισκόμουν πάντοτε πλησί σας, ἔτοιμος νὰ σᾶς ὑπερασπίσω μὲ τὸ σπαθί μου, γιατὶ γύρω σας ὑπάρχουν εὐγενεῖς ποὺ μὲ δυσφορία ὑποτάσσονται σὲ μιὰ γυναίκα...

Ἡ βασίλισσα ἔκανε μιὰ ἀνήσυχη χειρονομία.

— Τοὺς εἴδατε, πρὸ ὀλίγου, ἐξακολούθησε ὁ Μπόθουελ, τοὺς εἴδατε νὰ μὲ κατηγοροῦν γιὰ ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν ἔργο κάποιου ἄλλου ἀθλίου καὶ ἀσημάντου ὑποκειμένου...

— Ναί, εἶπε ἡ βασίλισσα χλωμιάζοντας.

— Λοιπόν, μετὰ αὐτῶν κανένας δὲν παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ ὑπερασπίση καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἐξευτελισθεῖσα τιμὴ τῆς βασιλίσσης του...

— Ἀπατᾶσθε, μιλόρδε, ψιθύρισε ἡ βασίλισσα, συγκινημένη. Παρουσιάστηκε ἕνας εὐπατρίδης μὲ μεγάλη καὶ πιστὴ καρδιὰ ποὺ ὑψωσε τὴ φωνή του καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τραβήξη καὶ τὸ σπαθί του γιὰ μένα... Καὶ ὁ εὐπατρίδης

αὐτὸς εισαστε σεις...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ βασίλισσα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της.

Ὁ Μπόθουελ τὸ πῆρε, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ τὸ γέμισε φιλήματα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, πέστε μου ὅτι θἀρθῆ ἡμέρα ποὺ δὲν θ' ἀποκρούσετε τὸν ἔρωτά μου, πέστε τὸ αὐτό...

Ἡ βασίλισσα δίσταζε ἀκόμα...

Ὡτόσο ἦταν ἑτοιμη νὰ ὑποκύψη, ὅταν ἔξαφνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ἡ πόρτα εἶχε μισανοίξει ἀργὰ κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ μάτια ποὺ σπινθηροβολοῦσαν, παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι.

Ἦταν χλωμὸς καὶ ψυχρὸς σὰν ἄγαλμα καὶ τὸ βλέμμα του φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ κατακεραυνώση τὸν Μπόθουελ.

Ὁ Μπόθουελ, βλέποντάς τον, τραβήχτηκε πίσω χωρὶς νὰ θέλη κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; φώναξε ἡ βασίλισσα καταταραγμένη.

Δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Ἔκτορα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Ἔκτωρ, διευθυνόμενος πρὸς αὐτήν, ἦρθε γιὰ νὰ σᾶς σώση...

— Ὁ βασιλοκτόνος ! εἶπε ὁ Μπόθουελ.

Ὁ Ἔκτωρ γύρισε πρὸς αὐτήν, τὸν κύτταξε μ' ἀπέραντη περιφρόνησι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ βασιλοκτόνος.

— Ὁ δολοφόνος ! Ὁ φονεὺς τοῦ βασιλέως στὰ δωμάτιά μου, φώναξε ἡ Μαρία Στοὔαρτ περίτρομη.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπε ἥσυχα ὁ Ἔκτωρ, σᾶς ἱκετεύω τὰ πειν ά, νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἀκούσετε...

— Μὴν τὸν ἀκοῦτε ! φώναξε ὁ Μπόθουελ ὁρμητικά. Εἶν' ἕνας τιποτένιος! Εἶνε ἕνας δολοφόνος!

Ὁ Ἔκτωρ ἄρπαξε τὸν Μπόθουελ ἀπ' τὸν ὦμο του, τὸν τράβηξε καὶ τοῦ ἀκούμπησε τὸ ἐγχειρίδιό του στὸ στῆθος του:

— Ἂν προσθέσης μιὰ λέξι, σὲ σκοτώνω! τοῦ φώναξε.

Ἡ βασίλισσα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ ὥρμησε γιὰ νὰ σώση τὸν Μπόθουελ.

— Μεγαλειοτάτη, ἐξακολούθησε ὁ Ἔκτωρ, σᾶς ζητῶ δυὸ λεπτῶν ἀκρόασι. Θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ τὴν παραχωρήσετε ;

Ἡ βασίλισσα ἔκανε μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία.

Ὁ Ἔκτωρ ὕψωσε τὸ ἐγχειρίδιό του πρὸς τὴν καρδιὰ τοῦ Μπόθουελ.

Ἡ Μαρία Στοὔαρτ ἔβγαλε καὶ πάλι μιὰ κραυγή.

— Μιλῆστε, ψιθύρισε, τί ζητᾶτε ;

— Βλέπετε τὸν ἄνθρωπο αὐτό ;

— Εἶνε ὁ λόρδος Μπόθουελ.

— Εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ βασιλέως !

— Λὲς ψέματα, ἄθλιε ! φώναξε ὁ Μπόθουελ.

— Ξέρεις καλά, ὅτι δὲν λέω ψέματα, ἀπάντησε ὁ Ἔκτωρ μὲ μιὰ φοβερὴ γαλήνη... Κυρία, ἐξακολούθησε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴ βασίλισσα, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνω λίγα λεπτὰ μόνος μαζύ σας.

Ἡ βασίλισσα ἔκανε μιὰ κίνησι φρίκης.

— Σᾶς φοβίζει ἴσως τὸ ἐγχειρίδιό μου ;... Μὴ φοβᾶστε, εἶπε ὁ Ἔκτωρ πετῶντας τὸ μαχαῖρι του μακρυά.

Ὁ Μπόθουελ τὸ πῆρε, ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴ βασίλισσα, εἶπε:

— Αὐτός, εἶν' ἕνας ἄθλιος, ἀλλὰ ἀκοῦστε τον... Ἀποσύρομαι στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀλλὰ ἂν τολμήση νὰ σᾶς ἐπιτεθῆ, φωνάξτε... Θὰ σπεύσω νὰ τὸν τιμωρήσω, ὅπως τοῦ ἀξίζει...

Καὶ ὁ λόρδος, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, βγῆκε ἔξω.

Ι'

Ὁ Ἔκτωρ, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ πόρτα κι' ἔμενε μόνος μὲ τὴ βασίλισσα, τῆς εἶπε:

— Μεγαλειοτάτη, τὸ γάντι σας βρέθηκε στὴν ὑπόνομο...

— Τὸ ξέρω.

— Τὸ γάντι αὐτὸ τὸ χάσατε στὸ χορό...

— Τὸ ξέρω κι' αὐτό.

— Ἕνας ἄνθρωπος τὸ πῆρε ἀπὸ κάτω.

Ἡ Μαρία Στοὔαρτ τοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα καὶ εἶπε:

— Σεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ὄχι, ἐγώ, ἀλλὰ ὁ λόρδος Μπόθουελ.

— Λέτε ψέματα !

— Μακάρι, ἀπάντησε ὁ Ἔκτωρ, γιατὶ τότε ὁ λόρδος Μπόθουελ δὲν θὰ ἦταν ἄτιμος καὶ ἄθλιος, οὔτε θὰ ἀπειλοῦσε τὴν τιμή σας καὶ τη γαλήνη σας...

Ἡ Μαρία Στοὔαρτ χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Μιλᾶτε ἔτσι ἀπὸ ζηλοτυπία, κύριε ; ρώτησε.

Ὁ Ἔκτωρ ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του.

— Μὲ ἀδικεῖτε... κυρία... ψιθύρισε γλυκά.

— Ἀ! ἔκανε ἡ Μαρία ψυχρά, σᾶς ἀδικῶ...

— Ὁ λόρδος Μπόθουελ σκότωσε τὸν βασιλέα, ξαναείπε ὁ Ἔκτωρ. Ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό, δὲν ἔχει σημασία... θυσίασα τὴ ζωή μου, ἀρνήθηκα πρὸ ὀλίγου ἀκόμα νὰ δραπετεύσω κι' ἂν μὲ βλέπετε τώρα ἐδῶ, δὲν ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω χάρι...

— Τί ἤρθατε λοιπὸν νὰ κάνετε ;

— Ἦρθα νὰ σκοτώσω τὸν λόρδο Μπόθουελ...

Ἡ βασίλισσα ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ ψιθύρισε:

— Ἀρκεῖ, κύριε... Ἀρκεῖ... Δὲν σᾶς πιστεύω...

— Ὦ! πιστέψατε με, Μεγαλειοτάτη, πιστέψατέ με! φώναξε ἱκετευτικὰ ὁ Ἔκτωρ. Πιστέψατέ με στ' ὄνομα τοῦ κεφαλιοῦ αὐτοῦ ποὺ προσέφερα γιὰ νὰ σᾶς σώσω, πιστέψατέ με στὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος...

Μόλις πρόφερε τὴ λέξι αὐτή, ὁ Ἔκτωρ, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του νὰ τρέμη καὶ νὰ κλονίζεται καὶ στηρίχθηκε στὸν τοῖχο.

Ἡ βασίλισσα πάλι, ἀκούγοντας τὴ λέξι ἔρως, ἐσκίρτησε, τὸ βλέμμα της ἔλαμψε καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη στὶς γυναῖκες σκληρότητα, τοῦ εἶπε:

— Ὁ ἔρως σας αὐτὸς σᾶς κάνει νὰ παρεκτρέπεσθε, κύριε...

Τὰ λόγια αὐτά, τὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖο τὰ εἶπε ἡ βασίλισσα, ἡ χειρονομία, μὲ τὴν ὁποία τὰ συνώδευσε ἔφεραν στὸν Ἔκτορα τὸ ἀποτέλεσμα κεραυνοῦ.

Ἕνα σύννεφο ἀπλώθηκε μπρὸς στὰ μάτια του, πλημμύρισε ἀπὸ ἰδρῶτα, στριφογύρισε καὶ σωριάστηκε κάτω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ Μπόθουελ, συνοδευόμενος ἀπὸ τέσσερες φρουρούς.

Ἡ βασίλισσα ἦταν χλωμὴ καὶ στενοχωρημένη.

Κατὰ τὴ γνώμη της, ὁ Ἔκτωρ ἦταν δολοφόνος, ἐπομένως δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα τῆς εἶχε πῆ. Ἀλλὰ ἦταν ἕνας δολοφόνος, τὸ χέρι τοῦ ὁποίου εἶχε ὁπλίσει ὁ ἔρως, ἦταν ἕνας ἀτρόμητος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ τὴν ἀγαπήσει καὶ τὸν ὁποῖο ὁ ἔρως εἶχε σπρώξει πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Σχεδὸν τὸν λυπήθηκε καὶ ἂν δὲν ἔμπαινε ξαφνικὰ μέσα ὁ Μπόθουελ θὰ τοῦ ἔδινε ἴσως τὸ χέρι γιὰ νὰ σηκωθῆ.

Ἀλλὰ ὁ Μπόθουελ ἦταν ἀδυσώπητος. Ἔδειξε στοὺς φρουροὺς τὸν Ἔκτορα καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν. Ἐκεῖνοι τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν, χωρὶς νὰ προβάλη τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπε ὁ Μπόθουελ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς πρόσβαλε... Ἀλλὰ συγχωρῆστε τον... Εἶνε τρελλός...

— Τὸν συγχωρῶ, εἶπε ἡ βασίλισσα μὲ γλυκύτητα.

Τὰ λόγια αὐτὰ γαλβάνισαν τὸν Ἔκτορα.

Ἀνωρθώθηκε ἔξαφνα, ἔρριξε ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης στὴ βασίλισσα, ἕνα ἄλλο μίσους στὸν Μπόθουελ καὶ θέλησε νὰ ὁρμήση ἐναντίον του. Ἀλλὰ ἦταν δεμένος γερά.

— Ποῦ θέλετε νὰ φυλακισθῆ ; ρώτησε ὁ Μπόθουελ.

— Στὸ φρούριο τοῦ Ντούμπαρ, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ οἴκτος ὑπερίσχυσε στὴ γυναικεία καρδιά της, πρόσθεσε:

— Ἂν τοῦ ἔδινα χάρι ;

— Τί λέτε. Μεγαλειοτάτη ; φώναξε ὁ Μπόθουελ.

— Εἶνε τόσο νέος !...

— Ξεχνᾶτε πὼς εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ βασιλέως ;...

— Κυρία, εἶπε ὁ Ἔκτωρ περήφανα, σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ σεῖς δὲν θελήσατε νὰ μὲ πιστέψετε... Θέλησα νὰ σᾶς σώσω, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούσατε... Τώρα πρέπει νὰ πεθάνω, γιατὶ τὸ αἷμα μου θὰ κλείση τὸ στόμα τῶν συκοφαντῶν σας. Ναί, Μεγαλειοτάτη, δὲν ζητῶ ἀπὸ σᾶς οὔτε οἴκτο. οὔτε συγγνώμην... Σᾶς λέω, μόνο, σᾶς συνιστῶ νὰ φυλάγεστε ἀπ' αὐτόν... ναί, ἀπ' αὐτόν...

Καὶ δείχνοντας μὲ τὸ βλέμμα τὸν Μπόθουελ, ἐξακολούθησε:

— Εἶνε ἄνανδρος καὶ δολοφόνος... Ψεύδεται χυδαῖα, ὅταν λέη πὼς σᾶς ἀγαπᾶ... Ὁ ἔρως του εἶνε ἀπάτη...

— Σωπᾶστε! εἶπε ἐπιτακτικὰ ἡ βασίλισσα.

Καί, γυρίζοντας τὰ νῶτα της στὸν Ἔκτορα, εἶπε στοὺς Μπόθουελ:

— Δόστε μου τὸ χέρι σας καὶ καλέστε τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας μου.

— Ἱππεύσατε, διέταξε ὁ Μπόθουελ τοὺς φρουρούς, καὶ ὁδηγῆστε ἀμέσως τὸν κατάδικο στὸ φρούριο τοῦ Ντούμπαρ. Εἶνε ὁ φονεὺς τοῦ βασιλέως κι' εὐθύνεσθε μὲ τὰ κεφάλια σας...

Οἱ φρουροὶ τράβηξαν ἔξω τὸν Ἔκτορα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίστασι, ψιθυρίζοντας μὲ πικρία:

— Δὲν μὲ πιστεύει ! Δὲν μὲ πιστεύει...

— Μιλόρδε, εἶπε ἡ βασίλισσα στὸν Μπόθουελ, ὅταν ἔμειναν μόνοι, τὴ νύχτα αὐτὴ μοῦ κάνατε παράδοξες ἐξομολογήσεις.

— Παράδοξες, ἀλλὰ εἰλικρινεῖς, μεγαλειοτάτη.

— Θέλω νὰ τὸ πιστέψω, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγετε.

— Νὰ φύγω ; ἔκανε ὁ Μπόθουελ, περίλυπα.

— Εἶνε ἀνάγκη.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκηο, ὅταν ἤθελα νὰ φύγα μόνος μου. Τώρα μὲ διώχνετε σεῖς...

— Πηγαίνετε ν' ἀναλάβετε τὴν ἀρχηγία τῶν στρατευμάτων τῶν συνόρων.

— Θὰ σκοτωθῶ ἐκεῖ, κυρία.

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε...

— Ἀπαιτεῖτε νὰ ζήσω...

— Ναί, γιατὶ ἀπὸ ἔρωτα δὲν πεθαίνει κανείς...

— Ὅταν ἐλπίζη ἴσως...

— Λοιπόν...

Μὰ ἡ βασίλισσα δίστασε νὰ προχωρήση.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Μπόθουελ.

— Ἐλπίζετε, ψιθύρισε ἡ Μαρία Στοὔαρτ καὶ φύγετε...

Ἡ Μαρία Στοὔαρτ ἄφησε τὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ σὰν νὰ μετανόησε γιὰ τὰ λόγια ποὺ τῆς ξέφυγαν καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Μπόθουελ ἔμεινε μόνος σκεπτικὸς καὶ μὲ τὸ κεφάλι φλογισμένο.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή, φώναξε:

— Ὁ θόνος τῆς Σκωτίας εἶνε δικός μου!

ΙΑ'

Τὸ φρούριο τοῦ Ντούμπαρ ὕψωνε τοὺς πύργους καὶ τὰ βαθειὰ του τείχη σ' ἕνα κατηφορικὸ βράχο ποὺ δέσποζε τῆς θαλάσσης.

Τὰ ὑπόγειά του, βαθειὲς καὶ μυστηριώδεις κατακόμβες, ἁπλωνόντουσαν ὡς τὴ θάλασσα καὶ κάτω ἀπ' αὐτή. Ἔτσι ὅταν τὰ κύματα ἔφθαναν ὡς τὰ σιδερένια κιγκλιδώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔμπαινε λίγο φῶς, στὰ δωμάτια τῶν καταδίκων, ὁ ἀφρὸς ἔπεφτε σ' αὐτοὺς σὰν λεπτὴ καὶ παγωμένη βροχή.

Ἐκεῖ ὁδηγήθηκε ὁ Ἔκτωρ.

Ἡ καινούργια του φυλακὴ ἦταν λιγώτερο σκοτεινὴ καὶ πιὸ εὐρύχωρη ἀπ' τὴν πρώτη, εἶχε ἀφθονώτερο φῶς, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν καὶ πιὸ ὑγρή.

Ἐπὶ πλέον, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔκλεισαν σ' αὐτήν, ἡ θάλασσα ἦταν τρικυμισμένη καὶ οἱ ἀφροί της ἔμπαιναν μέσα στὸ κελλί του.

Ἀκούγοντας τὸ μουγκρητὸ τοῦ πελάγους, ὁ Ἔκτωρ θυμήθηκε τὴν παιδική του ἡλικία στὸν πύργο τοῦ Πεννόλ, τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Θὰ κατώρθωνε τάχα ὁ φίλος του ὁ Ἐρρῖκος νὰ τοὺς εἰδοποιήση ἐγκαίρως, οὔτως ὥστε νὰ τοὺς δῆ πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ νὰ τοὺς συστήση νὰ σώσουν τὴ βασίλισσα ἀπὸ τὸν Μπόθουελ, πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνη ὁ ἴδιος ;

Καθὼς ἦταν πολὺ κουρασμένος, τὸ πρῶτο βράδυ κοιμήθηκε πρὶν ἀκόμα νυχτώση.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησε πολὺ νωρὶς μὲ τὸ κορμί του δυναμωμένο ἀπὸ τὸν ὕπνο. Τὸ μυαλό του ἦταν τώρα πιὸ καθαρὸ καὶ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ.

Θυμήθηκε μ' εὐχαρίστησι τὰ λίγα πονετικὰ λόγια ποὺ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μαρίας καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξαναδῆ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν πείση.

Νὰ τὴν δῆ ;

Δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό...

Νὰ τὴ δῆ ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ νὰ πεθάνη.

Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατώρθωνε ;...

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἕνας φύλακας τοῦ ἔπῆγε τροφή. Ὁ Ἔκτωρ θέλησε νὰ τοῦ μιλήση ; Ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ τὸ δάχτυλό του τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ ἀποσύρθηκε χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Θυμήθηκε τότε τὸν Ντούγκλας, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὸν σώση... κι' ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο, μαθαίνοντας ὅτι ὁ Μπόθουελ δὲν εἶχε σκοτωθῆ κι' ὅτι αὐτὸς εἶχε φυλακισθῆ, θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώση.

Ἂν γινόταν αὐτό, θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὸν Μπόθουελ καὶ θὰ τὸν χτυποῦσε ἀδίστακτα αὐτὴ τὴ φορά. Ἔτσι, τὸ χτύπημα τοῦ ἐγχειριδίου θὰ ἔσωζε καλλίτερα τὴ βασίλισσα ἀπὸ τὶς ἄγονες προειδοποιήσεις, τὶς ὁποῖες ἐκείνη δὲν εἶχε θελήσει ν' ἀκούση.

Ἔχοντας ὅλες του τὶς ἐλπίδες στὸν Ντούγκλας, ὁ Ἔκτωρ, περίμενε ὅλη τὴν ἡμέρα. τεντώνοντας τ' αὐτιά του στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἀκουγε ἀπ' ἔξω.

Μὰ πέρασε ἡ μέρα καὶ ἦρθε ἡ νύχτα χωρὶς κανένας νὰ φανῆ.

Ξαπλώθηκε τότε στὰ ὑγρὰ ἄχυρα τῆς φυλακῆς του κι' ἐπικαλέσθηκε τὸν ὕπνο, μὰ ὁ ὕπνος ἀργοῦσε νὰρθῆ.

Τέλος ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ξύπνησε γεμάτος ἐλπίδες.

Ἐξακολούθησε νὰ ἐλπίζη ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος, εἶπε ἀπὸ μέσα του: «Αὔριο!»

Ἀλλὰ κ' ἡ ἄλλη μέρα πέρασε χωρὶς νὰ δῆ κανέναν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα ποὺ τοῦ πῆγε τὴν τροφή του.

Τρεῖς μέρες πέρασαν ἔτσι, κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἄκουγε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μούγκρισμα τῆς θαλάσσης ἀπὸ πάνω του. Τότε ἄρχισε πειὰ ἡ ἀποθάρρυνσις. Ἡ ἐλπίδα τὸν ἐγκατέλειψε κι' ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Τὸν ἔπιασε ἡ φοβερὴ ἐκείνη μανία τῶν καταδίκων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν πειὰ κ' ἡ σκέψις του ἐρεθισμένη ἀπὸ τὸν πυρετὸ, προσηλώθηκε σ' ἕναν κόσμο ἀλλόκοτο καὶ φανταστικό. Παραμιλοῦσε κάθε τόσο καὶ πρόφερε τὰ ὀνόματα τοῦ Ντούγκλας, τοῦ Μπόθουελ καὶ τῆς βασιλίσσης.

Μιὰ μέρα εἶπε στὸν δεσμοφύλακα, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος τοῦ εἶχε πάει τὴν τροφή του.

— Ξέρετε ὅτι εἶμαι καταδικασμένος εἰς θάνατον ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ δεσμοφύλακας κάνοντας μιὰ κίνησι.

— Ξέρετε πότε θὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἀπόφασις ;

Ὁ δεσμοφύλακας κούνησε τοὺς ὤμους του σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «Δὲν ξέρω...»

— Τὸν δήμιο! Τὸν δήμιο! φώναξε τότε ἐξαλλος ὁ Ἔκτωρ. Ἂς παραδοθῶ στὰ χέρια τοῦ δημίου. Θέλω νὰ πεθάνω. !...

Ὁ δεσμοφύλακας τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ Ἔκτωρ. μένοντας μόνος, ξαναβυθίστηκε στὴν ἀπελπισία του.

Τέλος, τὴν τετάρτη μέρα τῆς φυλακίσεώς του, ἐνῶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανὲς, ἄκουγε ἀδιάφορα τοὺς στεναγμοὺς τῆς θαλάσσης, τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε κάποιο θόρυβο, μιὰ φωνὴ καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του...

Ἀφογκράστηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα... δέκα λεπτὰ ἴσως... μὰ τίποτε...

Ἡ φωνὴ δὲν ξανακούστηκε...

Ἐξακολούθησε ν' ἀφογκράζεται, ἀκίνητος, ἕτοιμος νὰ λιποθυμήση...

(Ἀκολουθεῖ)

—"Αν προσθέσης μιὰ λέξι σὲ σκοτώνω! φώναξε ὁ Ἔκτωρ.

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

"ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ...,,

Τελευταία, εἶχα κάποιο λογαριασμὸ μὲ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν. Πῆρα, λοιπόν, το ἐνταλμά μου καὶ πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ ταμεῖο. Ἐκεῖ, μοῦ μετρήσανε τὰ χρήματα καὶ κατόπιν ἔφυγα. Στὸ δρόμο, καθὼς τὰ ξαναμετροῦσα, εἶδα πὼς μοῦ εἴχανε δώσει 1.000 δραχμὲς παραπάνω.

Μετρῶ καὶ πάλι, τὸ ἴδιο. Φαίνεται πὼς ὁ ταμίας ἔκανε λάθος στὸ μέτρημα. Τί νὰ κάμω ; Νὰ γυρίσω τὶς χίλιες δραχμὲς πίσω ; Βεβαιότατα. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Κάνω, λοιπόν, μεταβολὴ καὶ τραβάω ξανὰ γιὰ τὸ ταμεῖο κάπως πειραγμένος, ὡστόσο, γιὰ τὸν κόπο. Μὰ καθὼς ἔφθανα, σκέφθηκα τὶς συνέπειες. Ὁ ταμίας θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε, πὼς μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου δὲν εὐθύνεται γιὰ τίποτα καὶ δὲν θὰ δεχθῇ ἴσως τὸ χιλιάρικο. Ἂν ἀπευθυνόμουν στὸν προϊστάμενό του, θὰ χρειαζόντουσαν πρωτόκολλα, μάρτυρες, ἀνακρίσεις, καταθέσεις καὶ ἱστορίες, χωρὶς κανένα ὄφελος καὶ στὸ τέλος θὰ μὲ παίρναν γιὰ βλάκα, θὰ μὲ κορόϊδευαν. Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ ἕνα ψωροχιλιάρικο!

Ἂν ὅμως τὸ κρατοῦσα ;

Ἄ, ὄχι, θὰ ἤτανε κλοπὴ καὶ μάλιστα κλοπὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου. Ἔπειτα δὲν κλέβουν ἔτσι τὸ κράτος, γιατὶ τὸ κράτος εἶμαι ἐγώ, εἶσθε σεῖς καὶ ὅλος ὁ κόσμος. Φαντασθῆτε, νὰ γίνω κλέφτης τόσων ἑκατομμυρίων! Ἄ! ὄχι, δὲν τὸ κάνω ποτέ.

Ἔτσι σκεφτόμουνα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ καμμιὰ λύσι, ὅταν κάποιος διέκοψε τὶς σκέψεις μου.

—Καλέ μου κύριε, μοῦ εἶπε κλαψιάρικα, εὐσπλαγχνισθῆτε με. δὲν ἔχω δουλειὰ καὶ εἶμαι νηστικὸς τρεῖς ὁλόκληρες μέρες.

Ἦταν ἕνας ζητιάνος μεσόκοπος καὶ κουρελιασμένος, καμπουριασμένος καὶ ἐλεεινός, ἀληθινὰ ἀξιολύπητος.

—Ἔχω τρεῖς μέρες νὰ φάω! μοῦ ἔλεγε.

— Ἐνῶ τὸν παρατηροῦσα, μιὰ φωτεινὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τοῦ εἶπα μὲ καλωσύνη:

— Ἄκουσε, φίλε μου, μὲ μιὰ ἢ μὲ δυὰ δραχμὲς τί θὰ κάνῃς ; Δὲν θ' ἀλλάξῃς καθόλου. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ χιλιάρικο καὶ προσπάθησε νὰ τὰ φέρῃς βόλτα.

Μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἔκανα ἕνα καλὸ κι' ἔνοωσα ἕναν ἄνθρωπο οἰκογενειάρχη ἴσως, ἐγύρισα τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μὴ τοῦ δώσω τὸν καιρό νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ ἴσως κι' ἔφυγα γρήγορα - γρήγορα.

Αὐτὸς κύτταξε τὸ χιλιάρικο ἔκπληκτος γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τίποτα, ὕστερα τὸ φούχτωσε ἀμέσως καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του, ψιθυρίζοντας:

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονίσῃ !

Ἀπομακρύνθηκα μερικὰ βήματα, ἐνῶ αὐτὸς ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Μὰ τότε μοῦ ἦρθε μιὰ σκέψι στὸ μυαλὸ καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι μου, κύτταξα τὸν δυστυχισμένο ἀνθρωπάκο, ποὺ ἔφευγε χοροπηδῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του!

— Θὰ πηγαίνῃ, βέβαια, σὲ κανένα μπακάλικο ἢ σὲ κανένα φοῦρνο, σκέφθηκα.

Μὰ γελιώμουνα. Τραβοῦσε κατ' εὐθεῖαν σὲ μιὰ ταβέρνα. Τὸν ἀκολούθησα ἀπορῶντας' γιὰ νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀπόφασί του. Φθάνοντας στὴν ταβέρνα, ὅπου εἶχε μπῆ, ἐσταμάτησα λίγο μακρύτερα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ παρακολουθοῦσα τὶς κινήσεις του. Αὐτὸς προχώρησε κατ' εὐθεῖαν στὸν κάπελα καὶ τοῦ παράγγειλε κρασί. Ὕστερα, ἀφοῦ ἤπιε ἀρκετὰ ποτήρια, ἔβγαλε τὸ χιλιάρικο γιὰ νὰ πληρώσῃ.

***

Περίμενα νὰ δῶ τὸν κάπελα νὰ παίρνῃ τὸ χιλιάρικο καὶ νὰ τοῦ δίνῃ τὰ ρέστα μά... δὲν ἔγινε ἔτσι. Ἀπ' ἐναντίας ὁ κάπελας ἔστειλε τὸν ὑπάλληλό του νὰ φωνάξῃ ἕναν ἀστυνομικό, στὸν ὁποῖο καὶ παρέδωσε τὸν κάτοχο τοῦ χιλιάρικου. Ὁ δυστυχισμένος θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ τοῦ κάκου. Τὸν πιάσανε ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τοῦ πῆραν τὸ χαρτονόμισμα κι' ἄρχισαν νὰ τὸν σπρώχνουν γιὰ τὸ τμῆμα.

Θέλοντας νὰ μάθω τί θ' ἀπογίνῃ, τοὺς ἀκολούθησα ἀπὸ μακρυά. Μὰ ξαφνικὰ παρατήρησα, πὼς ὁ ζητιάνος ποὺ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιά σατανικὴ σύμπτωσι εἶχε παρουσιασθῆ τόσο ἀπροσδόκητα μπροστά μου, κλέποντας τὴν κρίσιμη θέσι του, μὲ ἀναζητοῦσε μὲ τὰ μάτια του, θέλοντας τὴ μαρτυρία μου, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰ γέρια τῆς ἐξουσίας, μαζὺ μὲ τὸ χιλιάρικό του. Ἐγὼ ὅμως, μὲ τὸν φόβο μήπως μπλεχθῶ σὲ καμμιὰ νέα, φοβερώτερη, περιπέτεια μ' αὐτὸ τὸ διαβολεμένο χιλιάρικο, ἄρχισα ν' ἀπομακρύνωμαι γρήγορα ἀπὸ κεῖ. Μὰ ἡ ἀπότομη κίνησί μου ἔδωσε ὑποψίες σ' ἕναν ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε καὶ μὲ σταμάτησε.

— Γιατὶ φεύγετε, ἔτσι, κύριε ; μὲ ρώτησε.

— Δὲν ἔφευγα, μὰ ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμο μου, ἀπάντησα.

— Χμ... ξέρετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸν τὸν ζητιάνο; ἐξακολούθησε.

— Δὲν τὸν ξέρω, δηλαδὴ ἀγνοῶ τ' ὄνομά του, τὸ ἐπάγγελμά του, τὴν κατοικία του...

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς σεῖς τοῦ δώσατε ἕνα χιλιάρικο ;

— Μάλιστα.

— Καὶ γιατὶ δώσατε ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ γιὰ ἐλεημοσύνη σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν ξέρατε ;

— Γιατί;... Νά...

Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξηγηθῶ ἀμέσως μπροστὰ στὸν κόσμο, ποὺ εἶχε μαζευθῆ γύρω μας καὶ ψιθύρισα ταραγμένος:

— Γιατί, ἁπλούστατα... μοῦ ζήτησεν ἐλεημοσύνη... καὶ μοῦ φάνηκε... ἡ καλλίτερα, ἐνδιαφέρθηκα ἰδιαίτερα γιὰ τὴ δυστυχία του...

— Καὶ τοῦ δώσατε χίλιες δραχμές ! Λοιπόν, κύριε, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε συνηθισμένο, σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε στὸ τμῆμα, γιὰ νὰ ἐξηγήσετε τὴν ὑπόθεσι στὸν ἀστυνόμο.

Καὶ νὰ μας ὅλους μαζὺ στὸ τμῆμα. Μὰ ἐκεῖ δὲν βρήκαμε, παρὰ μονάχα τὸν γραμματέα τοῦ ἀστυνόμου, ἕνα νέον ξανθό, μὲ τὸν ὁποῖο ἤλπιζα νὰ συνεννοηθῶ σύντομα καὶ καλά. Μὰ καὶ πάλι γελάστηκα. Δὲν θέλησα, δηλαδή, νὰ πῶ, πὼς διέθεσα χρήματα, ποὺ δὲν ἤτανε δικά μου, γιατὶ θὰ δυσκόλευα πολὺ τὴ θέσι μου. Ἔτσι, ὁ γραμματέας δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὰ ἐλατήρια τῆς γενναίας μου ἐλεημοσύνης.

— Ὅλ' αὐτά, κύριε, μοῦ εἶπε, δὲν μᾶς ἐξηγοῦνε γιατὶ δώσατε ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ λέτε πὼς δὲν τὸν ξέρετε.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς συγκινήθηκα ἀπὸ τὴ δυστυχία του...

— Αὐτὰ εἶνε παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς, ποὺ δὲν πιάνουν ἐδῶ, εἶπεν ὁ γραμματεύς.

Καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ μᾶς κλείσουνε στὸ κρατητήριο!

Ἐπὶ τρεῖς ὧρες ἀναστενάζω, ξεφυσῶ καὶ ἀναθεματίζω τὸ καταραμένο χιλιάρικο καὶ μαζύ μου κι' ὁ δυστυχισμένος ζητιάνος στέλνει σ' ὅλους τοὺς διαβόλους τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ συνάντησε.

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ ἀστυνόμος καὶ μᾶς ὡδηγήσανε στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ μιὰ σοβαρὴ φυσιογνωμία κι' ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα.Φαινόντανε τέλειος ἀστυνόμος κι' ἕτοιμος ἀπὸ τὴν πρώτη ἐρώτησι νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει καὶ νὰ μᾶς στείλῃ στὴν καρμανιόλα.

— Σεῖς, μοῦ λέει, κυττάζοντάς με προσεχτικά, εἴσθε ποὺ τὸ σκάσατε τρέχοντας, ἀφοῦ δώσατε 1.000 δραχμὲς σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ λέτε πὼς δὲν τὸν ξέρετε ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὸ ὄνομά σας, ἐπάγγελμα, κατοικία κλπ. κλπ.

— Εἶμαι ὑπάλληλος, στὸ κατάστημα τοῦ κ. Δ. καὶ κερδίζω 5.000 τὸν μῆνα.

— Ἔχετε ἄλλη ἀτομικὴ περιουσία ;

— Μερικὲς μικρὲς οἰκονομίες στὸ ταμιευτήριο.

— Δηλαδὴ σχεδὸν τίποτα... Κι' ὅμως διαθέσατε χίλιες δραχμές! Φθάνει, κύριε! Ὁμολογῆστε γρήγορα, γιατὶ δώσατε τὸ χιλιάρικο ;

Ἄρχισα νὰ στενοχωροῦμαι. Ἐπανέλαβα τὰ ἴδια, μὰ ὁ ἀστυνόμος μὲ διέκοψε πάλι.

— Δὲν εἶνε δικαιολογίες αὐτές, κύριε. Οἱ γονεῖς σας ζοῦνε ;

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶμαι πενηνταπέντε χρονῶν καὶ

δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἔγκλημα, ἂν σᾶς πῶ πὼς εἶμαι ὀρφανός.

— Μὴ φεύγετε ἀπὸ τὸ θέμα, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θυμὸ ὁ ἀστυνόμος, καὶ ἀπαντᾶτε λακωνικὰ σ' ὅ,τι σᾶς ρωτοῦμε. Ἀπὸ τί πέθανε ἡ μητέρα σας ;

Ἀπάντησα στενοχωρημένος:

— Πέθανε στὴ γέννα... δὲν τὴ γνώρισα ποτέ.

— Καὶ ὁ πατέρας σας ;

«Ὦ, διάβολε! τί σχέσι ἔχουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ πρόγονοι μου σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι!» εἶπα μέσα μου.

Κι' ἀποκρίθηκα δυνατά:

— Πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία σὲ ἡλικία 68 χρονῶν.

— Δὲν ἔχετε ἄλλους τρελλοὺς στὴν οἰκογένειά σας; μὲ ρώτησε τότε ἀπότομα.

Οὔφ! Ἄρχισα πειὰ νὰ καταλαβαίνω, ὅτι μὲ παίρνανε γιὰ τρελλό.

Ναί, ναί, ὁ κ. ἀστυνόμος ἑτοιμαζότανε νὰ μὲ στείλῃ στὸ φρενοκομεῖο! Γι' αὐτὸ συγκέντρωσα ἀμέσως ὅλη μου τὴν προσοχή, ὅλη μου τὴν ψυχραιμία. Κινδύνευα νὰ τρελλαθῶ πραγματικά, μ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο χιλιάρικο. Προσπάθησα λοιπὸν ν' ἀπαντῶ ἥσυχα καὶ μὲ ψυχραιμία.

Ὁ κ. ἀστυνόμος εἶχε δίκηο. Μονάχα τρελλοὶ πετοῦνε χιλιάρικα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

— Ὄχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησα, δὲν ἔχουμε τρελλοὺς στὸ σόι μας.

— Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σᾶς ἔσπρωξε καὶ δώσατε τόσο πρόθυμα χίλιες δραχμὲς σ' ἕνα ζητιάνο.

«Θεέ μου! σκέφθηκα. Εἶνε λοιπὸν τρέλλα σήμερα τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ τὸν πλησίον του;»

Καὶ ἔτσι ἐξακολούθησαν στὸν ἴδιο πάντα τόνο ἡ ἐρωταποκρίσεις. Μὰ τέλος ἀντὶ νὰ τρελλαθῶ πραγματικά, ἐλύσαξα ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ θυμό, παραφέρθηκα καὶ χτυπῶντας τὸ χέρι μου πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, ἐφώναξα:

— Ἐπὶ τέλους, μὲ σκοτίσατε ! Κάμετέ με ὅ,τι θέλετε ἢ ἀφῆστε με ἥσυχο μὲ τὴν ἀκατανόητη ἐπιμονή σας. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτα πειά. Τίποτα... τίποτα!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ πιάσανε τότε καὶ μὲ κλείσανε στὸ κρατητήριο. Ὁ ἀστυνόμος, μὴ μπορῶντας νὰ μὲ τιμωρήσῃ ἀλλοιῶς, μὲ κατάγγειλε γι' ἀντίστασι κατὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τὸ δικαστήριο μὲ τιμώρησε μὲ 200 δραχμὲς πρόστιμο καὶ 93 δραχμὲς δικαστικὰ ἔξοδα. Σκληρὸ πρᾶγμα, μὰ ἀπαραίτητο, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος, γιὰ νὰ μάθω ἄλλη φορὰ νὰ μὴν πετάω τὰ χρήματά μου καὶ νὰ μὴ χτυπῶ τὸ χέρι μου πάνω στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας!...

Πῶς εἴπατε ; Εἴπατε τίποτε, παρακαλῶ ;

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

Μὴ συζητᾶτε ποτέ σας. Δὲν πρόκειται νὰ πείσετε κανένα. Ἡ γνῶμες τῶν ἀνθρώπων μοιάζουν μὲ τὰ καρφιά. Ὅσο τὰ χτυπᾶτε, τόσο τὰ χώνετε πιὸ μέσα.

***

Ὅταν ἰδοῦμε καλὰ πῶς εἶνε φτιαγμένος αὐτὸς ὁ παληόκοσμος, δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ εὐχαριστήσουμ ἀμέσως τὸ θεό, γιατὶ μᾶς ἔδωσε τὸ θάνατο.

***

Ὁ ζυγὸς τοῦ γάμου εἶνε πολὺ βαρυς.
Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ δυὸ πρόσωπα ποὺ τὸν κρατᾶνε.
Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ κουραστοῦν καὶ αὐτοί... οἱ δύο!

***

Ὁ γάμος πότε καταστρέφει τὸν ἔρωτα καὶ πότε τὸν δημιουργεῖ.
Στὴν πρώτη περίπτωσι ἔχουμε πάντοτε «γάμον ἐξ ἔρωτος».
Στὴ δεύτερη πάντοτε ὑπάρχει συνοικέσιον.

***

Ἀπὸ ὅλες τὶς τρέλλες ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωή του, ἡ μικρότερη εἶνε ὁ γάμος καὶ αὐτὸ γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ κάθε μέρα.

***

Δὲν εἶνε ἀλήθεια περίεργο!
Γιατὶ ἀφοῦ ἀγαπᾶμε τόσο τὶς γυναῖκες τῶν φίλων μας, δὲν μποροῦμε ν' ἀγαπήσουμε τόσο καὶ τὴ δική μας!

***

Ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα του θὰ δώσῃ τὴ ζωή
Ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδιά της...

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

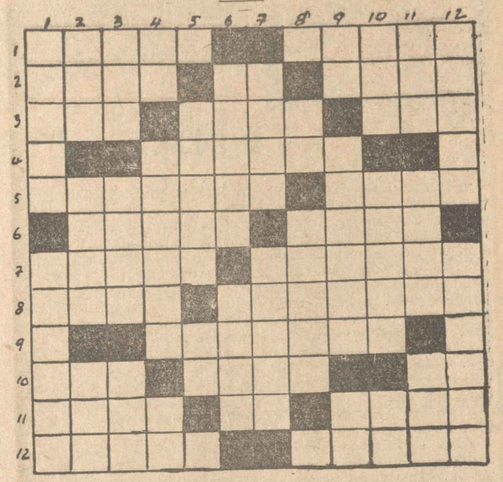

Ὁριζοντίως:

1 Ἀθάνατον ἔργον τῆς ἀρχαιότητος. Μαγευτικὴ νησὶς τῆς Ἰταλίας.
2 Τροφή, ζῶων (πληθ.) Βυζαντινὸς φθόγγος. Ἀκέραιος.
3 Προθεσις. Τὸ ρητὸν τὴν χαρακτηρίζει «ἀσθενῆ». Περίφημος Ἄγγλος πολιτικός, φίλος τοῦ Βύρωνος.
4 Στοιχεῖον χημικὸν ποὺ ἡ ἐφεύρεσίς του ἀναστάτωσε τὴν ἐπιστήμη.
5 Οἱ καλλίτεροι χειρισταί του εἶνε οἱ συγγραφεῖς. Ἐξόριστος τοῦ Παραδείσου.
6 Γεωγραφικὸς ὅρος. Λιμὴν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
7 Ἀρχαῖος Πέρσης στρατηγός. Ἀνέπαφα.
8 Νοητὴ γραμμὴ τῆς σφαίρας. Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.
9 Γουρκικὴ ὀπόκλισις. εἶδος προσκυνήματος.
10 Ὅμοια. Συνδράμει τὰς ἐπιτόκους. Νότα.
11 Προσάναμμα. Σύνδεσμος. Πρέπει.
12 Πόλις τῆς Ἀθησσυνίας. Μεταφορικὸν μέσον.

Καθέτως:

1 Πατριάρχης τῆς Γραφῆς. Περίφημη γυναῖκα τῆς Γραφῆς.
2 Στρατάρχης τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ὁ βασιλεὺς. Χρῶμα (ξεν.)
3 Σύνδεσμος. Μητέρα ὁμηρικοῦ ἥρωος. Τραγουδάω.
4 Δύο ὅμοια φωνήεντα. Περίφημος κιθαρῳδὸς τῆς Βαγδάτης. Γ' ἀρχικὸ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ.
5 Ἑλληνικὴ νῆσος. Γαλλικὴ γραμμή.
6 Δοχεῖον. Ἀπαραίτητο ὀταν ἀμμένεσε.
7 Φιλονεικία. Ἡ ἔλλειψις κάθε ὑποκειμενικῆς πίστεως.
8 Δυὸ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «ὄξος». Μεγάλη θεά.
9 Σύνδεσμος. Ξενικὸ γυναικεῖον ὄνομα (τὸ ὄνομα τῆς «Βασιλίσσης τοῦ Χρυσοῦ»). Τὰ σύμφωνα ἀπ' τὴ λέξι «χήμεια».
10 Γνωστὸς Ἕλλην δημοσιογράφος καὶ δικηγόρος. Ἀριθμητικὸν. Ἀρχαῖον θεός.
11 Ρεῦμα. Πρόθεσις. Ἀθηναϊκὸν κινηματοθέατρον.
12 Ἔτσι λέγονται ὅλοι οἱ μουσουλμάνοι. Δὲν εἶνε σοβαρά.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὁριζοντίως — 1 ΗΡΕΜΙΑ—ΑΧΑΙΟΣ. 2 ΓΙΕΣ — ΘΩΜΑ. 3 ΘΛ—ΑΝΑΠΗΡΑ—ΦΥΛΗ ΙΩΒ — ΑΦΑΝΑ — ΜΩΔ. 5 ΑΡΑΣ — ΗΠΑ—ΚΙΝΑ. 6 ΣΑΡΚΟ—ΑΡΕΗΝ. 7 ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ. 8 ΓΡΑΥΣ—ΑΜΙΛΑΣ. 9 ΚΑΡΑ — ΜΝΑ — ΑΤΛΥ. 10 ΑΜΑ — ΘΕΙΟΣ — ΑΑΡ. 11 ΛΑ — ΕΛΛΑΣΣΑ—ΣΜ. 12 ΚΙΝΑ—ΤΣΙΦ. 13 ΠΕΡΣΗΣ—ΑΣΛΦΕΣ.

Καθέτως. 1 ΗΣΑΙΑΣ — ΓΚΑΛΟΠ. 2 ΧΩΡΑ — ΡΑΜΑ. 3 ΕΓ — ΒΑΡΒΑΡΑ — ΚΡ. 4 ΜΙΑ—ΣΚΟΥΑ — ΘΙΣ. 5 ΙΕΝΑ — ΟΥΣ — ΘΑΝΗ. 6 ΑΣΑΦΗ—ΜΕΛΑΣ. 7 ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ. 8 ΑΘΗΝΑ — ΑΟΣΤΑ. 9 ΧΩΡΑ — ΑΡ — ΣΣΣΣ. 10 ΑΜΑ—ΚΡΙΜΑ — ΑΙΔ. 11 ΙΑ — ΜΙΡΑΝΤΑ — ΦΦ. 12 ΦΩΝΗ — ΑΛΑΣ. 13 ΣΟΥΔΑΝ — ΣΥΡΜΟΣ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MICHAEL ORME

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

— Ὅταν μάθης, φίλε μου, τὴν ἱστορία μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διακόψῃς κάθε σχέσι μαζύ μου. Γιατὶ ἕνας τίμιος ἄνδρας δὲν μπορεῖ νάχῃ φίλο ἕναν ἄτιμο, ἕναν προδότη, ποὺ θέλησε κάποτε νὰ πουλήσῃ τὴν πατρίδα του.

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ εἶπε ἄξαφνα ὁ Ρόμπερ Μπέλλαμυ.

Ἐγὼ ξαφνιάστηκα. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζα καὶ πολὺν καιρό. Ἔτυχε κάποτε, πρὸ ἡμερῶν, νὰ τὸν γνωρίσω σὲ μιὰ λέσχη, κι' ἀπὸ τότε γίναμε στενοὶ φίλοι. Ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν περίμενα ποτὲ νὰ μοῦ πῇ, γιατὶ φαινόταν πολὺ καλὸς καὶ καθὼς πρέπει νέος.

— Ναί, ναί, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου. Δυστυχῶς ἔτσι εἶνε. Θέλησα νὰ προδώσω κάποτε τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ μοῦ ἔτυχε κάτι πολὺ παράξενο, κι' αὐτὸ εὐτυχῶς μ' ἐμπόδισε. Θὰ στὰ πῶ ἀμέσως ὅλα, γιατὶ πρέπει νὰ τὰ μάθης...

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα, κι' ὁ Ρόμπερ Μπέλλαμυ, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν «ἱστορία του»:

«Στὰ νειάτα μου δὲν ἤμουνα ὅπως εἶμαι τώρα. Τώρα εὐτυχῶς διωρθώθηκα, γιατὶ ἂν δὲν διωρθανόμουνα, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουνα. Ἔφαγα ὅλη μου τὴν περιουσία στὰ χαρτιὰ καὶ στὰ γλέντια κι' ἔμεινα ἀπένταρος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀκόλουθος σὲ μιὰ πρεσβεία. Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι ἤξερα μυστικὰ τοῦ Κράτους σπουδαῖα. Τὴν ἄνοιξι, θυμᾶμαι, τοῦ 1914 ἡ δουλειές μου πήγαιναν πολὺ ἄσχημα. Ἤμουν γεμᾶτος χρέη καὶ δὲν εἶχα πεντάρα γιὰ νὰ πληρώσω κι' οὔτε εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα ὅτι ἴσως εὕρισκα ἀπὸ κανένα φίλο μου.

Γύριζα, θυμᾶμαι, στοὺς δρόμους, καὶ ἡ μόνη μου σκέψις ἤτανε πῶς νὰ βρῶ λεφτά. Τρεῖς λέξεις χοροπηδοῦσαν ὁλοένα στὸ μυαλό μου καὶ κατέβαιναν συχνὰ καὶ στὴ γλῶσσα μου, αὐτές:

«Τί νὰ πουλήσω ;... Τί νὰ πουλήσω ;... Τί νὰ πουλήσω ;...»

Αὐτὴ ἡ κατάστασι βάστηξε κάμποσες μέρες. Τέλος, μιὰ βραδυά, μοῦ φάνηκε πὼς ἤρξε ὁ διάβολος ὁ ἴδιος καὶ μοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Καὶ τότε σκέφθηκα ὅτι κάτι μοῦμενε ἀκόμα νὰ πουλήσω. Ναί, ναί, κάτι μοῦμενε, κάτι εἶχα ἀκόμα. Ὡς ὑπάλληλος τῆς Πρεσβείας αὐτῆς, ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους τοῦ πρεσβευτοῦ, ἤξερα μυστικά, στρατιωτικῆς ἰδίως φύσεως, ποὺ θάτανε πολύτιμα σ' ἕνα ἐχθρικὸ κράτος. Καὶ ἤξερα ἀκόμη ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Εὐρώπης δὲν ἦταν καὶ τόσο ὁμαλὴ κι' ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν ἀναπόφευκτος.

Φαίνεται ὅτι καὶ διανοητικῶς δὲν ἤμουν καὶ τόσο καλά, γιατὶ χωρὶς πολλὲς σκέψεις ἀποφάσισα νὰ πουλήσω τὰ μυστικὰ ποὺ ἤξερα στὸ πιὸ ἐνδιαφερόμενο Κράτος.

Φρόντισα λοιπὸν νὰ συνεννοηθῶ διὰ μέσου τρίτων.

Καὶ σὲ λίγες μέρες, ἕνα δεῖλι, βρισκόμουν σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ἐκλεκτῶν» τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου, καθὼς μὲ εἶχαν πληροφορήσει, θὰ συναντοῦσα τοὺς ἐνδιαφερομένους ν' ἀγοράσουν τὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος μου.

Στὴ μέση τῆς κάμαρας στεκόταν ὄρθια μιὰ γυναῖκα. Ἦταν ὤμορφη, παραπολὺ ὤμορφη. Ἦρθε κοντά μου χαμογελῶντας καὶ μοῦ μίλησε μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη ξενικὴ προφορά. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί ἤτανε... Νομίζω πὼς ἤτανε Γερμανίδα.

— Καλησπέρα σας, κύριε Μπέλλαμυ, μοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ μᾶς ἐνδιέφεραν. Εἶδα τότε πὼς ἤξερε παραπολλὰ πράγματα γιὰ μένα. Ποῦ νὰ τάχε μάθει ἀρά γε; Ποιὸς νὰ τῆς τάχε πῆ; ἤξερε γιὰ τὶς τρέλλες μου, τὰ χρέη μου, τὶς οἰκονομικές μου δυσκολίες καὶ στενοχωρίες, γιὰ ὅλα. Ἤτανε πολὺ παράξενη ἡ συνέντευξίς μας! Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε... Ἔπρεπε νὰ τῆς δώσω τὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχα φέρει μαζύ μου.

Καὶ ὅμως, ἔνοιωθα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό. Ἀδύνατο ! Κάτι ἐπαναστατοῦσε μέσα μου...

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ — Λιάνα Στόκε μοῦπε πὼς ἦταν τὸ ὄνομά της — μοῦ πρόσφερε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως τοῦ κράτους, τοῦ ὁποίου ἦταν αὐτὴ κατάσκοπος. Ὁ πειρασμὸς ἤτανε μεγάλος. Καὶ ὅμως δίσταζα πολύ.

Συγχρόνως δὲ μοῦ φαινότανε πὼς κάτι μ' ἔσπρωχνε νὰ πάω νὰ δῶ τί παρίσταναν μερικὲς εἰκόνες ποὺ ἦταν κυμασμένες καὶ μόλις τὶς ξεχώριζα στὸν τοῖχο. Κάτι μοῦλεγε νὰ σηκωθῶ ἀμέσως καὶ νὰ φύγω. Καὶ ἑτοιμάσθηκα. Ἀπότομα, σηκώθηκα νὰ φύγω.

Ἅμα τὸ εἶδε αὐτὸ ἡ Λιάνα Στόκε, σηκώθηκε κι' αὐτὴ θυμωμένη, μοῦ εἶπε πὼς ὄφειλα νὰ τῆς δώσω τὰ ἔγγραφα ποὺ κρατοῦσα. Ἐγὼ ὅμως τὸ εἶχα μετανοήσει, καὶ εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω χωρὶς νὰ τῆς δώσω τίποτα.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω ἔτσι. Μοῦ προσέφερε διπλάσιο χρηματικὸ ποσόν. Ἀλλὰ ἐγώ, σοῦ εἶπα, εἶχα ἀλλάξει γνώμη. Ἄνοιξα λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω...

Ἀλλὰ ἡ Λιάνα μοῦ φώναξε νὰ γυρίσω μὲ γλυκειὰ φωνή, καὶ μοῦ εἶπε τότε ὅτι κανένας δὲν εἶχε φυγει δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δὲν ξέρω πῶς τότε μὲ κατάφερε καὶ ξαναμπῆκα μέσα.

Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει τὸ χρῆμα, τὰ κατώρθωσε ἡ γυναῖκα. Κι' ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τῆς δώσω τὰ ἔγγραφα...

Ἡ Λιάνα ὅμως δὲν βιαζότανε νὰ τὰ πάρῃ. Φαίνεται ὅτι φοβώτανε μὴ τὸ μετανοιώσω πάλι καὶ τῆς πῶ νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ. Θέλησε λοιπὸν νὰ μὲ καλοπιάσῃ.

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ κάθησε στὸν καναπέ. Καθήσαμε μαζὺ ἀρκετὴν ὥρα καὶ εἶπαμε πολλά; ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναῖκα μὲ εἶχε ἀφοπλίσει τελειως μὲ εἶχε κατακτήσει.

Μιὰ στιγμὴ ὅμως, σιγὰ-σιγά, μά και ξαφνικά, κι' ἕνας ἄλλος ἦχος μοῦ φάνηκε πὼς ἄρχισε ν' ἀκούγεται μαζὺ μὲ τῆς Λιάνας τὴ φωνὴ τὴ γλυκειὰ καὶ σαγηνευτική.

Ἄκουγα κάτι νὰ χτυπᾶη κανονικὰ καὶ ρυθμικὰ· τί ἦτανε αὐτὸ ποὺ χτυποῦσε, σὰν ταμπούρλο ; Σκέφθηκα στὴν ἀρχὴ μήπως εἶχα γελαστῆ... μήπως χτυποῦσαν τὰ μηλίγγια μου. Ἀλλὰ ὄχι! Ἦτανε ταμπούρλο ! Χτυποῦσε ἐξω, μακρυά... Ἄ, ναί, τῶρα τ' ἄκουγα καλά... Ἦτανε πολὺ ταμποῦρλα... Καὶ σάλπιγγες μαζύ !... Ταμποῦρλα και σαλπιγγες! Στρατός! Ὅσο πήγαινε καὶ πλησίαζε...

Τὸ εἶπα τῆς Λιάνας, ἡ ὁποία φαινόταν σὰν νὰ μὴ ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτό, κι' αὐτὴ μοῦ εἶπε ὅτι ἔτσι θὰ κάνανε τ' αὐτιά μου. Δὲν ἄκουγε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἄφησα τότε τῇ Λιάνα κι' ἔτρεξα στὸ παράθυρο.

Ἕνα ἀπόσπασμα Ἄγγλων γρεναδιέρων περνοῦσε κάτω! Φοροῦσαν κατὶ παράξενες στολὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ φοροῦσαν ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια ! Μπαίνανε μέσα στὴν πόλι μὲ τοὺς σαλπιγκτάς τους, τοὺς τυμπανιστάς, μ' ὅλα! Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, καβάλλα σ' ἕνα ψηλὸ ἄλογο. Καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο μου, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς κράτησε λίγο πίσω τἄλογό του καὶ κύτταξε κατ' ἐπάνω. Μὲ κύτταξε μέσα στὰ μάτια. Καὶ τότε εἶδα κι' ἐγὼ καὶ κατάλαβα ἀμέσως... Ἦτανε ὁ παππούς μου, τοῦ πατέρα μου ὁ πατέρας, ποὺ ἤτανε ἀξιωματικὸς τοῦ σώματος τῶν Γρεναδιέρων, καὶ ποὺ σκοτώθηκε πολεμῶντας γενναῖα γιὰ τὴν πατρίδα του στὴ μαχὴ τοῦ Βατερλῶ. Τὸν ἤξερα ἀπὸ εἰκόνες καὶ μοῦμοιαζε στὸ πρόσωπο καταπληκτικά. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα περιφρονησεως σὲ μένα τὸν ἀνάξιον ἔγγονό του καὶ προχώρησε.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιὰ καλοκαιρινὴ νύχτα, καθὼς ὁ πλούσιος κτηματίας Ἰάκωβος Μελλιέ, βασανισμένος ἀπὸ τὴ ζέστη, σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι του γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο, βλέπει ξαφνικὰ ἀπ' τὸ παράθυρό του μιὰ σκιὰ νὰ γλυστράη, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεώς του. Προσέχει καλλίτερα κι' ἀναγνωρίζει σ' αὐτὴν τὴν μοναχοκόρη του, Λουκία, ἡ ὁποία, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴν ἀπαγορευμένη αὐτὴ ὥρα, στὸ σπίτι. Τρομερὲς ὑποψίες περνοῦν τότε ἀπ' τὸ μυαλό του καί, συνδυάζοντας τὴν ἔξοδο αὐτὴ τῆς κόρης του μὲ διάφορα ἄλλα περιστατικά, σχηματίζει τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ Λουκία ἔχει ἐραστή, μὲ τὸν ὁποῖο συναντᾶται κρυφά. Γεμάτος ὀργή, ἀναθέτει τὴν ἄλλη μέρα στὸν ἀφωσιωμένο του ἐπιστάτη Πέτρο Ρουθενὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ σχετικῶς. Πράγματι δὲ ὁ Ρουθενὰ κατορθώνει νὰ βρῆ κάποια ἐπιστολὴ ἑνὸς νέου, ὀνομαζομένου Ἐδμόνδου πρὸς τὴν Λουκία, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τῆς δίνει ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἴδιο βράδυ, κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ γέφυρα. Ὁ Μελλιέ, διαβάζει τὴν ἐπιστολή, τὴν ξαναβάζει στὴ θέσι της γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἡ ἀνυποψίαστη κόρη του καὶ νὰ πάῃ ἔτσι στὸ ραντεβοῦ, καὶ ἀποφασίζει νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τοὺς δυὸ ἐνόχους. Πράγματι τὴν ἴδια νύχτα, ἡ Λουκία συναντᾶται μὲ τὸν φίλο της, μά ὁ Μελλιὲ τοὺς παρακολουθεῖ καί, ὅταν οἱ δυὸ νέοι χωρίζουν, πυροβολεῖ ἐναντίον τοῦ Ἐδμόνδου καὶ τὸν σωριάζει κάτω. Ἔπειτα σὰν τρελλὸς ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του, ὅπου ὁ Ρουθενά, περίτρομος, τὸν ρωτάει τί ἔκανε.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἰάκωβε, ἡ ἀπαντήσεις σου εἶνε μωρές... Ἄ! εἶσαι τρελλός, τρελλός !... Χωρὶς ἄλλο κανεὶς δὲν σὲ εἶδε, γιατὶ αὐτὴ τὴν ὥρα, τόσο στὴν ἔπαυλι, ὅσο καὶ στὰ περίχωρα, ὅλοι κοιμοῦνται... Ἀλλὰ σ' ἐξορκίζω, σκέψου, ἐξέτασε τὴ θέσι σου, Ἰάκωβε... Διέπραξες ἕνα φριχτὸ κακούργημα καὶ ἂν ἀνακαλυφθῆς, θὰ σοῦ ζητήσουν φοβερὸ λόγο... Μπροστὰ στὴ δικαιοσύνη εἶσαι ἴσος μὲ τὸν τελευταῖο τῶν ἐργατῶν σου.

»Ὁ νόμος εἶνε ἴσος γιὰ ὅλους... Καὶ ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀδυσώπητη, ὅπως τοῦ Θεοῦ. Τοῦ κάκου θὰ πῆς: «Ἐξαπάτησε τὴν κόρη μου κι' ἐκδικήθηκα τὴν προσβολή ποὺ ἔγινε κατὰ τῆς τιμῆς μου!» Θὰ σοῦ ἀποκριθοῦν ὅτι κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γίνεται μόνος του δικαστής. Ἰάκωβε, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια!...

»Ἀλλὰ δὲν σὲ εἶδαν... Κανένας δὲν θὰ σὲ κατηγορήσῃ, ἐκτὸς πειὰ ἂν προδοθῆς μόνος σου. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὸ φονικὸ χέρι σου, πρέπει τώρα ποὺ ἔγινε τὸ τρομερὸ ἔγκλημα, νὰ σκεφθῶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ σὲ σώσω!

»Ὄχι, δὲν θὰ σὲ κατηγορήσουν... Ἐξ ἄλλου, ἀπαιτοῦνται ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις δὲν ὑπάρχουν...»

Ἐπακολούθησε μιὰ σύντομη σιωπή, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ Ρουθενὰ φαινόταν βυθισμένος σὲ βαθειὲς σκέψεις.

Ὁ Μελλιέ, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα ἔπιπλο, ἔμενε ἀκίνητος σὰν ἀπολιθωμένος. Εἶχε τὸ κεφάλι του σκυφτὸ καὶ τὰ διεσταλμένα μάτια του ἦσαν καρφωμένα στὸ ἔδαφος.

Ἔξαφνα, ὁ Ρουθενὰ ἀνωρθώθηκε μ' ἕνα πήδημα. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι τρόμου. Πλησίασε τὸν γαιοκτήμονα καί, βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο του, τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή.

—Ἰάκωβε, μοῦ ἦρθε μιὰ σκέψις ποὺ μὲ παγώνει ἀπὸ τὸν φόβο μου... Ἄκουσέ με, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ἰάκωβε, ἄκουσέ με... Ἂν ἔστω κι' ἕνας μόνο ἄνθρωπος ξέρῃ ὅτι ἡ κόρη σου εἶχε σχέσεις μὲ τὸ νέο ἐκεῖνο, ὅτι συναντιώτουσαν κρυφὰ τὴ νύχτα, εἴμαστε χαμένοι...

Ὁ Ἰάκωβος σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του, τῶν ὁποίων ἡ φλόγα εἶχε σβύσει, προσηλώθηκαν στὸν Ρουθενά.

— Θὰ γίνῃ ἀνάκρισις, εἶπε ὁ τελευταῖος καὶ φτάνει ἕνας μόνος λόγος γιὰ νὰ δοθῆ ἡ ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης. Γιὰ ὅλ' αὐτά, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε, Ἰάκωβε...

— Περιμένω, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μελλιέ.

— Μὰ δὲν φθάνει αὐτό... Πρέπει νὰ εἶσαι ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃς τὸν ἑαυτό σου...

Ὁ Μελλιὲ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του πρὸς τὰ πίσω κι' ἕνα παράδοξο χαμόγελο φάνηκε στὰ χλωμά του χείλη...

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, Ἰάκωβε ; φώναξε ὁ Ρουθενά. Θάρθοῦν οἱ χωροφύλακες, θὰ σὲ ρίξουν στὴ φυλακή, θὰ σὲ σύρουν στὸ κακουργιοδικεῖο...

— Ἔ, λοιπόν ;... Θὰ μὲ καταδικάσουν !...

— Μὰ δυστυχισμένε, σὲ περιμένει τὸ κάτεργο... Καταλαβαίνεις ; Τὸ κάτεργο ! Τὸ κάτεργο γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή...

— Ἂς μὲ περιμένῃ κ' ἡ ἀγχόνη! ἀπάντησε ὁ γαιοκτήμων μὲ ἄγριο ὕφος.

Ὁ Ρουθενὰ τὸν κύτταξε κατάπληκτος καὶ τραβήχθηκε ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου.

— Ὁ δυστυχισμένος! ψιθύρισε. Τί συμφορά!...

Ὁ Μελλιέ, ἐκμηδενισμένος, εἶχε ἀφήσει τὸ κεφάλι του νὰ γείρῃ στὸ στῆθος του καὶ σὲ λίγο ὁ ἀφωσιωμένος ἐπιστάτης τὸν ἄκουσε νὰ ὁλολύζῃ.

Τὸν ἄφησε νὰ κλαίῃ, γιατὶ ἤξερε ὅτι τὰ δάκρυα ἀνακουφίζουν καὶ φέρνουν ὀρθότερες σκέψεις.

Κάθησε κι' ἐκεῖνος, ἔχοντας προσηλωμένο στὸν κύριό του τὸ περίλυπο βλέμμα του.

Ἔτσι σιωπηλοὶ περίμεναν κ' οἱ δυὸ νὰ ξημερώσῃ.

.....

Ὁ Ζὰν Ρενώ, ὁ κυνηγὸς τῶν λύκων, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐργασία ποὺ εἶχε στὸ Τεράς, ἐπαναγύρισε ἀπὸ κεῖ γεμᾶτος κέφι, γιατὶ εἶχε ἀδειάσει μερικὰ ποτήρια κρασί. Εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μῦλο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀλεῦρι του, μά ὁ μυλωνᾶς τοῦ εἶπε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ τὸ φορτωθῆ, γιατὶ θὰ τοῦ τὸ πήγαινε τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἁμάξι του.

Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα περασμένη, ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὴν ἀγροικία τοῦ Σεϊλόν.

Ἔξαφνα τότε ἕνας στεναγμὸς ἔφθασε σ' αὐτιά του καὶ στάθηκε.

Ζ'

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ὁ Ζὰν Ρενὼ δὲν ἦταν καθόλου δειλός. Κανένας θόρυβος δὲν τὸν τρόμαζε τὴ νύχτα.

Ἀκούγοντας τὸν στεναγμό, κύτταξε γύρω του καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, διέκρινε ἕνα ἄντρα σωριασμένο κάτω, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῆ.

Ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς αὐτόν, γονάτισε καὶ τὸν ἀνασήκωσε πιάνοντάς τον ἀπὸ τὴ μασχάλη.

Ὁ τραυματίας ἀνάσανε βαθειὰ καὶ τὸ κεφάλι του ἔπεσε βαρὺ στὸ στῆθος τοῦ Ζὰν Ρενώ. Τότε ὁ κυνηγὸς τῶν λύκων κατάλαβε ὅτι τὰ ροῦχα τοῦ ἀγνώστου ἦσαν καταμαρτωμένα κι' ἀνατρίχιασε.

Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες. Ὁ Ρενὼ τράβηξε τὸν πληγωμένο ὡς ἐκεῖ κι' ἔβαλε μιὰ πέτρα κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς προσκέφαλο.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ πληγωμένος ἄνοιξε τὰ μάτια του ποὺ γυάλιζαν καὶ κύτταξε τὸν Ρενώ.

— Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη.

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε; ρώτησε ὁ κυνηγὸς τῶν λύκων.

Ὁ τραυματίας ἀπάντησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Τότε πές μου τί σᾶς συνέβη ....

Μὲ πυροβόλησαν... τραύλισε ὁ τραυματίας μὲ φωνὴ κομμένη... Ἡ σφαῖρα μὲ βρῆκε ἐδῶ...

Κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του...

— Ὠ! δολοφονία !... εἶπε μὲ βαθειὰ φωνὴ ὁ κυνηγὸς τῶν λύκων.

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα, πρόσθεσε:

— Δὲν εἴμαστε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγροικία τοῦ Σεϊλόν... Θὰ τρέξω ἐκεῖ νὰ τοὺς ξυπνήσω ὅλους...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν στὸν πληγωμένο ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Ὅλο τὸ σῶμα του ἀνατρίχιασε καὶ τὰ μαλλιά του ἀνωρθώθηκαν.

— Ὄχι, εἶπε ἐνεργητικὰ σαν νὰ εἶχε ἀνακτήσει ξαφνικὰ ὅλες του τὶς δυνάμεις... Ὄχι, σὲ παρακαλῶ, μὴν ἀπομακρυνθῆς... Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλως τε... Κάθε βοήθεια εἶνε περιττὴ... Μετὰ μιὰ στιγμὴ... τὸ καταλαβαίνω, θὰ πεθάνω...

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφησω νὰ πεθάνετε ἔτσι...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σώσης... Σοῦ εἶπα ὅτι πληγώθηκα θανάσιμα...

— Ξέρετε ἀπὸ ποιόν...

— Ὄχι...

— Ὠ! θὰ τὸν βρῶ ἐγώ... Θὰ μάθω τ' ὄνομά του! φώναξε ἀπειλητικὰ ὁ Ζὰν Ρενώ.

— Δὲν θ' ἀποκαλύψης τίποτε... Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσουν κανένα... Πές μου πῶς σὲ λένε ;

— Ζὰν Ρενώ, κυνηγὸ τῶν λύκων...

Μιὰ λάμψις χαρᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.

— Ἄ, ξέρω... ξέρω... εἶπε. Εἶσαι ὁ Ζὰν Ρενώ, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησε τόσες φορὲς ἡ Λουκία.

— Πῶς ; ἔκανε ὁ Ρενὼ ξαφνιασμένος. Ξέρετε τὴ δεσποινίδα Μελλιέ;

— Ναί, ἀλλὰ σιωπή... Μὴν προφέρεις τὸ ὄνομα αὐτὸ δυνατά... μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσουν... Εἶνε καλὴ ἡ Λουκία, δὲν εἶνε ἔτσι... Καλὴ ὅσο κι' ὡραία !... Ναί μοῦ μίλησε γιὰ σένα, γιὰ τὴ σύζυγό σου Γενεβιέβη καὶ γιὰ τὸ μικρὸ παιδί σας... Ἐκείνη θὰ γίνη ἀνάδοχός του... Πές μου, Ζὰν Ρενώ, ἀγαπᾶς εἰλικρινῶς τὴ Λουκία Μελλιέ;

— Ὅσο καὶ τὴ γυναῖκα μου ἀπάντησε ὁ Ρενὼ μ' ἐνθουσιασμό.

— Τότε σ' ἐξορκίζω στὴ Λουκία καὶ στὴ σύζυγό σου νὰ μοῦ κάνης μιὰ μεγάλη χάρι...

— Θέλετε νὰ σᾶς κάνω μιὰ χάρι ;

— Ναί, μιὰ πολὺ μεγάλη χάρι...

— Ἀφοῦ εἴπατε τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῶ.

Ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ πληγωμένου πέρασε μιὰ βαθειὰ ἔκφρασις χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης.

— Λοιπόν ; ρώτησε. Συγκατατίθεσαι ;

— Εἶμαι στὰς διαταγάς σας. Τί πρέπει νὰ κάνω ;

— Πῆγες ποτὲ στὸ Σαϊντ-Ἰρούν;

— Ναί.

— Τότε θὰ ξέρης τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βερτώ ;

— Ναί, τὸ ξέρω πολὺ καλά. Τὸ λένε «Ξενοδοχεῖο τῶν Δύο Σκύλων».

— Ἀκριβῶς. Λοιπόν, Ζὰν Ρενώ, πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ Σαϊντ-Ἰροὺν πρὶν νὰ γίνη γνωστὸς ὁ θάνατός μου.

— Πηγαίνω.

— Ποιὰ ὥρα εἶνε τώρα ;

— Θὰ ζυγώνη ἕντεκα....

— Ὅταν θὰ φθάσης στὸ Σαϊντ-Ἰροὺν θὰ εἶνε μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ στὸ ξενοδοχεῖο θὰ κοιμῶνται ὅλοι. Δὲν θέλω οὔτε νὰ σὲ δοῦν, οὔτε νὰ σ' ἀκούσουν. Τὸ ξενοδοχεῖο ἔχει μιὰ μικρὴ πόρτα τὴν ὁποία ἀφήνουν ἀνοιχτὴ ὅλη τὴ νύχτα.

— Τὴν ξέρω... Ἀπ' αὐτὴ μπαίνει κανεὶς σ' ἕνα διάδρομο ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς σταύλους. Ἀλλὰ δεξιὰ εἶνε μιὰ σκάλα ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνέβη στὸ πρῶτο πάτωμα. Στὸν διάδρομο αὐτό, δεξιὰ πρῶτο-πρῶτο εἶνε τὸ δωμάτιό μου...

—Πολὺ καλά... Μὰ μοῦ φαίνονται περιττὲς ὅλες αὐτὲς ἡ πληροφορίες, γιατὶ θὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ γέρο Βερτώ...

—Ἄ! δὲν μ' ἐννόησες, Ζὰν Ρενώ... Δὲν θέλω νὰ σὲ δοῦν... Καταλαβαίνεις ; Ἂν σὲ δῆ κανείς, αὔριο θὰ σὲ καλέσουν γιὰ νὰ σ' ἀνακρίνουν... Καὶ τότε θ' ἀναγκασθῆς νὰ μιλήσης, ἐνῶ πρέπει νὰ μεῖνης ἄφωνος... Ἂν μιλήσης, θὰ προκαλέσης μιὰ φριχτὴ συμφορά... Φθάνει ὁ θάνατός μου... Νοιώθω τὶς δυνάμεις μου νὰ φεύγουν καὶ δὲν σοῦ τὰ εἶπα ὅλα ἀκόμα... Ἄκουσέ με καλά... Ἔχεις σπίρτα ;

— Ναί...

— Καλά... Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς 4. Μόλις φθάσης, θὰ μπῆς μέσα. Ἐδῶ στὴν τσέπη μου, ὑπάρχουν δυὸ κλειδιά. Πάρ' τα !...

Ὁ Ζὰν Ρενὼ ὑπάκουσε.

— Τὸ μεγαλείτερο εἶνε τῆς πόρτας, ἐξακολούθησε ὁ τραυματίας ποὺ ἡ φωνή του ἔσβυνε ὁλόενα. Τὸ ἄλλο εἶνε ἑνὸς μικροῦ γραφείου μὲ δυὸ συρτάρια...

Θ' ἀνοίξης τὸ δεξὶ συρτάρι καὶ θὰ βρῆς ἕνα μεγάλο φάκελλο μέσα στὸν ὁποῖο ὑπάρχουν διάφορα σπουδαότατα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ δῆ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Λουκία... Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ κλείνουν ἕνα μεγάλο μυστικό, ποὺ ἂν ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη, θὰ ἔχη φριχτὲς συνέπειες.

Ζὰν Ρενώ, θὰ πάρης τὰ ἔγγραφα καὶ θὰ τὰ δώσης στὴ δεσποινίδα Λουκία, σ' αὐτὴ καὶ μόνη, χωρὶς νὰ σὲ δῆ κανένας.

— Ναί, θὰ τὰ παραδώσω μόνο σ' αὐτήν...

— Ὠ! ἂν θέλης νὰ μὲ κάνης νὰ νοιώσω μιὰ τελευταία χαρὰ σὲ τοῦτον τὸν κόσμο, ὁρκίσου μου γι' αὐτὸ καὶ θὰ πεθάνω...

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, ἀπάντησε ἐπίσημα ὁ χωρικός.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εὐχαριστῶ... Σὲ σένα χρωστάω τὴ στερνὴ κ' ὑπέρτατη παρηγοριά μου... Μοῦ ὑπόσχεσαι, μοῦ ὁρκίζεσαι ἐπίσης ὅτι θὰ μείνη μυστικὴ καὶ θὰ ταφῆ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σου ἡ παραγγελία ποὺ σοῦ ἀναθέτω καὶ κάθε τι ποὺ σοῦ εἶπα:

— Ναί....

— Ζὰν Ρενώ, μὴν ξεχν...

Ἕνας ρόγχος ἔκοψε τὴ φωνὴ τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, ἀπάνω στὴν πέτρα.

Ὁ Ζὰν Ρενὼ θέλησε νὰ τὸν πάρη στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὄχι, εἶπε σπρώχνοντάς τον ἥσυχα, ἄφησέ με, καλὰ εἶμαι ἔτσι... Τώρα δὲν ἀναπνέω πειά... Τὰ μάτια μου θολώνουν... ὁ νοῦς μου παραλύει... τὸ κρύο τοῦ θανάτου ἀνεβαίνει... φθάνει στὴν καρδιά μου... Ἔρθασε ἡ τελευταία μου στιγμή...

Ἡ φωνή του εἶχε σβύσει ἐντελῶς, ἀλλά, καταβάλλοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, ἐπρόσθεσε:

— Μὴ ξεχνᾶς, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Λουκίας. Τώρα φύγε... φύγε !...

— Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἔτσι μόνο ! φώναξε ὁ Ζὰν Ρενώ.

—Ὄχι ! Ὄχι !... Ἄφησέ με !... Τὸ θέλω !...

Ἔκλεισε τὰ μάτια του... Σπασμοὶ δυνατοὶ τὸν ἔπιασαν καὶ κυλίστηκε στὸ ἔδαφος...

Ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του μέσα σὲ μιὰ πνοὴ ποὺ ἦταν καὶ ἡ τελευταία του.

Ὁ Ζὰν Ρενὼ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσῃ.

Τὸν ἄγγιξε κι' ἀνατρίχιασε μὲ τὴν ἐπαφή τοῦ παγωμένου σωματός του.

Ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πειὰ πνοή...

Ζύγωσε τὸ αὐτί του στὴν καρδιά του, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτε.

Τότε ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ κραυγὴ κι' ἀνωρθώθηκε μ' ἕνα πήδημα... Ἦταν πελιδνός.

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σιβρύ, ἕνα ἄλλο πρὸς τὴν ἀγροικία καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ Σαϊντ-Ἰρούν.

....

Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνας ζωέμπορος, πηγαίνοντας στὸ Φρεμικούρ, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγροικία, ἄκουσε ἕνα σκύλο νὰ οὐρλιάζῃ πένθιμα.

Πλησιάζοντας περισσότερο εἶδε σωριασμένο καταγῆς ἕναν ἄνθρωπο καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν σκύλο, ποὺ χωρὶς ἄλλο ἦταν πάτροιος ἀπὸ τοὺς σκύλους τῆς ἀγροικίας.

Ὁ ζωέμπορος ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Ἐδμόνδο — γιατὶ αὐτὸς ἦταν — καὶ, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἦταν νεκρὸς ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του τρέχοντας.

Ὅταν ἔφθασε στὸ Φρεμικοὺρ, καταταραγμένος, διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε δῆ.

Ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τὸν δήμαρχο, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καὶ ντύθηκε βιαστικά. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, καμμιὰ δωδεκαριὰ ἄνθρωποι τὸν περίμεναν κι'

ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος, ποὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ ζωέμπορος, ὅπου καὶ βρῆκαν τὸν σκοτωμένο.

Ἀφοῦ ὁ δήμαρχος ἔκανε μιὰ πρόχειρη ἐπιτόπιο ἔρευνα κι' ἀφοῦ τοῦ κάκου ὅλοι προσπάθησαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ θῦμα, διέταξε νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ χωριό.

Τρεῖς ρωμαλέοι χωρικοὶ σήκωσαν τὸν δυστυχισμένο νέο στὰ χέρια τους καὶ ὅλοι, ἀργά, ξαναγύρισαν στὸ Φρεμικούρ.

Ἐκεῖ, ἀπόθεσαν τὸ θῦμα σ' ἕνα τραπέζι μιᾶς αἰθούσης τοῦ δημαρχείου καὶ τὸ σκέπασαν μ' ἕνα μεγάλο μαῦρο ὕφασμα.

Συγχρόνως ἕνας χωρικὸς ξεκίνησε ἔφιππος γιὰ τὸ Σαϊντ Ἰρούν γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν εἰρηνοδίκη καὶ τὸν ἀστυνόμο.

Η'

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Τὸν Ἰούνιο, ὅλοι σηκώνονται νωρὶς στὴν ἐξοχή. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε.

Ἔτσι, οἱ πρῶτοι θεριστὲς φθάνοντας στὴν ἀγροικία, διηγήθηκαν, ὅτι ἕνα ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ τὴ νύχτα στὸ δρόμο, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὸ Σεϊλόν.

— Εἶνε τρομερό ! Εἶνε φρικαλέο ! φώναξαν οἱ ὑπηρέτες κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν καὶ νὰ λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ὅσα εἶχαν μάθει..

Ἡ Λουκία, ἡ ὁποῖα δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κοιμηθῆ ὅλη τὴ νύχτα, γιατὶ τὴ βασάνιζαν κακὰ προαισθήματα, ἀκούγοντας θόρυβο καὶ κραυγὲς πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, φόρεσε κάποιο φόρεμα, μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της κι' ἀφογκράστηκε.

— Ξέρουν ποιὸς ἔκανε τὸ ἔγκλημα ; ρώτησε κάποιος ὑπηρέτης.

—Ὄχι ἀκόμα...Ἀλλὰ ποῦ θὰ πάη ὁ κακοῦργος ; Θὰ τὸν ἀνακαλύψουν οἱ χωροφύλακες.

— Ξέρουν τὸ θῦμα ;

— Ὄχι. Φαίνεται πὼς εἶνε ξένος.

—Ἄ! Καὶ πῶς τὸν σκότωσαν;...

— Τὸν πυροβόλησαν μὲ πιστόλι ἀπὸ πολὺ κοντά.

— Εἶνε νέος ;

— Παλληκάρι !

— Ὠ! ὁ δυστυχισμένος ! φώναξε μιὰ ὑπηρέτρια...

Καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέτες ἄρχισαν νὰ καταριῶνται τὸν δολοφόνο.

Ἡ Λουκία, μόλις τὰ ἄκουσε ὅλ' αὐτά, ἔβγαλε μιὰ φοβερὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε κάτω...

Ὁ Ρουβενά, ποὺ ἀφογκραζόταν κι' αὐτός, ἄκουσε τὴν κραυγὴ τῆς Λουκίας καὶ σχεδὸν συγχρόνως τὸν γδοῦπο τῆς πτώσεώς της.

"Ὡρμησε ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του κι' ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὴ δυστυχισμένη νέα, τὴν ὁποία θρῆκε ἀναίσθητη.

Τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἀπόθεσε στὸ κρεββάτι της καὶ τὴν περιποιήθηκε.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ θεριστὲς κ' οἱ ὑπηρέτες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι τραβῶντας ἄλλοι γιὰ τὰ χωράφια καὶ ἄλλοι γιὰ τοὺς σταύλους.

Ὅταν ἡ Λουκία ἄρχισε νὰ συνέρχεται, ὁ Ρουβενά, φοβούμενος τὶς ἐρωτήσεις, ποὺ θὰ τοῦ ἀπηύθυνε ἡ νέα, ἔσπευσε νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ κατέβῃ στὸ ἰσόγειο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ χτύπησε ἐκεῖ στὰ μάτια του ἦταν τὸ τουφέκι ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Μελλιὲ γιὰ τὸ ἔγκλημα. Φρόντισε νὰ τὸ ξαναβάλη στὴ θέσι ποὺ εἶχε τὴν προηγούμενη μέρα κοντὰ στὸ τζάκι, κι' ἔπειτα, βάζοντας τὰ δυὸ του χέρια στὶς τσέπες του, γαλήνιος καὶ φαινομενικὰ εὐχαριστημένος, σὰν ἄνθρωπος ποὺ μόλις ἄφησε τὸ κρεββάτι του, ἀφοῦ κοιμήθηκε ἥσυχα, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, διέσχισε τὴν αὐλὴ καὶ πῆγε στοὺς σταύλους νὰ κάνη τὴν ταχτικὴ πρωινή του ἐπιθεώρησι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Λουκία εἶχε ἀνακτήσει τὶς αἰσθήσεις της.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύτταξε σαστισμένη γύρω της κι' ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της.

Καὶ ξαφνικὰ θυμήθηκε...

Εἶδε ν' ἀνορθώνεται μπροστά της ἡ ἀδυσώπητη ἀλήθεια σὰν ἀπαίσιο φάντασμα κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της νὰ ἐκμηδενίζεται ἀπὸ τὸ βάρος τῆς φριχτῆς συμφορᾶς...

Μιὰ ἔκφρασις πόνου, φρίκης, ἀπελπισίας καὶ ὀργῆς ἐζωγραφίστηκε συγχρόνως στὸ πελιδνὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της δὲν ἐδάκρυσαν, ἀλλὰ παράδοξες λάμψεις περνοῦσαν ἀπ' αὐτά...

Μὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισίας ἔρριξε στοὺς ὤμους της τὰ μακρυὰ λυμένα μαλλιά της καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ σφίγγη δυνατὰ τὸ μέτωπό της.

Τέλος, παίρνοντας ξαφνικὰ μιὰ ἀπόφασι, ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ ντουλάπα ἕνα μαῦρο φόρεμα καὶ ντύθηκε μ' ἐξαιρετικὴ ταχύτητα.

Ὅταν τελείωσε, γύρισε καὶ εἶδε μπροστά της τὸν πατέρα της.

Δὲν πρόσεξε καθόλου τὰ μάτια του ποὺ ἦσαν βυθισμένα στὶς κόγχες τους, τὸ μέτωπό του ποὺ εἶχε ρυτιδωθῆ μέσα σὲ μιὰ νύχτα, τὸ φριχτὰ ἀλλοιωμένο πρόσωπό του.

Τὸ μόνο ποὺ συλλογίστηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν τὸ ἔγκλημά του.

Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν σωριασμένος καταγῆς.

Τρομερὴ σὰν Νέμεσις, ἅπλωσε τὸ χέρι της μπροστὰ καὶ φώναξε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Δολοφόνε !

Ὁ Μελλιὲ, ποὺ δὲν περίμενε τὴν τρομερὴ αὐτὴ κραυγή, κλονίστηκε σὰν νὰ εἶχε δεχθῆ ἕνα χτύπημα κατάκαρδα.

Ἀλλὰ ξαναβρίσκοντας ἀμέσως τὴν ἀδάμαστη ἐνεργητικότητά του, ἐφώναξε :

— Ἀθλία !

Ἡ Λουκία δὲν ἄλλαξε στάσι. Καὶ ξαναφώναξε μὲ περισσότερη μανία ἀκόμα:

— Ναί, δολοφόνε! Δολοφόνε! Δολοφόνε !

— Ἀθλία! μούγκρισε ὁ Μελλιέ, ἐξαγριωμένος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτος ἦταν ἐραστής σου, ἦταν ἑνας ἄτιμος... Με ἀτίμασε!... Ἐκδικήθηκα!...

— Ναί, ναί, ἦταν ἐραστής μου...

— Ἄτιμη !... Καὶ τολμᾶς νὰ τὸ ὁμολογῆς μπροστά μου ;...

— Τὸν ἀγαποῦσα ! φώναξε ἡ Λουκία.

— Ἦταν ληστόδιωκτης...

— Τὸν ἀγαποῦσα !

— Ἦταν ἀλήτης !...

Τὸν ἀγαποῦσα! Τὸν ἀγαποῦσα!

— Ὠ! ἡ ἀθλία ! φώναξε μὲ φωνὴ βαθειὰ ὁ Μελλιέ. Τόσο λοιπὸν ἐξευτελίσθηκε, ὥστε νὰ περηφανεύεται γιὰ τὴν ἀτιμία της;...

— Ἀκοῦσε Μελλιέ, εἶπε ἀργὰ ἡ νέα βαδίζοντας πρὸς τὸν πατέρα της, ἡ ἐκδικησίς σου δὲν εἶνε πλήρης... Κι' ἐγὼ εἶμαι ἔνοχος! Κόψε λοιπὸν τὴ λύσσα σου!...

—Ὠ! Μὴ μὲ βάζης σὲ πειρασμό! Μὴ μὲ βάζης σὲ πειρασμό!...

— Ἐμπρός ! Σκότωσε μὲ δολοφόνε!... Τί περιμένεις λοιπόν!

Ὁ γαιοκτήμων ἄρπαξε μιὰ καρέκλα καὶ τὴν ὕψωσε ἐναντίον τοῦ κεφαλιοῦ τῆς κόρης του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Πέτρος Ρουβενὰ μπῆκε μέσα καὶ προφθασε ν' ἁρπάξη τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ συγκρατήσῃ.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ψυχρὰ ὁ Μελλιέ, ρίχνοντας ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὴν κόρη του, αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶνε τρελλή.

— Ναί, εἶμαι τρελλή ! ἀπάντησε ἡ Λουκία. Τρελλὴ ἀπὸ λύσσα! Τρελλὴ ἀπὸ λύσσα! Τρελλὴ ἀπὸ ἀπελ-

πισία!

'Ιάκωβε, ξαναεῖπε ὁ γέρο-ἐπιστάτης, φανου λιγώτερο σκληρός σ' αὐτή... Εἶνε κόρη σου...

— Αὐτὴ ἡ ἀθλία δὲν μοῦ εἶνε πειὰ τίποτε.

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! ἐπέμεινε ὁ Ρουβενά. Πῶς μπορεῖς, ἔπειτα ἀπὸ τὴ φριχτὴ αὐτὴ νύχτα· νὰ εἶσαι ἀκόμη ἀδυσώπητος ;... Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ συγχωρήσης ;

Ὁ Μελλιὲ ἀνατρίχιασε καὶ ἔκανε μιὰ κίνησι σὰν νὰ δίσταζε. Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἐπάλευαν στὴν ψυχή του δυὸ ἀντίθετα αἰσθήματα.

Τέλος, γυρίζοντας πρὸς τὴν κόρη του, τῆς εἶπε:

—Πρὸς χάριν τῆς μνήμης τῆς μητέρας σου ποὺ ἦταν ἠθική καὶ τιμία γυναῖκα, σὲ οἰκτεῖρω... Δὲν σὲ συγχωρᾶω, ἀλλὰ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μείνης στὸ σπίτι μου.

— Μιλᾶτε γιὰ οἶκτο σεῖς ! ἀπάντησε ἡ νέα μὲ πικρία καὶ εἰρωνεία. Ἀλλὰ τὸ αἴσθημα αὐτὸ ποτὲ δὲν μπῆκε στὴν ψυχή σας... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ζητάω τίποτε ἀπὸ σᾶς, τίποτε... Μιλᾶτε γιὰ οἶκτο... Ἄ! κι' ἂν ἀκόμα μπορούσατε νὰ αἰσθανθῆτε αὐτὸ τὸ αἴσθημα γιὰ μένα, ἐγὼ θὰ τὸ ἀρνιόμουν, θὰ τὸ ἀπέκρουα !

Ὁ κτηματίας γύρισε πρὸς τὸν Ρουβενὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ βαθειὰ φωνή:

— Τὴν ἀκοῦς ;... Ὄχι μόνο ἀποπλανήθηκε, ἀλλὰ καὶ ἐχάθηκε, χάθηκε γιὰ πάντα, ὁριστικά...

— Ἀφοῦ καταστρέψατε τὴν εὐτυχία μου, ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἡ Λουκία· ἀφοῦ σκοτώσατε αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσα· νομίζετε πὼς μοῦ φέρεστε μὲ γενναιοψυχία, χαρίζοντάς μου τὴ ζωή! Χά! Χά! Καὶ τὸ λέτε αὐτὸ οἶκτο ;

»Ἄ! σᾶς βρίσκω πολὺ πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὴν τίγρι, ἀπὸ τὴν ὕαινα, ἀπ' ὅλα τὰ ἄγρια θηρία !...

»Τί μοῦ χρειάζεται ἐμένα ἡ ζωὴ τώρα ποὺ δὲν ἔχω πειὰ νὰ ἐλπίσω τίποτε ; Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ζήσω ;... Γιὰ νὰ θρηνῶ καὶ νὰ στενάζω αἰωνίως ; Γιὰ νὰ καταριέμαι τὴ ζωή;

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Εἴχατε ἀνακαλύψει τὸ μυστικό μου, ξέρατε ὅτι ἤμουν ἔνοχος, ὅτι σᾶς εἶχα προσβάλει σκληρά, ὅπως εἶν' ἡ ἀλήθεια, καὶ εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσετε ἀπὸ μένα λόγο γιὰ τὴ συμπεριφορά μου. Ἔπρεπε νὰ μὲ ρωτήσετε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ὡμολογοῦσα τὰ πάντα... Ὦ! ἡ ὀργή σας θὰ ἦταν τρομερή, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ εἶσθε πατέρας μου· κ' εἴχατε δικαίωμα νὰ μὲ τιμωρήσετε. Ἐγὼ θὰ ὑπέφερα τὴν τιμωρία σας χωρὶς νὰ στενάζω...

Μὰ δὲν τὸ κάνατε αὐτό... Ἡ τρομερὴ σκληρότης σας σᾶς ἔκανε νὰ προτιμήσετε νὰ χτυπήσετε στὸ σκοτάδι...Προτιμήσατε τὴ θηριώδη ἐκδίκησι, προτιμήσατε τὸ ἔγκλημα...

Ἄ! Λέγατε πρὸ ὀλίγου τὴν ἀλήθεια, ἀποκαλώντας με χαμένη κόρη... Ναί, εἶμαι χαμένη γιὰ πάντα, ὁριστικά..

Δὲν ἔχω πειὰ μέλλον, δὲν ἔχω πειὰ ἐλπίδα... Δὲν ἔχω πειὰ νὰ ἐπιθυμήσω τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατο... Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω εὐτυχισμένη... Μ' ἀγαποῦσε... Θὰ γινόταν παιδί σου...

— Ἦταν ἕνας τιποτένιος! Σ' ἀπατοῦσε! φώναξε ὁ Μελλιέ.

— Ψέμα !

— Κανένας δὲν τὸν ἤξερε! Ἔκρυβε τ' ὄνομά του !

— Δὲν τὸ ἔκρυβε... Κι' ὁ ἴδιος τὸ ἀγνοοῦσε. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἀνακαλύψη αὐτὲς τὶς ἡμέρες... Θὰ πήγαινε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ στὸ Παρίσι καὶ θὰ ξαναγύριζε σὲ λίγες μέρες μ' ἕνα μεγάλο ὄνομα καὶ μὲ μια μεγάλη περιουσία ἴσως, γιὰ νὰ ζητήση τὸ χέρι μου.

— Ψέμα! Ψέμα! φώναξε ὁ Ἰάκωβος Μελλιέ.

— Ὄχι, εἶνε ἀλήθεια!... Ὁ δυστυχισμένος δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι θὰ τὸν παραμονεύατε στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσετε !...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ δυστυχισμένη νέα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Δὲν θέλω νὰ κλαῖς! τῆς εἶπε μὲ φωνὴ τραχειὰ ὁ πατέρας της. Τὰ δάκρυά σου ἀποτελοῦν γιὰ μένα καινούργια προσβολή.

Ἡ Λουκία σηκώθηκε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν. Καὶ ὑπέροχη στὴν ἀγανάκτησί της, φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔπαλλε:

— Δὲν θέλετε, μ' ἐμποδίζετε νὰ κλαίω... Ἀλλὰ τότε λοιπὸν γιατὶ ξερριζώσατε τὴν καρδιά μου ; Τὰ δάκρυά μου δὲν θὰ στερέψουν ποτέ !... Εἶμαι καταδικασμένη νὰ κλαίω αἰωνίως τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου !

Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψις ἦταν καινούργιο κεραυνοβόλο χτύπημα γιὰ τὸν Ἰάκωβο Μελλιέ· ποὺ ἀγνοοῦσε ἀκόμα τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τῆς κόρης του.

Ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα λύσσας καὶ μὲ χέλη ποὺ ἔτρεμαν, μὲ δόντια σφιγμένα, μὲ μάτια φλογισμένα ὥρμησε ἐναντίον της, ἔχοντας ὑψωμένη τὴ γροθιά του.

Μὰ ὁ Πέτρος Ρουβενὰ πρόφθασε καὶ ρίχθηκε μπροστά του.

Ἡ Λουκία δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ χτύπημα ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Φαινόταν νὰ προκαλῆ καὶ νὰ περιφρονῆ τὴν καταιγίδα...

— Πέτρο, φώναξε μανιασμένος ὁ γαιοκτήμων, δὲν ἔχω πειὰ κόρη.

Κι' ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος στὴ Λουκία, πρόσθεσε:

— Ἀθλία, καλὰ ἔκανες ποὺ ἀπέκρουσες πρὸ ὀλίγου τὸν οἶκτο μου!... Φύγε! Δὲν σὲ λυποῦμαι πειά!... Σὲ ἀποκηρύττω, σὲ ἀρνοῦμαι, σὲ διώχνω!... Φύγε! Φύγε! Πάρε μαζί σου τὴν κατάρα μου!... Σὲ καταριέμαι !...

Καὶ μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα.

— Φύγε γρήγορα, καταραμένη! ξαναφώναξε ἔξαλλος.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! φώναξε ἀπελπισμένος ὁ Ρουβενά. Δὲν θὰ διώξης τὴν κόρη σου!... Θὰ τὸ ἐμποδίσω ἐγὼ αὐτό !...

— Σώπα, ἀπάντησε ὁ Μελλιὲ μὲ φωνὴ πνιγμένη. Δὲν θέλω πειὰ νὰ τὴν ξαναϊδῶ ! Νὰ φύγη! Τὴν καταράστηκα!... Ἂς πάη νὰ κρύψη, ὅπου θέλει τὴν ἀτιμία της!...

Ἡ Λουκία βάδισε πρὸς τὴν πόρτα μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικό.

Ὁ Ρουβενὰ ἔτρεξε νὰ τὴν συγκρατήση.

— Ὄχι! Ὄχι! τοῦ εἶπε ἐκείνη Δὲν θέλω πειὰ νὰ μείνω οὔτε στιγμὴ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ἀλλὰ· δυστυχισμένο παιδί, φώναξε ὁ γέρο-ἐπιστάτης κλαίγοντας, ποῦ θὰ πᾶς ;

— Δὲν ξέρω...

— Ὦ! ὄχι, δὲν θὰ φύγης !... Ἰάκωβε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κράτησέ την!

Ἀλλὰ ὁ Μελλιὲ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι κι' ἔμεινε ἀμίλητος.

— Καλέ μου Πέτρο, ξαναεῖπε ἡ νέα. Τοῦ κάκου ζητᾶς νὰ μὲ κρατήσης... Θὰ φύγω... Μ' ἔδιωξε. Μὲ καταράστηκε !... Πέτρο! Πέτρο!... Μὴ μὲ ξεχάσης!... Νὰ θυμᾶσαι, καμμιὰ φορά, τὴ δυστυχισμένη Λουκία...

Καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

Ἡ νέα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ἀπὸ τὴ μικρὴ πισινὴ πόρτα, πέρασε τὰ περιβόλια, ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι, ἀνέμισα ἀπὸ δυὸ φράχτες καὶ βρέθηκε γρήγορα ἔξω ἀπ' τὰ κτήματα τοῦ Σεϊλόν.

Ὁ Πέτρος ἔτρεχε μείνει κοντὰ στὸν κύριό του, ἐλπίζοντας ἀκόμα ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε: «Φώναξέ την! Τρέξε ξοπίσω της!...» Ἀλλὰ ὁ Μελλιὲ δὲν εἶπε λέξι.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ὁ Μελλιὲ κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ δυνατὴ νευρικὴ κρίσι. Τὰ μαλλιά του ἀνωρθώθηκαν καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

— Ἰάκωβε, εἶσαι ἄρρωστος; ὑποφέρεις; ρώτησε ὁ Ρουβενά.

— Ἄρρωστος, ὄχι... Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί αἰσθάνομαι... Τὸ κεφάλι μου καίει, τὰ μέλη μου εἶνε παράλυτα... Ἔπειτα ἔχω ἐδῶ μέσα στὸ στῆθος μου κάτι ποὺ μὲ σπαράζει, μὲ καίει... Τὰ μάτια μου εἶνε θολὰ καὶ βλέπω αἷμα, αἷμα !...

— Μήπως εἶνε τύψεις ; ψιθύρισε ὁ Ρουβενά.

Ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία τοῦ κτηματίου ἦταν στιγμιαία, γιατὶ σὲ λίγο κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του.

Σηκώθηκε τότε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιό του, ὅπου ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθησε.

Ἐκεῖ, κάθησε μπρὸς στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε δυὸ πιστόλια καὶ τὰ τοποθέτησε μπροστά του.

— Τί θὰ τὰ κάνης αὐτά ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Πέτρος Ρουβενά.

Ὁ Μελλιὲ χαμογέλασε ἄγρια.

— Περιμένω τοὺς χωροφύλακες ἀποκρίθηκε ψυχρά. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θ' ἀφήσω νὰ μὲ συλλάβουν σὰν ἕνα κοινὸ δολοφόνο ;... Σοῦ τὸ εἶπα καὶ πρίν, δικαιοσύνη εἶμαι ἐγώ! Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας μποροῦν νἀρθοῦν, τοὺς περιμένω... Θὰ ρίξω σ' αὐτοὺς τὸ πτῶμα μου...

Ὁ Πέτρος συγκράτησε μιὰ κραυγὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στῆθος του.

— Δὲν θἀρθῆ κανείς, εἶπε· γιατὶ κανεὶς δὲν σὲ ὑποπτεύεται· κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕΥΛΟΡ

(Ἄρθρο τοῦ δημοσιογράφου Ἀιτρὲ Μωζέ.)

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἕνα ἀεροπλάνο ἀπογειώθηκε ἀπὸ τ' ἀεροδρόμιο τοῦ Χόλλυγουντ καὶ πέταξε πάνω ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα βουνὰ τῆς Καλλιφορνίας καὶ τὶς ἀπέραντες «πάμπες» της. Ὁ πιλότος του, ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα ἴσως τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου κι' ἔσπευδε πρὸς τὴν πολιτεία ποὺ εἶχε γεννηθῆ γιὰ νὰ προλάβη νὰ πάρη τὴν τελευταία εὐλογία τοῦ πατέρα του. Ἂν τώρα ἡ τελευταία ἐπίσης θέλησι τοῦ ἑτοιμοθανάτου εἶνε νὰ μὴ παίξη πειὰ ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ στὸν κινηματογράφο, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ξαναϊδοῦμε στὴν ὀθόνη, γιατὶ τὸ μόνο ποὺ σέβεται αὐτὸς ὁ «ἀπέρας» στὸν κόσμο εἶνε οἱ γονεῖς του. Τοὺς ἀκούει σὰν νὰ εἶνε ἀκόμη μικρὸ παιδὶ καὶ τοὺς ἀγαπάει μὲ μιὰ ἀπεριγράπτη τρυφερότητα. Μὰ κι' ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν Τέϋλορ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἕνα σωρὸ παραδείγματα οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως. Ἰδοὺ τί μοῦ διηγήθηκε σχετικὰ ὁ ἴδιος αὐτὸς «γόης» τοῦ Χόλλυγουντ, τὸν καιρὸ ποὺ τὸν εἶχα ἐπισκεφθῆ στὴ βίλλα του:

— Ὁ πατέρας μου, μοῦ ἐξομολογήθηκε, καταγόταν ἀπὸ μὶα παλιὰ οἰκογένεια τῶν Σπάνγκλερ Μπρούγκ, κ' ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τὴν καταγωγή του. Ἡ μητέρα μου πάλι, στὰ νειάτα της ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς νέες ποὺ εἶνε ξετρελλαμένες γιὰ ρομαντικὲς κι' αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου βρῆκε τὸν τύπο τοῦ ἥρωός ποὺ τῆς ἄρεσε. Κ' οἱ δυὸ τους ἀγαπήθηκαν πράγματι, παράφορα. Ἡ μητέρα μου μὲ ἔφερε στὸν κόσμο, ὅταν ἦταν ἡλικας μόνο δεκαοχτὼ χρονῶν, δηλαδὴ εἶχε τὰ μισὰ χρόνια τοῦ πατέρα μου. Μὰ ὁ γάμος τὴν ἐξάντλησε ὑπερβολικὰ κ' ἡ ὑγεία της κλονίσθηκε σοβαρὰ. Στὴν ἀρχὴ οἱ γιατροὶ τὴ συμβούλευαν νὰ πάρη μερικὰ φιαλάκια. Ἔπειτα ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ κατάστασί της δὲν καλλιτέρευε, τὴν ἐγκατέλειψαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Πάντα ὁ πατέρας μου τοὺς ἱκέτευε νὰ τὴν σώσουν:

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήση πειά, τοῦ δήλωναν ἐκεῖνοι. Ἡ γυναίκα σου εἶνε ξεγραμμένη.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πεθάνη ; ἀποροῦσε ὁ πατέρας μου. Σκεφθῆτε ὅτι εἶνε τόσο νέα ! Εἶνε μόλις δεκαοχτὼ χρόνων.

Μὰ οἱ γιατροὶ ἦταν βέβαιοι γιὰ τὴ διάγνωσί του. Ἡ μητέρα μου θὰ ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ καὶ κανεὶς δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τὴν σώση. Μὰ ὁ πατέρας μου ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα, δὲν ἀπελπιζόταν:

— Ἔννοια σου, τῆς ἔλεγε, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς στὸν ἄλλον κόσμο. Θὰ σὲ κρατήσω κοντά μου, γιατὶ ἡ καρδιά μου ἔχει τὴν ἀνάγκη σου κι' ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω κάποιον νὰ μοῦ λέη ἕναν τρυφερὸ λόγο.

Κι' ὁ «μίστερ» Τέϋλορ γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν Ἰδέα ποὺ ριζώθηκε στὸ μυαλό του, πούλησε τὸ κατάστημα ποὺ εἶχε στὸ Ἄρλιγκτον κ' ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Κίρκσβίλ, τῆς πολιτείας τοῦ Μίσσουρι, ὅπου καὶ γράφτηκε στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ γίνη χιατρὸς καὶ νὰ θεραπεύση ὁ ἴδιος τὴ μητέρα μου. Καὶ πράγματι, αὐτὸς ὁ γέρο-φοιτητής, ὁ «παπποῦς», ὅπως τὸν ἔλεγαν, πῆρε γρηγορώτερα ἀπὸ πολλοὺς νέους τὸ δίπλωμά του κι' ἀφωσιώθηκε στὴν περιποίησι καὶ στὴ θεραπεία τῆς μητέρας μου. Κι' ἀλήθεια, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη ποὺ εἶχε γι' αὐτήν, ἔκανε τὸ θαῦμα της. Ἡ μητέρα μου σιγά,σιγὰ ἄρχισε ν' ἀναλαμβάνη κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ἔγινε ἐντελῶς καλά. Τώρα πειὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ περιποιοῦνται ἐμένα.

Σὲ ἡλικία δέκα χρόνων ἤμουν ἕνα χλωμό, ἀδύνατο κ' ὑστερικὸ παιδὶ καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μοῦ μιλήση ἢ νὰ μὲ μαλλώση, γιατὶ ἔπεφτα καταχῆς καὶ σπάραζα σὰν τὸ ψάρι. Εἶχα κληρονομήσει, ὅπως λέγανε ὅλοι, τὸν χαρακτῆρα τῆς μητέρας μου καὶ εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἰδιοσυγκρασία. Ὡστόσο μ' ἄφηναν νὰ πηγαίνω στὸ σχολειὸ καὶ συχνὰ μὲ συνώδευε ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ μὴν μοῦ συμβῆ τίποτε κακὸ στὸ δρόμο. Μὰ ἐγὼ τὸν φοβοῦμουν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ παραπολύ, γιατὶ μὲ βασανίζε μὲ τὶς δίαιτές του, τὰ πικρὰ φάρμακα ποὺ μ' ἀνάγκαζε νὰ πίνω καὶ μ' ἐκεῖνες τὶς φοβερὲς ἐνέσεις ποὺ μοῦ ἔκανε καὶ μοῦ εἶχε τρυπήσει ὅλο τὸ κορμί.

Μὰ μὲ τὴν ἡλικία, ἄρχισα νὰ δυναμώνω καὶ σιγὰ-σιγὰ γλύτωσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν αὐστηρὴ κηδεμονία κι' ἀνέκτησα τὴν ἐλευθερία μου. Ἐσεῖς ἂν δὲν ἔχετε βασανισθῆ σκληρὰ στὰ παιδικὰ χρόνια σας εἶνε ἀδύνατο νὰ καταλάβετε τί ἔνοιωσα, τὴν πρώτη μέρα ποὺ ὁ πατέρας μου μ' ἄφησε νὰ παίξω μὲ τ' ἄλλα παιδιά. Ἔτρεξα, πήδησα, κυλίστηκα μέσα στὶς σκόνες, ἔσκισα τὰ ροῦχα μου καὶ γύρισα ἀχτινοβολῶντας ἀπὸ τὴ χαρὰ μου στὸ σπίτι. Οἱ γονεῖς μου μὲ λυπήθηκαν, δὲν θέλησαν νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ κέφι μου καὶ δὲν μοῦ τὶς ἔδρεξαν. Μὰ ὁ πατέρας μου, μοῦ ἔσφιξε κουνῶντας ἀπειλητικὰ τὸ χέρι του:

— Μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἶσαι γυιός μου κι ὅτι πρέπει νὰ σέβεσαι τὸν ἑαυτό σου, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ σ' ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ τὸ σεβασθῆς.

Κι' ἔτσι μ' ἔκανε νὰ συνέλθω καὶ νὰ πάψω νὰ κάνω τρέλλες. Μὰ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπόχτησα καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τῶν γονέων μου, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστοῦν, ὅτι μποροῦσα νὰ κάνω τρέλλες...

... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν κακόλαος ἥσυχος. Ὠνειρευόμουν τὶς δόξες τοῦ Τὸμ Μίξ, καὶ ἤθελα νὰ γίνω «κάου-μπόϋ». Ὁ πατέρας μου λοιπὸν γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση, ὅταν τελείωσα τὸ σχολειὸ μοῦ χάρισε ἕνα ἄστρο ἀλογάκι, μιὰ ὡμορφη καραμπίνα κι' ἕνα «λάσσο».

Κι' ἐγὼ ὅλη τὴ μέρα στὸ χτῆμα μας κυνηγοῦσα τοὺς σκύλους, τὶς κοττὲς κι' ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὰ πιάσω μὲ τὸ «λάσσο» μου. Κι' αὐτὴ ἡ μανία μου δὲν μ' ἐγκατέλειψε παρὰ μόνο, ὅταν μοῦ συνέβη ἡ ἀκόλουθη αἰματηρὴ περιπέτεια:

...Ἕνα βράδυ, παραξυρμένος ἀπὸ τὰ τολμηρὰ ὄνειρά μου γλύστρησα ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου, κατέβηκα στοὺς σταύλους, ἔξεψα τ' ἄλογό μου, πῆρα τὴν καραμπίνα καὶ τὸ «λάσσο» μου καὶ βγῆκα ἀπὸ τὴν ἀγρέπαυλί μας.

(Συνέχεια στη σελίδα 30)

Ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ καὶ ἡ Ἐλεάνωρ Πόγουελ, στὸ φιλμ «Μιὰ τρόϋγουαϊη Μελοντυ».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ ὡραία ἑντέττα Μύριαμ Χόπκινς, τῆς ὁποίας τὸ ἄστρο μεσουρανεῖ στὸ Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ὁ καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Τυρόν Πόουερ. ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος μεσα σε λίγους μῆνας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΡΟΥΤΑΝΟΥ

Η ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΩΕ ΒΑΛΜΕΡ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρριχνε στὸν καθρέφτη τὴ ματιά ἐκείνη, ποὺ ρίχνει κάθε γυναῖκα, ὅταν τελειώνῃ τὴν τουαλέττα της, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρριχνε στοὺς ὤμους της τὴ γοῦνα της κ' ἦταν ἕτοιμη γιὰ τὸ χορό. ἀξαφνα χλώμιασε καὶ τὰ μάτια της ἀνοιξαν τρομαγμένα. Τ' ὡραῖο της χαμόγελο ἔγινε ἕνας τραγικὸς μορφασμὸς καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἄλλαξε.

Δίχως τὴν ἐλάχιστη κραυγή, ὁ κ. ντὲ Βρενὲλ σωριάστηκε πάνω στὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ποὺ φάνταζε μὲ τὴν ἀσπράδα του μέσα στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας. Ἡ Θηρεσία, ἡ καμαριέρα της, ἄκουσε τὸν κρότο ποῦκανε τὸ πέσιμό της κι' ἔτρεξε. Ἡ κ. ντὲ Βρενὲλ ἦταν νεκρή. Λιγάκι αἷμα, ἔτρεχε ἀπ' τὸ στόμα της κι' ἕνα χοντρὸ δάκρυ κυλοῦσε ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ ματιοῦ της.

Γλυκὸς θάνατος! Ποτὲ ωυτόσο ἡ ὑγεία τῆς Φερνάνδης ντὲ Βρενὲλ δὲν ἤτανε τόσο ἀνθηρή, ὅσο ἐκείνη τὴ χρονιά. Μὰ κάπου - κάπου αἰσθανόταν ἕνα ἐλαφρὸ φούσκωμα καὶ τότε μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἔφερνε τὸ χέρι στὸ λαιμό της. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὁ καταραμένος «ἀνευρισμὸς» προώδευε ἡσυχα καὶ δίχως πόνους.

Μόλις ἡ Φερνάνδη σωριάστηκε κάτω, ἀκούστηκαν σ' ὅλο τὸ μέγαρο τὰ ξεφωνητὰ τῶν ὑπηρετῶν κι' ὁ Μαυρίκιος ντὲ Λονζύ, ποὺ τὴν περίμενε στὴ μεγάλη αἴθουσα μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ τυλιγμένος στὴ γούνα του, ἔτρεξε ἐπάνω. Τὸ βαρύ του σῶμα ἔκανε τὸ πάτωμα νὰ τραντάξῃ, ὅταν γονάτισε κοντὰ στὸ πτῶμα. Φώναξαν ἀμέσως τὸ γιατρό. Προτοῦ ἔρθῃ, ὁ Μαυρίκιος, σήκωσε στὰ μπράτσα του τὴ Φερνάνδη καὶ τὴ μετέφερε στὸ κρεββάτι της. Τὸ δάκρυ εἶχε χαράξει ἕνα αὐλάκι στὸ μακιγιαρισμένο μάγουλο καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε περισσότερο στὸ πηγοῦνι της.

Τὰ μαλλιά της φουσκωτὰ καὶ πυυδραρισμένα, πλαισίωναν τὸ πρόσωπό της. Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ βασίλευε στὴν κάμαρα.

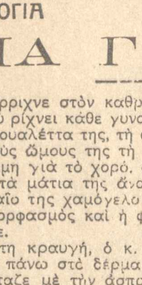

Πλάϊ στὸ κρεββάτι, ὁ Μαυρίκιος, ποὺ ἡ πολιτική του καρριέρα τοῦ εἶχε σκληρήνει τὸν χαρακτῆρα, ἔγερνε τώρα πρὸς τὴν νεκρὴ μὲ πρόσωπο ταραγμένο. Ἡ Θηρεσία ἔκανε ἐξακολουθητικὰ τὸ σταυρό της.

Ἦρθε τέλος ὁ γιατρός. Ἐξέτασε τὴ νεκρή, πιστοποίησε τὸ θάνατό της κι' ἔφυγε.

Τηλεφώνησαν κατόπιν στοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἄργησαν νὰ κατακλύσουν τὸ σπίτι.

Ὁ καθένας φερνόταν στὸν Μαυρίκιο ντὲ Λονζύ μὲ σεβασμὸ καὶ συμπόνια σὰν νᾶταν κύριος τοῦ σπιτιοῦ, λές κι ὁ θάνατος ἐπισημοποίησε ξαφνικὰ τὸν ἔρωτά του μὲ τὴ Φερνάνδη, ποὺ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια ὅλο τὸ Παρίσι μιλοῦσε γι' αὐτόν.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ κ. ντὲ Βρενὲλ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἡ κ. ντὲ Λονζύ, γυναῖκα ἐλαφρόμυαλη καὶ ἄστατη, δὲν πέρασε μέρα ποὺ νὰ μὴ δειπνήσουν μαζύ, ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Φερνάνδη. Αὐτὸ τὸ βράδυ τοὺς περίμεναν σὲ μιὰ πρεσβεία. Καὶ νὰ τώρα πανω στὸ κρεββατι ἡ κ. ντὲ Βρενέλ, νεκρη, φορῶντας ἀκόμα τὴ πολιτελὴ τουαλέττα. Ἔπρεπε νὰ τὴ γδύσουν καὶ ὅλοι βγῆκαν ἔξω

Στὴ μεγάλη αἴθουσα οἱ φίλοι τοῦ Μαυρικιου τὸν χαιρέτησαν σὲ λίγο κι' ἔφυγαν. Σιγὰ-σιγά, τὸ μέγαρο ξαναβρῆκε τὴν ἡσυχία του. Βρισκόταν στὴ λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Ἦτανε χειμῶνας καὶ κείνη τὴν ὥρα δὲν ἀκουγόταν κανεὶς θόρυβος. Κάποτε-κάποτε μόνον ἕνας ὑπηρέτης περνοῦσε ἐλαφρὰ σὰν ποντικὸς στοὺς διαδρόμους.

* * *

Ὁ Μαυρίκιος πηγαινοέρχεται τώρα μέσα στὴν αἴθουσα σκυφτός, λυπημένος. Βαδίζει μὲ θῆμα ρυθμικό. Στὴ σκέψι του μένει ἀκόμα ζωηρὴ ἡ εἰκόνα ποὺ ἀντίκρυσε πρὶν λίγη ὥρα: ἕνα δάκρυ ποὺ κυλᾶ πάνω σ' ἕνα χλωμὸ μάγουλο, λιγάκι αἷμα ποὺ κηλιδωνει ἕνα πηγοῦνι... Κι' ἐπίμονα ἀναρωτιέται: «Γιατί ;» Κ' ὕστερα ψιθυρίζει μιὰ ἄλλη ἐγωιστικὴ ἐρώτησι: «Τί θ' ἀπογίνω;» Ἄλλοτε ἔλεγε στὴ Φερνάνδη:

— Ἄ! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος. ποὺ εἶμαι πολὺ γεροντότερος ἀπὸ σένα! Εἶμαι συνηθισμένος θέβαια στὶς συμφορές, μὰ ἂν σ' ἔχανα, αὐτὸ θὰ μὲ σκότωνε!...

Κι' ὅμως... Ἡ ξαφνικὴ συμφορὰ δὲν τὸν σκότωσε. Νοιώθει ν' ἀλαφρώνουν οἱ παλμοὶ τῆς ἀγωνίας του. Εἶν' ἐκεῖ, ζωντανός. Βαδίζει πατῶντας σταθερὰ πάνω στὸ χαλί. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε γερός, γεμᾶτος δύναμι.

Ὅλα προετοιμάστηκαν στὸ νεκρικὸ θάλαμο. Αὔριο θᾶρθουν οἱ παπάδες, οἱ γνωστοί, οἱ φίλοι. Μὰ ἀπόψε, τὴ νύχτα αὐτή, ἡ Φερνάνδη τοῦ ἀνήκει. Εἶνε τὸ τελευταῖο «τέτ-ά-τέτ» μαζύ της, ἡ τελευταία τους «κουβέντα», ἀγνὴ ὅπως καὶ ἡ ἄλλες.

Ναί, τὸ ὡραῖο αὐτὸ σῶμα, ποὺ διαγράφεται κάτω ἀπὸ τὸ σεντόνι, δὲν δόθηκε ποτὲ στὸν ἄνδρα αὐτόν· τὸν τόσο παράφορο, τὸν τρελλό, ἀπὸ πάθος γι' αὐτήν. Ὅλο τὸ Παρίσι τοὺς ἔλεγεν ἐραστάς κι' ὅμως δὲν ἦταν ἄλλο παρά, ἁπλοῖ φίλοι.

Πλησιάζει στὸ νεκρικὸ κρεββάτι. Εἶχαν σφουγγίσει τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα της. Μιὰ μέρα, πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό, προτοῦ ἡ Φερνάνδη γίνῃ χήρα, ὁ Μαυρίκιος χάρηκε αὐτὸ τὸ στόμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνον. Τῆς πῆρε ἕνα φιλί. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὴν κατακτοῦσε. Μὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο, ἀκολούθησε αὐτὴ ἡ φράσι: «Ποτὲ πειά! Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ... Ποτὲ δὲν θὰ γίνω δική σου!»

Κι' ἄξαφνα ἡ κοκέττα ἐκείνη ἔγινε ἕνα εἶδος ἁγίας.

Ἐκεῖνος τὸ δέχθηκε αὐτό. Τὸ εἶχεν ὑποβοηθήσει μάλιστα, παίζοντας μὲ τὸ θάσανό του. Παιγνίδι πιὸ φοβερὸ ἀπ' ὅλα, ποὺ μεθᾶ καὶ σκοτώνει συγχρόνως περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ ὄπιο ἢ τὴ μορφίνη.

Δὲν θᾶταν ἀρά γε ὡραῖο νὰ σήκωναν αὔριο ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρεββάτι δυὸ πτώματα· νὰ τοὺς ἑνώνε ὁ θάνατος, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἦταν γραφτὸ νὰ ἑνωθοῦν στὴ ζωή ;

Καὶ πάλι ὁ Μαυρίκιος βαδίζει βαρειὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶνε ἕνα δωμάτιο μακρὺ καὶ πλατύ. Τὰ τρία του παράθυρα εἶνε σκεπασμένα μὲ βαρειὲς κουρτίνες. Μιὰ πορτίτσα ἀνοίγει πρὸς τὴν κάμαρα τῆς τουαλέττας. Τὸ κρεββάτι εἶνε δεξιά, στὸ βάθος. Ἀνάμεσά του καὶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα, ὑπάρχει ἕνα παραπέτασμα χρωματιστὸ κι' αὐτὸ σκεπάζει ὁ Μαυρίκιος τὸ ξέρει — μιὰ κρυφὴ πορτούλα, τὴν ὁποία ἡ Ἰδιοτροπία μιᾶς ἠθοποιοῦ, ποὺ κατοικοῦσεν ἄλλοτε σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο, ἄνοιξε στὸν τοῖχο καὶ ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

Πόσες φορὲς αὐτὴ ἡ πόρτα δὲν τοὺς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ κάνουν χωρατὰ ἀναμεταξύ τους!

— Θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὸ κλειδί ; τοῦ ἔλεγε ἡ Φερνάνδη.

Καὶ γελοῦσε μὲ τὸ ἀστεῖο της.

Ἡ νύχτα προχωρεῖ ὁλοένα. Κι' ὁ Μαυρίκιος περπατάει, περπατάει πάνω-κάτω.

Ἡ Φερνάνδη εἶνε τώρα πιὸ ὡραία μέσα στὴ νεκρική της γαλήνη. Κι' ὁ Μαυρίκιος βλέποντάς την λέει μέσα του:

— Ἦταν ἀπαράμιλλη!

Λιγοψυχᾶ συγχρόνως κι' ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ξαφνικὰ ἕνα τρίξιμο, ἕνας ἦχος ἀσυνήθιστος τὸν συνταράζει μὲ τὸν τρόμο τοῦ ὑπερφυσικοῦ Τὸ χρωματιστὸ παραπέτασμα τῆς κρυφῆς πορτούλας ἀνασηκώνεται λιγάκι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ ρολόϊ χτυπᾶ μιὰ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὸ δωμάτιο φωτίζεται μόνο ἀπὸ τὶς λαμπάδες ποὺ καῖνε στὸ κεφάλι τοῦ κρεββατιοῦ. Καί, ξαφνικά, τὸ παραπέτασμα παραμερίζεται.

Ὁ Μαυρίκιος ντὲ Λονζὺ πέφτει πίσω σὲ μιὰ πολυθρόνα, τρομαγμένος. Κάποιος μπαίνει, περπατῶντας στὰ νύχια τῶν ποδιῶν του, κάποιος ποὺ τοῦχει γυρισμένες τὶς πλάτες καὶ ποὺ εἶνε τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα κομψὸ πανωφόρι. Φαίνεται πὼς δὲν ἔρχεται γιὰ πρώτη φορά, μὰ ξέρει πολὺ καλὰ τὸ μέρος καὶ φωνάζει σιγανά:

— Φερνάνδη !

Ὁ Μαυρίκιος ξέρει αὐτὴ τῆ φωνή. Σηκώνεται.

— Τί ἔρχεσαι νὰ κάνῃς ἐδῶ ; μουγγρίζει σὰν πληγωμένο ἀγρίμι.

Ἐκεῖνος ποὺ μπῆκε σὰν κλέφτης, εἶνε ὁ Φίλιππος Ντορμπῶ, ὁ γνωστὸς Δὸν Ζουάν, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐραστής. Σταματᾶ. Εἶνε ἕτοιμος νὰ μιλήσῃ.

— Σιωπή! λέει ὁ Μαυρίκιος. Δὲν τὸ ἠξερες λοιπόν ; Πέθανε ἀπόψε...

Τὰ βλέμματα τῶν δυὸ ἀνδρῶν διασταυροῦνται πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα, ποὺ βαρρεῖς πὼς τοὺς χαμογελᾶ.

— Πέθανε! ψιθυρίζει ὁ Φίλιππος.

— Ναί, λέει ὁ Μαυρίκιος. Πέθανε!... Φύγε ἀπὸ δῶ! Μὰ ὁ Φίλιππος ξαναλέει:

— Πέθανε !

Ὁ Μαυρίκιος προχωρεῖ κοντά του κι' ἐπαναλαμβάνει: Φύγε, σοῦ λέω!

Θὰ πιαστοῦν στὰ χέρια ;

Ὁ Φίλιππος ὀπισθοχωρεῖ. Τὸ χέρι τοῦ Μαυρικίου πέφτει ἀξάφνα βαρὺ πάνω στὸν ὦμο του.

— Μεῖνε! τοῦ λέει ὑπόκωφα. Μεῖνε. Καὶ πές μου, ἀπὸ πότε ;... Ἔλα! Μίλα! Θέλω νὰ ξέρω !... Ναί, ναί, θὰ μιλήσῃς!

Τὸν πιάνει, τοῦ σφίγγει τὸν λαιμὸ κι' ὁ Φίλιππος, ποὺ τὰ χάνει μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ μανιασμένη δύναμι, τὰ ὁμολογεῖ ὅλα.. Τὴν κατάκτησε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ὁ κ. ντὲ Βρενὲλ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸ πτῶμα της εἶνε ἐκεῖ μπρός τους καὶ τοὺς χαμογελᾶ, γλεντοῦσε τὸν ἔρωτα, ὅσο μποροῦσε.

Ὁ Μαυρίκιος τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα.

— Μὴ ζηλεύῃς, ἐσένα ἀγαποῦσε! λέει μὲ σαρκασμὸ ὁ Φίλιππος.

Καὶ διηγεῖται... διηγεῖται τὶς ἀπολαύσεις ποὺ γνώρισε μαζύ της, μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Μαυρίκιος, ἀφήνει τὸν λαιμό, ποὺ τοῦ ἔσφιγγε.

— Δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ! λέει. Ποτέ!...

— Ἐμένα δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ, ἀπαντᾶ ὁ Φίλιππος. Μοῦ βαρρεῖς τὶς νύχτες της, μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴ μὲ ξέρῃ τὴν ἡμέρα. Ἤμουν σὰν ἕνας ὑπηρέτης.

— Ἐμένα μὲ κορόϊδευε! λέει πάλι ὁ Μαυρίκιος μὲ ὕφος διαμαρτυρίας. Ἤθελε νὰ τὴ λατρεύω σὰν μιὰ ἁγία!

— Ἤθελε νὰ τὴν ἀγαπῶ σὰν μιὰ ἑταίρα, λέει ὁ Φίλιππος.

Καὶ ὕστερα προσθέτει σαρκαστικά:

— Ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες...

— Σώπα! φωνάζει ὁ Μαυρίκιος.

Ἀναθυμᾶται τὸ ἀγνὸ ποίημα τῶν σχέσεών του μὲ τὴ Φερνάνδη. Μὰ κι' ὁ Φίλιππος θυμᾶται τὰ ὄργια τῆς ἡδονῆς μαζύ της. Ὕστερα σωπαίνουν. Κι' ὡς τὴν αὐγή, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα, ὅπου σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει ν' ἀναδίνεται ἡ μυρωδιὰ τοῦ νεκροῦ σώματος, σκέφτονται τὶς δυὸ διαφορετικὲς γυναῖκες ποὺ γνώρισαν, τὴν ἀμαρτωλὴ καὶ τὴν ἁγνή, τὴν ἐρωτιάρα καὶ τὴν ἐγκρατη... Τὸ λείψανο τῶν δυὸ αὐτῶν γυναικῶν ἀναπαύεται τώρα πάνω στὸ νεκρικὸ κρεββάτι, κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τῶν λαμπάδων...

ΜΠΩΕ ΒΑΛΜΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΔΙΣΤΙΧΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΙ' Ο ΕΡΩΤΑΣ

Μιὰ γυναῖκα δὲν ἡσυχάζει ἂν δὲν κάνῃ ἕναν ἄνδρα δυστυχῆ, τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα

* * *

Βγάλε ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὸ μυστήριο καὶ παύει νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσα γιὰ ἕναν ἄνδρα.

* * *

Ἡ γυναῖκα ἀγαπάει τὴν πρώτη φορά, χάριν τοῦ πειράματος, τὴ δεύτερη «γιὰ καλὴ τύχη» καὶ τὴν τρίτη ὁ ἔρωτας τῆς χρησιμεύει γιὰ ἀντίδοτο.

* * *

Ἡ μωρὰ παρθένος σχίζει καρδιές. Ἡ φρόνιμος τὶς μπαλώνει.

* * *

Τὸ παραμύθι τῆς ἀγάπης εἶνε ἀναγκαίως εὐχάριστο στὴ γυναῖκα, ὅπως στὰ παιδάκια τὰ παραμύθια μὲ τὶς νεράϊδες.

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἀδιακρισίες τῆς γυναίκας, εἶνε ὅταν προσπαθῆ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἀδιάκριτος.

Ἡ γυναῖκα ποὺ μοιάζει σὰν ἄγγελος, εἶνε πάντα ὑποθηκευμένη στὸ διάβολο.

* * *

Τὰ ἁμαρτήματα εὑρίσκουν πάντα φιλοξενία στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας.

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τὶς πλάνες τοῦ ἀνδρός, ὅταν ἡ πλάνες αὐτὲς ἀφοροῦν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

* * *

Κάθε ἔξυπνη γυναῖκα προτιμάει «ἕνα καὶ στὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει».

* * *

Ἡ ἰδανικὴ σύζυγος. ἀνέχεται τὸν σύζυγόν της καὶ ἀγαπάει κάποιον ἄλλον.

* * *

Ἡ καλὲς στιγμὲς ποὺ περνοῦμε μὲ τὶς γυναῖκες χρησιμεύουν γιὰ νὰ μᾶς ἐλαφρύνουν καὶ νὰ διακόπτουν τὴ μονοτονία τῶν καλῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς μας.

* * *

Ἀρκετοὶ ἄνδρες ζοῦν καὶ ἰδρώνουν γιὰ ἄλλους, ὅλοι ὅμως οἱ ἄνδρες ζοῦν καὶ ἰδρώνουν γιὰ τὴ γυναῖκα.

* * *

Ἡ γυναῖκα ἡ ἐλλικρινής, ποὺ δὲν χύνει ποτὲ δάκρυα, δὲν γεννήθηκε ἀκόμα.

* * *

Τὸ ρίψοκίνδυνο καὶ τὸ περιπετειῶδες τραβᾶει πάντα τὸν ἄνδρα. Μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀγάπη του πρὸς τὶς γυναῖκες.

* * *

Τὸ ἄγνωστο ἑλκύει. Ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλου εἶνε καλλίτερα πάντοτε ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας σύζυγον. Δηλαδὴ ἡ ἄγνωστη γυναῖκα θέλει περισσότερο ἀπὸ τὴ γνωστή.

* * *

Ὅσο στενώτερη ἡ μέση τῆς συζύγου, τόσο πλατύτερος ὁ λογαριασμὸς τοῦ συζύγου.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874

«Ε»

Ἡ Ἑλληνίδες γυναῖκες στεροῦνται πρὸ πάντων χάριτος. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἀποδώσουμε πρὸς δικαιολογίαν τους, στὴν ἀνατροφὴ ποὺ τοὺς ἐπιβάλλουν οἱ ἄνδρες καὶ στὴν ἐπίδρασι τῶν συνηθειῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, ἡ γυναῖκες στὴν Ἑλλάδα εἶνε πάνω - κάτω ὅτι ἦσαν καὶ πρὶ πενῆντα χρόνων, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς πόλεις, ὅπου τὸ ρεῦμα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰδεῶν καὶ ἡ συχνὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ξένους ἄλλαξαν πολλὰ πράγματα.

Στὰ ἄλλα ὅμως μέρη, ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν προσωπικότητα καὶ δὲν λογαριάζονται καθόλου στὴν κοινωνικὴ ζωή. Χωρὶς καμμιὰ ἀνεξαρτησία, χωρὶς καμμιὰ μόρφωσι, περιορίζονται μέσα στὸ σπίτι τους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν βγαίνουν, ὅπως ἀκριβῶς κ' ἡ μουσουλμανίδες παρὰ μόνο γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία ἢ σ' ἐπισκέψεις. Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια μόνο, μερικὲς Ἑλληνίδες τῶν ἐπαρχιῶν φαίνονται σὲ περίπατο μὲ τοὺς συζύγους τών.

***

Κουβεντιάσαμε πολλὴ ὥρα γιὰ διάφορα ζητήματα μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ δημάρχου, ἄνθρωπο ἔξυπνο καὶ μὲ πνεῦμα πιὸ ψυχρὸ καὶ πιὸ παρατηρητικὸ ἀπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του.

Αὐτὰ ποὺ λείπουν μᾶς εἶπε, εἶνε τὰ ἐργατικὰ χέρια καὶ ἡ μόρφωσις. Σὲ ὅλη τὴν περιοχή, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε τόσο λίγο ἀνεπτυγμένη, ὥστε ἡ παραγωγὴ δὲν δίνει οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ δώση μὲ λίγη φροντίδα περισσότερο. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τοῦ τόπου εἶνε τὸ βαμπάκι, τοῦ ὁποίου ἡ παραγωγὴ μεγαλώνει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα καὶ τὰ σταφύλια. Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, ἐλάχιστο κρασὶ βγάζουν.

Θὰ ἔπρεπε, προσθέτει, ἡ κυθέρνησις νὰ ζητήση τὴ συνδρομὴ τῶν ξένων κεφαλαίων, γιὰ νὰ γίνουν μεγάλα ἔργα. Ἡ ἀποξήρανσις τῆς Κωπαΐδος καὶ ἡ καλλιέργειά της θὰ ἀνταπέδιδε μὲ τὸ παραπάνω τὰ χρήματα ποὺ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, ὅσο πολλὰ κι' ἂν ἦσαν. Πολλὲς χιλιάδες στρέμματα θὰ ἀπεδίδοντο στὴν καλλιέργεια, τὰ ὁποῖα, τώρα εἶνε πηγὴ ζημιῶν. Ὄχι μόνο τὰ νερὰ καλύπτουν τὸ ἔδαφος, μὰ κάνουν καὶ τὰ γειτονικὰ ἐδάφη ἀκατάλληλα γιὰ καλλιέργεια. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυθέρνησις δὲν κάνει καὶ δὲν θέλει νὰ κάνη τίποτε.

Μιλήσαμε, τέλος, γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι. Παρατήρησα καὶ συμφώνησε, κι' αὐτὸς μαζύ μου, ὅτι ἡ ἀγροτικὴ ἐκπαίδευσις δὲν ὑπάρχει καθόλου στὰ σχολεῖα.

Ἀργὰ ἀποχαιρετήσαμε τὸν δήμαρχο καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ ξαναγυρίσαμε στὸ κατάλυμά μας ἀπὸ τοὺς θεοσκότεινους δρόμους τῆς πόλεως.

XXIX

Ἀναχώρησις ἀπ' τὴ Λειβαδιά. — Τὸ Κορακολίθαρο. — Ἄφιξις στὸ μοναστῆρι τοῦ Στείρι. — Ἡ βυζαντινὴ τέχνη.

Τὸ πρωί, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό μας, εἴδαμε τὸν οὐρανὸ κατάμαυρο κι' ἀκούσαμε τὸ μούγκρισμα τῆς βροντῆς πάνω ἀπ' τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸν Παρνασσό.

Ὁ ὁδηγός μας ὁ Περικλῆς δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς τί νὰ πῆ γιὰ τὸν καιρό.

Οἱ ἀγωγιάτες κύτταζαν ὅλες τὶς γωνίες τοῦ ὁρίζοντος, λέγοντας ὁλοένα: «Ἀρχίζει ἡ ἀοχημη ἐποχή!...»

Οἱ Λειβαδῖτες φίλοι μας λένε νὰ μὴ φύγουμε. Μὰ ἐμεῖς, παρ' ὅλα τὰ προμηνύματα τοῦ οὐρανοῦ, ἀποφασίζουμε νὰ πᾶμε ὡς τὸ μοναστῆρι τοῦ Στείρι.

Ἀφοῦ μπάσαμε στ' ἀμάξι τὸν ἄρρωστο σύντροφό μας, σφίγγουμε ἐγκάρδια τὰ χέρια τοῦ ζεύγους Κοκκινοπούλου, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴ φιλοξενία τους καὶ ξεκινᾶμε συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα Λειβαδίτη νέο, τὸν Ἀλέξανδρο Σταύρου, τὸν ὁποῖο ὁ δήμαρχος μᾶς ἔδωσε ὡς ὁδηγό.

Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Λειβαδιᾶς βλέπουν σπανίως ξένους, γιατὶ προκαλοῦμε στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ τὴν περιέργεια.

Ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, οἱ περίεργοι τρέχουν. Οἱ δρόμοι εἶνε γεμᾶτοι κόσμο, καὶ τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια ξεχειλίζουν ἀπὸ θεατάς, πρᾶγμα ποὺ δίνει στὴ μικρὴ πόλι ἑορτάσιμη ὄψι.

Πολλοὶ μᾶς χαιρετοῦν καὶ μᾶς εὔχονται καλὸ ταξίδι, χρησιμοποιῶντας ποιητικὲς ἐκφράσεις.

Τὰ κουδούνια τῶν μουλαριῶν μας ἀντηχοῦν καὶ τὰ πέταλά τους χτυποῦν στὶς πλάκες. Οἱ ἀγωγιάτες χαιρετοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς φίλους τους.

Διασχίζουμε τὸ ἀπάνω μέρος τῆς πόλεως καί, ἀφοῦ περνᾶμε, ἕνα τουρκοπάζαρο, γυρίζουμε κι' ἀπολαμβάνουμε τὸ πανόραμα τῆς πεδιάδος καὶ τῆς Λειβαδιᾶς, τῆς ὁποίας τὰ σπίτια, γραφικὰ σκαλωμένα τὰ μὲν πάνω ἀπ' τὰ δέ, φωτίζονται ἀπὸ μερικὲς ἀχτῖδες ἥλιου.

Πιὸ πέρα, τὰ περιβόλια σχηματίζουν γύρω ἀπ' τὴν πόλι μιὰ καταπράσινη ζώνη καὶ πιὸ μακρυὰ ἀκόμα μιὰ ἀναλαμπὴ ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὴν καταχνιά, ἀφήνει νὰ μάντευη κανεὶς τὴ λίμνη Κωπαΐδα, ἀσάλευτη κάτω ἀπ' τὴ νοσογόνο ἀτμόσφαιρά της.

Τὸ ἔδαφος ἀπάνω στὸ ὁποῖο βαδίζουμε εἶνε σκοτεινόχρωμο καὶ ξερὸ καὶ τὸ μονοπάτι μας διατηρεῖ ἀκόμα μερικὰ ἴχνη παλαιᾶς τουρκικῆς πλακοστρώσεως. Ἀκολουθοῦμε στὴν ἀρχὴ μιὰ κοιλάδα κλειστὴ πρὸς τὰ νότια ἀπὸ τὸν Ἑλικῶνα καὶ ἀπὸ τὰ παραβούνια του, ποὺ συνδέονται πρὸς τὰ βόρεια, μὲ τὸν Παρνασσό, καὶ βρισκόμαστε σὲ λίγο σὲ πλαγιὲς γεμάτες μυρτιὲς καὶ βαλανιδιές.

Δὲν βλέπουμε οὔτε σπίτια, οὔτε χωριά, οὔτε ἴχνη καλλιέργειας.

Ἡ χώρα φαινόταν ἔρημη κι' ἐγκαταλελειμμένη, καὶ ὅμως ἡ εὐρωστία τῆς βλαστήσεως, ἡ φρεσκάδα τῆς χλόης, τὸ μαῦρο χῶμα τῆς γῆς καὶ τὸ πάχος τῆς πρασινάδας ποὺ πατᾶμε, ὅλα δείχνουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν παραγωγικὴ δύναμι τοῦ ἐδάφους.

Αὐτὸς ὁ λόφος, γεμᾶτος δενδρύλλια, ποὺ τὰ φύλλα τους γεμᾶτα σταγόνες βροχῆς, ἔλαμπαν στὴν παραμικρὴ ἀχτῖδα τοῦ ἥλιου ποὺ τρυποῦσε τὰ σύννεφα, ἀποτελοῦσε ἕνα γοητευτικὸ προπύργιο στὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ σκοτεινὸ βουνὸ ποὺ ὠρθώνόταν μπροστά μας καὶ πού, χάρις στὸν βορηᾶ, ἀρχιζε ν' ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴ συννεφιά, ἡ ὁποία τὸ σκέπαζε ἀπὸ τὸ πρωί.

Σιγὰ-σιγὰ, παρουσιαζόντουσαν ἐπιθλητικοὶ ὄγκοι βράχων, ὅπου ὁ ἥλιος, μισοσκεπασμένος ἀκόμα ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἔκανε διάφορα παιγνίδια φωτὸς καὶ σκιᾶς.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὧρες δρόμο, σταματᾶμε κοντὰ σὲ μιὰ πηγή, ποὺ βγαίνει ἀπὸ ἕνα τεράστιο βράχο, τὸ Κορακολίθαρο, στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου σώζονται ἴχνη παλαιοῦ φρουρίου.

Ἐκεῖ συναντᾶμε ἕνα σταθμὸ χωροφυλακῆς, τοποθετημένο γιὰ νὰ ἐπιθλέπη τὴν περιφέρεια, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀνέκαθεν ὡς κέντρον λῃστῶν.

Πραγματικά, αὐτοὶ οἱ λόφοι, οἱ πυκνόφυτοι, ἀποτελοῦν ἕνα πρώτης τάξεως καταφύγιο γιὰ τοὺς κακοποιούς. Ἀφήνουμε δεξιὰ τὸν δρόμο ποὺ πάει γιὰ τὴν Ἀράχωχα, γιὰ νὰ πάρουμε τὸν δρόμο τοῦ Διστόμου καὶ προχωροῦμε γιὰ νὰ πάρουμε ἕνα φαράγγι ποὺ τὸ λένε Στενό, ἀνοιγμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ στενά.

Ὁ δρόμος πολὺ στενός, διατηρεῖ σὲ πολλὰ σημεῖα ἰχνη τουρκικῆς λιθοστρώσεως καὶ πηγαίνει πλάϊ στὴν κοίτη ἑνὸς χειμάρρου, ποὺ εἶνε γεμάτη βράχους.

Ἔπειτα ἀπὸ μιάμιση ὥρα ἐπίπονης ἀναβάσεως, φτάνουμε σὲ ψηλὰ ἰσιώματα, τῶν ὁποίων ἡ μονοτονία ἐδῶ κι ἐκεῖ κόβεται ἀπὸ ἀπομονωμένους βράχους.

Δεξιά μας, βλέπουμε τὸ χωριὸ τοῦ Διστόμου, μιὰ σειρὰ σπιτιῶν μὲ πολὺ καλὴ ἐμφάνισι, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Εἴχαμε κάθε διάθεσι νὰ κάνουμε ἕνα σταθμὸ ἐκεῖ, μὰ ἡ μέρα προχωρεῖ καὶ πρέπει νὰ φθάσουμε στὸ μοναστῆρι τοῦ Στείρι πρὶν νυχτώσι.

Ἀκολουθοῦμε λοιπὸν πρὸς τὰ νότια τὸ δρόμο μας γιὰ νὰ καταλήξουμε σὲ λίγο σ' ἕνα ἡμικύκλιο ἀπὸ βουνὰ γκρίζα, ἐντελῶς γυμνά, ἀπ' ὅπου ὁ ἄνεμος φυσάει μανιασμένος ἀπειλῶντας νὰ μᾶς σαρώση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ σὰν ἄχυρα, ἐμᾶς καὶ τὰ ὑποζύγιά μας.

Τέλος ἡ κοιλάδα πλαταίνει καὶ φαινόταν μερικὰ χωράφια καὶ βοσκοτόπια χωρισμένα μὲ φράχτες.

Μερικὰ σπίτια φαίνονται ἀνάμεσα ἀπὸ κυπαρίσσια καὶ πλαγιές, κι' ἔπειτα μερικὰ χωριουδάκια στὶς βασόφυτες πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ.

Τέλος βλέπουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ δώματα καὶ τὰ καινούργια κτίρια τοῦ μοναστηριοῦ. Σὲ λίγες στιγμὲς, φθάνουμε μπροστὰ στὴν πόρτα, ὅπου ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ μοναχοί του μᾶς περιμένουν γιὰ νὰ μᾶς καλωσορίσουν.

Ὑποχρεώτικωτατα, ὁ ἡγούμενος ἔθεσε στὴ διάθεσί μας τὴν κάμαρή του ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἡ καλλίτερη τοῦ μοναστηριοῦ. Μά, καθὼς δὲν εἶχε οὔτε κλειδωνιὲς στὶς πόρτες, οὔτε τζάμια στὰ παράθυρα, ἀναγκαστήκαμε νὰ σκεπάσουμε μὲ τὶς ταξιδιωτικὲς κουβέρτες μας, τ' ἀνοίγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔμπαινε ὁ ἄνεμος κ' ἡ βροχή.

Στὸν τοῖχο ἦταν κρεμασμένο ἕνα καλὸ πορτραίτο τοῦ ἡγουμένου ἐκτελεσμένο πρὸ μερικῶν ἐτῶν ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ καλλιτέχνη περαστικὸ ἀπὸ ἐκεῖ.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἡ νύχτα ποὺ περάσαμε στὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου, ἐπλωμένοι σὲ ντιβάνια, στρωμένα μὲ χαλιὰ ἀραχωβίτικα, ἦταν καλή. Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι τὰ ἔντομα ποὺ ζοῦν στὰ ὀρθόδοξα μοναστήρια, τρέφουν ξεχωριστὸ μῖσος ἐναντίον τῶν σχισματικῶν καθολικῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἥλιος ποὺ ἔλαμπε, τὰ πουλιὰ ποὺ τραγουδοῦσαν χαρούμενα μέσα στοὺς θάμνους, τινάζοντας τὶς φτεροῦγες τους τὶς μουσκεμένες, ἀπὸ τὴ βροχή, ἡ ἐλπίδα μιᾶς ὡμορφης ἡμέρας μᾶς ἔκαναν νὰ ξεχάσουμε γρήγορα τὶς μικρὲς ἀθλιότητες τῆς νύχτας.

Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς στροφῆς ποὺ κάναμε γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ Στεῖρι ἦταν ἡ ἐκκλησία τοῦ μοναστηριοῦ καί, βλέποντάς την, δὲν μετανοοῦμε καθόλου γιὰ τοὺς κόπους μας.

Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν δωδέκατο αἰῶνα καὶ ἡ πρόσοψί της ἔχει κάποια ὁμοιότητα μὲ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας.

Ἕνας ἐρημίτης, ποὺ ζοῦσε πρὸ αἰώνων, ἀποτραβηγμένος σ' αὐτὰ τὰ ἐρημικὰ βουνά, εἶχε προφητεύσει διάφορες νίκες στὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ρωμανὸ κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψη, ἔβαλε καὶ τοῦ ἔχτισαν τὴν ἐκκλησία αὐτή. Εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴν καλή της κατάστασι καὶ γιὰ τὴ σφραγῖδα τῆς ἀρχαιότητος ποὺ διατηρεῖ ἀκόμα.

Ἡ μεγάλη κεντρικὴ πύλη ὁδηγεῖ στὸν νάρθηκα τοῦ ὁποίου οἱ θόλοι εἶνε στολισμένοι μὲ μωσαϊκά. Τὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικό της θυμίζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τῆς ρωσσικῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ὑψηλὸς κουμπὲς ὑποβαστάζεται ἀπὸ ἀψῖδες καὶ γύρω στὸν νάρθηκα ὑπάρχει μιὰ ἄλλη σειρὰ ἀπὸ ἀψῖδες ποὺ θυμίζουν τὸν γυναικωνίτη τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ εἰκονοστάσιο εἶνε νεώτερο. Ὁ θωμὸς, φτωχὸς καὶ γεμάτος σκόνη, εἶνε κακοῦ γούστου.

Ὁ νάρθηξ εἶνε στρωμένος μὲ μάρμαρο γκρίζο καὶ κόκκινο. Στὴν κορυφὴ τοῦ κουμπέ, ἕνα μεγάλο μωσαϊκό, παριστάνει τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνάμεσα στὰ παράθυρα, ὑπάρχουν μωσαϊκὰ ἀσάλευτων καὶ πρωτόγονων ἀγίων. Κι' ὁ ἄλλος ὁ θόλος ἐπίσης εἶνε στολισμένος μὲ μωσαϊκὰ ποὺ διατηροῦνται σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ διακόσμησι ποὺ εἶνε ἕνα μῖγμα βυζαντινοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ ρυθμοῦ, βλέπει κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἀρχαιότητος.

Πλάϊ στὴν ἐκκλησία, ὑπάρχει μιὰ δεύτερη, ὅπου εἶχε ἀποτεθῆ ἄλλοτε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ ἀπ' τὸ Στεῖρι. Δὲν εἴδαμε παρὰ μιὰ μικρὴ πλάκα χωμένη στὸν τοῖχο. Ὅσο γιὰ τὸ λείψανο, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἡγούμενος, μετεφέρθη στὴ Ρώμη, κατὰ διαταγὴν τοῦ πάπα, τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Φράγκοι κατεῖχαν τὸν τόπο.

XXX

Τὸ σήμαντρο τοῦ μοναστηριοῦ. — Στὰ βουνὰ καὶ στὶς κοιλάδες. — Βροχὴ καὶ ἄνεμος — Ἀράχωβα. — Ἕνα ἑλληνικὸ γεῦμα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τελειώναμε τὴν ἐπίσκεψί μας, οἱ μοναχοὶ πήγαιναν στὴν ἐκκλησία δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ λειτουργία, καὶ δυὸ μοναχοί, ὠπλισμένοι μὲ σιδερένια σφυριὰ γυρτά, στὴν ἄκρη, χτυποῦσαν ρυθμικὰ τὸ σήμαντρο γιὰ νὰ καλέσουν τοὺς καθυστερημένους.

Στὴν ἐποχὴ τῆς κατοχῆς τῶν Τούρκων, ἡ καμπάνες εἶχαν ἀπαγορευθῆ καὶ εἶχαν ἀντικατασταθῆ παντοῦ μὲ μιὰ σιδερένια πλάκα, περασμένη ἀνάμεσα σὲ σανίδια καὶ κρεμασμένη σὲ δυὸ πασσάλους. Ἔτσι ὁ πνιγμένος ἦχος της δὲν τάραζε τοὺς δυνάστας τῆς Ἑλλάδας στὸ βάθος τοῦ χαρεμιοῦ τους. Αὐτὰ ἦσαν τὰ σήμαντρα.

Ἀφήνουμε τοὺς καλογέρους στὶς προσευχές τους κι' ἐγκαταλείπουμε τὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ τραβήξουμε γιὰ τὴν Ἀράχωβα. Ὁ δρόμος φρυχτὸς κι' ἀπαίσιος περνάει μέσα ἀπ' τοὺς βράχους τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶνε γεμάτος ἀπὸ χειμάρρους, ποὺς ὁποίους κυλάει λίγο νερό.

Οἱ χείμαρροι αὐτοί, πάντα ξεροί τὸ καλοκαίρι, φουσκώνουν καταπληκτικὰ τὸν χειμῶνα μὲ τὶς βροχές...

Ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἀνεβοκατεβαίνουμε ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ τ' ἄλογά μας σὲ κάθε στιγμὴ γλυστροῦν ἐπάνω στὴν ὑγρὴ ἐπιφάνειά τους. Βρέχει, ὅλοι ἔχουμε γίνει μουσκεμὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ χάνουμε τὸ ἠθικό μας.

Ὁ ὁδηγός μας, Ἀλέξανδρος Σταύρου, ποὺ ἦταν εὔθυμος καὶ φλύαρος στὴν ἀρχὴ καὶ μᾶς διασκέδαζε στὴ μονοτονία τοῦ δρόμου μὲ τ' ἀνέκδοτά του καὶ τὰ τραγούδια του, ἔχει τυλιχθῆ τώρα σιωπηλὸς μέσα στὴ χοντρή του κάπα, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνο ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ προσώπου του φαίνεται.

Τὰ σύννεφα ἔχουν μαζευτῆ σὲ πελώριους μαύρους ὄγκους, γεμάτους βροχὴ καὶ θύελλα καὶ τὸ τοπίο ὁλόγυρα ἔχει ἕνα ἀπελπιστικὰ μονότονο γκρίζο χρῶμα. Ἔπειτα ἀπὸ ἕξη ὧρες ἀγῶνος ἐναντίον τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, διακρίνουμε τέλος, ψηλὰ στὸ βουνό, τὴν Ἀράχωβα.

Βγάζουμε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, μὰ λογαριάζουμε χωρὶς μιὰ βαθεία χαράδρα ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτὴ καὶ ποὺ χρειαζόμαστε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ τὴ διασχίσουμε.

Μπαίνουμε στὸ χωριὸ ἀπὸ δαιδαλώδεις δρόμους μὲ σκάλες, κρεμμένους στὸ βράχο.

Ὁ ὁδηγός μας μᾶς πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑποδέχθηκε ἐγκαρδιώτατα καὶ ὑποχρεωτικώτατα καὶ ἔριξε στὴ φωτιὰ ἕνα δεμάτι ξύλα, ποὺ ἡ φλόγα του μᾶς κάνει νὰ ξεχάσουμε τὶς ἀθλιότητες τῆς ἡμέρας.

(Ἀκολουθεῖ),

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

Η Ζάν εἶχε παντρευθῆ χωρὶς ἔρωτα. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ σύζυγός της, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε, δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Ἦτανε πλούσια κι' ὄχι ἄσχημη. Μὰ ἡ μυστική της χάρι τόσο λεπτή, τόσο διακριτική ἦταν, ὥστε μόνο ἀνθρώπους ἐξαιρετικὰ εὐαισθήτους μποροῦσε νὰ συγκινήση. Θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει ἕνα θαυμασιο γάμο μ' ἕνα νέο ποὺ ἀπὸ χρόνια τὴν ὠνειρεύόταν. Μὰ ἡ τύχη θέλησε ν' ἀγαπήση ἕναν ἄλλο. Ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν κακός, μὰ ἦταν τρομερὰ ἐγωιστὴς καὶ φιλόδοξος. Οἱ γονεῖς, οἱ φίλοι τῆς Ζάν τοῦ κάκου εἶχαν προσπαθήσει νὰ τὴν ἀποτρέψουν ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμο ποὺ τοὺς φαινόταν ὁλέθριος. Ἐκείνη, ἐρωτευμένη, γιὰ πρώτη φορά, δὲν θέλησε ν' ἀκούση τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της.

Καὶ παντρεύθηκε αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε πὼς θὰ γινόταν δήμιός της.

Δὲν ἔγινε βέβαια δήμιός της μὲ τὴν κυριολεξία. Κάνοντας αὐτὸν τὸν συμφεροντολογικὸ γάμο, εἶχε ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό του νὰ εἶνε «ἄψογος» πρὸς τὴ γυναῖκα του, τὴν ὁποία εἶχε πάρει γιὰ τὴν προῖκα της. Καὶ πραγματικὰ ἦταν πάντοτε ἄψογος ἀπέναντί της, τρομερά, θανάσιμα ἄψογος.

* * *

Ἡ Ζάν, τὸν καιρὸ τῶν ἀρραβώνων τους, καὶ σχεδὸν κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς, εἶχε διατηρήσει τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ἀγαποῦσε. Ὅταν κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἐλπίδα αὐτή, ἡ καρδιά της σπαράχτηκε. Κλείστηκε μέσα στὸν ἑαυτό της, τὸ πρόσωπό της ἔγινε πιὸ χλωμό, τὸ βλέμμα της πιὸ θολό, ἡ γοητεία της πιὸ μακρυνή. Ἐκείνος οὔτε κὰν ἀντελήφθη σχεδὸν πὼς εἶχε πάψει ἐντελῶς ν' ἀκούη τὴ φωνή της.

Τοῦ εἶχε δώσει ὡς προῖκα ἕνα ἐργοστάσιο, τὸ ὁποῖο διεύθυνε μὲ πάθος. Βρισκόταν διαρκῶς στὸ γραφεῖο του κι' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μένη ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο στὸ σπίτι, ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ φάντασμα.

Ἀπόκτησαν παιδιά. Ἔπειτα ἦρθε ὁ πόλεμος. Πῆγε νὰ πολεμήση καὶ στάθηκε πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὴν νύχτα, μέσα στὸ χαράκωμα, ἔκλαιγε, γιατὶ καμμιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι δὲν τὸν συγκρατοῦσε, δὲν τοῦ ἔδινε κουράγιο. Δὲν εἶχε καμμιὰ γυναικεία εἰκόνα, μέσα στὴν καρδιὰ καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ ἀγαποῦσε στὸν κόσμο, τὸ ἐργοστάσιο, φανταζόταν πὼς θὰ τὸ ξανάβρισκε κατεστραμμένο.

Τὸ ξαναβρῆκε ὅμως ἄθικτο, μεγαλωμένο, πλουτισμένο. Μέσ' στὸ γραφεῖο του, ὅπου μπῆκε πρὶν κὰν ἀκόμα νὰ πάη στὸ σπίτι του, εἶδε νὰ ὀρθώνεται χλωμὴ μέσα στὸ μαῦρο της φόρεμα, ἡ Ζάν. Εἶχε πάρει τὴ θέσι του, καὶ τὰ εἶχε διευθύνει, τὰ εἶχε σώσει ὅλα. Γιὰ πρώτη φορά, τρελλὸς ἀπὸ χαρά, τῆς εἶχε δώσει ἕνα εἰλικρινὲς φίλημα.

* * *

Ἄλλα χρόνια πέρασαν. Τὰ παιδιά, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, μεγάλωσαν. Εἶχαν καὶ τὰ δυὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα τους, ἐγωιστικὸ καὶ φιλόδοξο. Μόλις τ' ἀγόρι φόρεσε μακρυὰ παντελόνια καὶ τὸ κορίτσι ἔκοψε τὰ μαλλιά του, θέλησαν νὰ ζήσουν κι' αὐτὰ τὴν τρελλὴ ζωὴ τῆς μεταπολεμικῆς γενεᾶς. Ἔτσι δὲν ἔβλεπαν σχεδὸν καθόλου τὴ μητέρα τους, σκιὰ γκρίζα, τῆς ὁποίας μόλις ἄκουγαν τὸ φεγγαλέο βῆμα μέσα στὸ σπίτι.

Ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν δυστυχισμένη. Στοχαστικὴ καθὼς ἦταν, ἀγαποῦσε τὴ σιωπή, τὴν ἡσυχία, τὴ μοναξιά. Μὰ δὲν εἶχε πάψει ποτὲ ν' ἀγαπᾶη τὸ σύζυγό της. Ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της δὲν εἶχε κλείσει καὶ ζοῦσε γλυκὰ μέσα στὸν ἀέρα ποὺ ἐκεῖνος ἀνάπνεε.

Ἤρθε ἡ οἰκονομικὴ κρίσις. Ἐκεῖνος πάλαιψε, λίγο ἔλειψε νὰ χρεωκοπήση, μὰ στάθηκε. Ἔπρεπε ὅμως τώρα νὰ κερδίζη κάθε μέρα μιὰ καινούργια μάχη, γερνοῦσε καὶ δὲν εἶχε πειὰ τὴν ὁρμὴ τοῦ παρελθόντος. Γύριζε στὸ σπίτι μὲ πυρετὸ ἢ συντριμμένος, κοιμῶταν ἄσχημα, μὰ ξανάβριανε τὴν ἄλλη μέρα ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ γυρίση στὴ μάχη.

* * *

Κι' ἔξαφνα ἡ Ζάν πέθανε...

Πέθανε πρὶν καλὰ - καλὰ ἀντιληφθοῦν ἀκόμα πὼς ἦταν ἄρρωστη, χωρὶς κανένα παράπονο, ἔχοντας στὰ χείλη της τὸ λίγο μυστηριῶδες χαμόγελο ποὺ ἄνθιζε καμμιὰ φορὰ σ' αὐτά.

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ γεγονὸς, κ' ἡ κηδεία ἔφεραν κάποια ἀκαταστασία. Ἔπειτα, ὅλα ξαναγύρισαν στὴ θέσι τους, οἱ συγγενεῖς ἔφυγαν. Ἔμεινε μόνος μὲ τὰ παιδιὰ στὸ σπίτι.

Τότε γίνηκε κάτι τὸ παράδοξο. Τὸ ἀνδρόγυνο εἶχε πάντοτε χωριστὲς καμάρες. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὥστόσο ἔνιωσε τὸ παράδοξο συναίσθημα πὼς ἦταν μόνος. Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ γραφεῖο βρέθηκε χωρὶς δύναμι, χωρὶς ὁρμή. Προσπάθησε νὰ βυθιστῆ στὶς ὑποθέσεις του, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του πολυάσχολος, μπῆκε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν περίμεναν τὰ παιδιά του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πῆ:

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμά ;

Ἀντελήφθη τότε πὼς ἔλεγε μέσα του αὐτὴ τὴ φράσι κάθε μέρα, εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται.

Τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε τὰ παιδιὰ δὲν προσπάθησαν πειὰ νὰ κρύψουν τὴν ἀπόγνωσί τους. Ἡ μαμά, ἡ γκρίζα μαμά, ἡ σκιὰ μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ἡ μαμά, ποὺ δὲν μιλοῦσε, ποὺ δὲν τὴν ἄκουγαν, φεύγοντας εἶχε ἀδειάσει τὸ σπίτι. Ὅλα θὰ ἦσαν στὸ ἑξῆς ἔρημα, χωρὶς ζεστασιά. Καὶ κατάλαβαν, ὅτι ἐκεῖνη καταγινόταν μὲ ὅλα, ἀπ' τὰ πιὸ ἀσήμαντα ὡς τὰ πιὸ σπουδαῖα πράγματα, ὅτι αὐτὴ ἦταν ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι τὸν ἀέρα του.

Ἀκόμα καὶ στὶς ὑποθέσεις του, ἐκεῖνη τοῦ ἔδινε συχνὰ μὲ τὴν ἄτονη φωνή της, τὴ χρήσιμη συμβουλή. Κατάλαβε πὼς ἂν εὕρισκε πάντοτε ὡς τότε τὸ θάρρος νὰ παλαίψη, αὐτὸ γινόταν γιατὶ ἐκεῖνη ἦταν ἐκεῖ καὶ, χωρὶς νὰ τὸν σφίγγη στὴν ἀγκαλιά της, τοῦ μετέδιδε τὴ φλόγα της καὶ τὴν πίστι της.

Ἔβλεπε τὰ παιδιά του νὰ κλαῖνε κι' αὐτά, τώρα, αὐτὴ τὴ μητέρα τὴν ἀναντικατάστατη. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀδύνατο γιὰ νὰ ξαναρχίση τὸν ἀγῶνα χωρὶς αὐτή. Καὶ μπροστά σ' ἕνα πορτραῖτο της, ὅπου τὸ γλυκό της χαμόγελο ἀκτινοβολοῦσε, ἔκλαψε τὴ ζωή του τὴ μισοχαμένη πειά, ἔκλαψε γιὰ τὴν τύφλωσί του ἐπὶ τόσα χρόνια...

Καὶ στὸ τέλος ψιθύρισε:

— Συγγνώμην...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

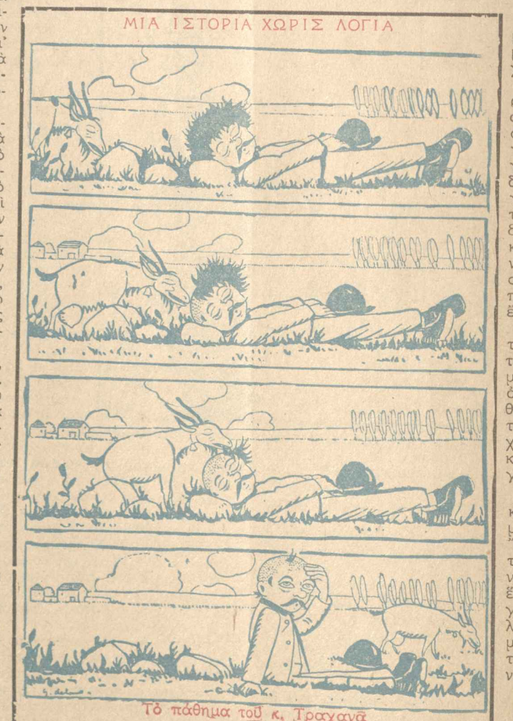

Τὸ πάθημα τοῦ κ. Τραχανᾶ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωί, ἡ μεγάλη «βεντέττα» Ἔρνα Καρμὲλ — τὸ πραγματικό της ὄνομα ἦταν Ἰωσηφίνα Ντυκλοῦ — ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά της μὲ μιὰ μεγάλη μελαγχολία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη τὰ δάκρυά της θὰ ἔπεφταν μέσα στὸ κακάο της. Ἦταν ὀχτὼ ἡμέρες τώρα ποὺ ἔκλαιγε τὸν σκύλο της...

Ὁ Ζοζὸ εἶχε γίνει ἄφαντος, μιὰ ἡμέρα, ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ ρότσα του ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς καὶ τὸ αἷμα του θὰ εἶχε ἀσφαλῶς... γαλάζιο χρῶμα. Δὲν εἶχε βέβαια παλῆς περγαμηνές, εἶχε ὅμως ἕνα χρυσὸ μετάλλιο, ποὺ τὸ εἶχε πάρει στὴ Διεθνῆ Ἔκθεσι τοῦ Λονδίνου. Κι' ὅπως ξέρετε, οἱ Ἄγγλοι δὲν παίζουν ποτὲ μὲ κάτι τέτοια πράγματα.

Ὁ Ζοζὸ λοιπόν, τὴ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα, εἶχε ἐξαφανισθῆ! Στὴν ἀρχή, ἡ Ἔρνα Καρμὲλ ἀνησύχησε, μὰ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ πνίγεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἔψαξαν παντοῦ, σ' ὅλες τὶς γωνιές τοῦ σπιτιοῦ, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος του. Ὁ Ζοζὸ θὰ εἶχε βρῆ τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ θὰ τὸ εἶχε σκάσει...

— Θεέ μου ! φώναξε ἡ, Ἔρνα Καρμέλ, ὅταν βεβαιώθηκε πειὰ πὼς εἶχε χάσει τὸν σκύλο της. Τί θ' ἀπογίνη ; Πῶς θὰ ζῆση τὸ φτωχό μου τὸ σκυλάκι !...

Εἶνε γνωστοὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ δρόμου. Μήπως δὲν εἶνε οἱ ἴδιοι καὶ γιὰ τοὺς σκύλους ; Ἡ Ἔρνα τηλεφώνησε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς συνοικίας της κι' ἀναστάτωσε καὶ τρία πρακτορεῖα ἰδιωτικῶν ντέτεκτιβ. Εἴκοσι λοιπὸν «λαγωνικὰ» εἶχαν ἐξαπολυθῆ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸν φυγάδα. Μὰ ὅλοι οἱ κόποι πήγανε χαμένοι. Ὁ Ζοζὸ εἶχε κάνει φτερά... Ἡ κυρία του τότε κατέφυγε στὶς μεγάλες ἐφημερίδες. Στὶς ἀγγελίες ποὺ δημοσίευσε, ἀνέφερε ὅτι θὰ ἔδινε μιὰ «μικρὴ περιουσία» σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατάφερνε ν' ἀνακαλύψη τὸν Ζοζό.

Δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι δυὸ ὁλόκληρες νύχτες

Ἔτσι, δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες, ἀπὸ τὸ σπίτι της πέρασαν ὅλοι οἱ ἀλῆτες τῆς πόλεως, ποὺ ἔσερναν ἀπὸ πίσω τους ἕνα σωρὸ σκυλιά... χωρὶς ἀνατροφὴ καὶ χωρὶς καμμιὰ εὐγένεια. Τέλος τὴν ἐπομένη, καθὼς ἄνοιγε ἡ θυρωρὸς τὴν ἐξώπορτα, εἶδε τὸ Ζοζὸ ξαπλωμένον στὸ κατῶφλι. Ἔσκυψε τότε, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαζε μιὰ κραυγὴ φρίκης, γιατὶ εἶχε μπροστά της τὸ πτῶμα τοῦ Ζοζό. Ὁ σκύλος ἦταν ψόφιος !...

Ἡ Ἔρνα, ὅταν τὸ ἔμαθε, λιποθύμησε. Χρειάστηκε νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ κρεββάτι της καὶ νὰ φωνάξουν τὸν γιατρό. Τὸ βράδυ, στὸ θέατρο ποὺ ἔπαιζε, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐξαγορώσουν τὰ εἰσιτήρια τοῦ κόσμου. Ὅταν συνῆλθε, ἡ Ἔρνα Καρμὲλ ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ζοζὸ εἶχε στὸ περιλαίμιό του ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔγραφε: «Ἐκδίκησις ἀντιζήλου»!... Ἦταν φανερό!... Κάποια γυναῖκα εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα! Μὰ ποιὰ ἦταν; Ἡ Ἔρνα Καρμὲλ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βρῆ. Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔκανε μεγάλο θόρυβο στὶς ἐφημερίδες.

Ἡ «βεντέττα» δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι δυὸ ὁλόκληρες νύχτες, προσπαθῶντας νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόταν αὐτὸ τὸ πρωὶ ποὺ ἔπαιρνε μελαγχολικὰ τὸ πρόγευμά της.

Ἄξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά της ἡ ὑπηρέτρια καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα. Ἡ Ἔρνα Καρμὲλ τὸ πῆρε, τὸ ἐκύπταξε καὶ σούφρωσε τὰ χεῖλη της. Τὸ χαρτὶ ἦταν πρόστυχο κι' ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας ἀδέξιος. «Τὰ συλλυπητήρια τοῦ λαοῦ», συλλογίσθηκε ἡ «βεντέττα». Μὰ μόλις ἄνοιξε τὸ γράμμα κι' ἔρριξε μιὰ ματιά, χλώμιασε κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της. Νὰ τί εἶχε διαβάσει:

«Αὔριο τὸ βράδυ, στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα, ἕνας νέος μ' ἕνα πικρὸ ξανθὸ μουστάκι, θὰ στέκεται μπροστὰ στὸ σταθμὸ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, στὸ Μονρούζ. Θὰ φοράη ἕνα γκρίζο κοστούμι μὲ μιὰ κόκκινη γραβάτα. Προσπαθῆστε μὲ τρόπο ἡ ἴδια ἢ μὲ κανένα πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης σας νὰ τοῦ δώσετε δέκα χιλιάδες φράγκα, ἀλλιῶς ὁ γυιός σας ὁ Ρομπὲρ θὰ ἔχη τὴν ἴδια τύχη τοῦ Ζοζό. Ἀποφύγετε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπισπεύσετε τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ σας».

Ἡ Ἔρνα Καρμὲλ ἔνοιωσε τὸ αἷμα της νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες της: Εἶχε, ἀλήθεια, κι' ἕνα ἀγοράκι ὀχτὼ χρονῶν. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ζοζὸ τὴν εἶχε κάνει νὰ τὸ ξεχάση λιγάκι. Μὰ ἡ ἀπειλὴ ποὺ εἶχε λάβει, τὴν ξαναγύριζε στὴν πραγματικότητα. Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε, ἦταν νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, δυὸ ὑψηλόσωμοι ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτά, νὰ προσέχουν τὸν κόσμο, στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, στὸ Μονρούζ. Καὶ νά, στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα παρουσιάσθηκε ἐκεῖ ἕνας νέος μὲ μικρὸ ξανθὸ μουστάκι καὶ μ' ἕνα γκρίζο κοστούμι. Περπατοῦσε νευρικά, ἔρριχνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀνήσυχες ματιὲς κι' ἔδειχνε φανερὰ πὼς δὲν εἶχε καθαρὴ τὴ συνείδησί του.

— Νά τος, ὁ ἄνθρωπός μας ! ἔκανε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἐμπρός !...

Κι' ἀμέσως, ὁ ἐκβιαστὴς συνελήφθη καὶ μ' ἕνα ταξὶ μεταφέρθηκε στὴν ἀστυνομία. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἐδημοσίευαν τὴν φωτογραφία του, τ' ὄνομά του — τὸν ἔλεγαν Ζάκ Μπαβολὲ — κι' ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γι' αὐτὴ τὴ νέα ἱστορία τῆς Ἔρνας Καρμέλ.

Ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες ὁ ἀνακριτὴς εἶχε στὸ γραφεῖο του τὸν κατηγορούμενο. Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες εἶχε προσπαθήσει νὰ τοῦ ἀποσπάση μιὰ ὁμολογία, χωρὶς νὰ καταφέρη τίποτε.

Ὁ Ζάν Μπαβολὲ ἔκανε σὰν τρελλός. Φώναζε πὼς ἦταν ἀθῶος καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἀποδείξη μ' ἕνα τόσο συγκινητικὸ τρόπο, ποὺ ὁ ἀνακριτὴς τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνη...

Ἑτοιμαζόταν λοιπὸν νὰ φύγη, ὅταν τὸν εἰδοποίησαν ὅτι κάποιος ἐπισκέπτης εἶχε νὰ τοῦ κάνη μερικὲς σοβαρὲς ἀποκαλύψεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι Μπαβολέ. Ὁ ἀνακριτὴς διέταξε ἀμέσως νὰ τοῦ φέρουν αὐτὸν τὸν ἐπισκέπτη. Ἦταν ἕνας νέος μὲ ὤμορφο παρουσιαστικό.

— Κύριε ἀνακριτά, τοῦ εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος !... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔνοχος... Ὁ Μπαβολὲ εἶνε ἀθῶος!...

— Πῶς ! φώναξε ὁ ἀνακριτής. Ἐσεῖς θέλετε νὰ δολοφονήσετε τὸ παιδὶ τῆς κ. Καρμέλ;

— "Ας μὴ χάνουμε τὴν ψυχραιμία μας, κ. ἀνακριτά! τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος. Γιὰ ὅλα αὐτὰ φταίει ἡ Λουλοῦ...

Ὁ ἀνακριτὴς σοβαρεύθηκε.

— Ποιός στρίγγλιος ; Ἀκοῦστε, φίλε μου, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ κοροϊδεύουν... Θὰ πληρώσετε πολὺ ἀκριβὰ τὸ ἀστεῖο σας !... Ἐμπρός ! Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε ;

— Ὁρίστε, κύριε ἀνακριτά. Ἡ Λουλοῦ εἶνε φίλη τοῦ Μπαβολὲ καὶ δική μου... Εἶνε νόστιμη... καλοφτιαγμένη... Τῆς κάναμε κ' οἱ δυὸ κόρτε... Μά, μιὰ μέρα εἶδα ὅτι ὁ Μπαβολὲ τὰ κατάφερνε καλλίτερα. Ναί, αὐτὸν προτιμοῦσε ἡ Λουλοῦ... Κι' ὄχι, γιατὶ εἶνε ὤμορφος, μπά, δὲν βαριέστε !... Ἄλλος ἦταν ὁ λόγος. Ὁ Μπαβολὲ τῆς ἔφερνε κάθε μέρα σοκολατάκια, καὶ λογῆς-λογῆς γλυκὰ κι' ἕνα βράδυ, φαντασθῆτε, τῆς κουβάλησε καὶ λουλούδια!... Σᾶς

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οἱ ὀδοντοϊατροὶ τῆς Νέας Ὑόρκης κάνουν τελευταῖα καὶ τόν... ζωέμπορο !

—Ἀγοράζουν δηλαδὴ σκυλιά πολυτελείας, τοὺς βάζουν χρυσᾶ δόντια καὶ κατόπιν τά πωλοῦν στοὺς ἔκκεντρικοὺς πλουσίους σὲ ὑπέρογκες τιμές.

* * *

Ἡ τελευταῖες ζέστες στὴν Ἀμερικὴ προεκάλεσαν τὸ ἑξῆς φαινόμενο:

—Σὲ μιὰ φάρμα, ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη, μιὰ ἀπὸ τὶς πάπιες δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἀκίνητη σ' ἕνα μέρος, γιὰ νὰ ἐκκολάψη τ' αὐγά της.

—Ἔτσι, ἐγκατέλειψε τὰ ἐννιὰ αὐγά της καὶ πῆγε στὸ ποτάμι νὰ δροσιστῆ.

— Ἐκεῖ τὴν σκότωσε κάποιος κυνηγός. Ὡστόσο ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου συνέχισε τὴν ἐκκόλαψι καὶ τὴν ἄλλη μέρα βγῆκαν ἀπὸ τὰ ἐγκαταλειμμένα αὐγὰ ἐννιὰ παπάκια.

* * *

Πολὺ λίγοι σκύλοι εἶνε τόσο γνωστοὶ στὸ Λονδῖνο, ὅσο ὁ Βικτόρ, ἕνας σκύλος ζητιάνος, ποὺ ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς ταξιδιῶτες ποὺ μπαινοβγαίναν στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἔτον.

— Μετὰ τὸν θάνατό του, ποὺ συνέβη πρὸ δύο μηνῶν, ἔγινε γνωστόν, ὅτι ὁ Βικτὸρ εἶχε μαζέψει ἀπὸ ἐλεημοσύνες 2.700 λίρες, ἡ ὁποῖες διετέθησαν γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

— Ἡ θέσις τοῦ Βικτὸρ κατελήφθη τώρα ἐπαξίως ἀπὸ ἕναν ἄλλο σκύλο, τὸν Τζάκ, ὁ ὁποῖος κάθε ἑβδομάδα μαζεύει ἀπὸ τοὺς περαστικοὺς 15—20 λίρες.

Ἡ φωλιὲς τοῦ χτίζουν τὰ μυρμήγγια στὸ βελγικὸ Κόγκο εἶνε τόσο γιγάντιες, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς διώχνουν ἀπ' αὐτὲς τοὺς ἰδιοκτῆτες τους, τὶς καθαρίζουν, καὶ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ.

—Ἡ μυρμηγκοφωλιὲς αὐτὲς ἔχουν ὕψος ἑννιὰ μέτρων, εἶνε πολὺ στερεὲς κι' ἀντέχουν στὶς τοπικὲς θύελλες.

* * *

Ἕνα πουλάκι στὴ Γλασκοῦβη βρῆκε ἕνα ἀναμμένο ἀποτσίγαρο στὸ δρόμο καὶ τὸ ἄρπαξε νὰ τὸ μεταφέρη στὴ φωλιά του, παίρνοντάς το ἴσως γιὰ τροφή.

— Καθὼς ὅμως πετοῦσε τὸ ἀποτσίγαρο τοῦ ἔπεσε στὴ στέγη ἑνὸς φτωχόσπιτου καὶ τὸ μοιραῖο ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ προκληθῆ πυρκαϊὰ καὶ νὰ ἀποτεφρωθῆ τὸ σπίτι !...

* * *

Τὸν περασμένο μῆνα, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴ Δανία, μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ νεογέννητο παιδάκι της γιὰ νὰ κάνη τὸ... γῦρο τοῦ κόσμου!

— Τὸ τολμηρὸ αὐτὸ ὅσο καὶ παράλογο ἐγχείρημα τὸ ἀποφάσισε μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος εἶνε γιατρός.

* * *

Στὰ μεταλλεῖα τοῦ Μαρκχὰμ ἕνα ἄλογο ποὺ μετέφερε χώματα ἀπὸ τὶς στοὲς στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀποδείχθηκε πὼς ἦταν ἐξυπνότερο ἀπὸ τὸν ὁδηγό του:

— Ξαφνικά, χωρὶς καμμιὰ φανερὴ αἰτία, τὸ ἄλογο αὐτὸ ποὔκανε τὴν ἴδια δουλειὰ ἐπὶ ἑφτὰ χρόνια, ἀρνήθηκε νὰ ἐπιστρέψη στὴ στοά. Ὅταν δὲ ὁ ὁδηγός του ἀποφάσισε νὰ γυρίση στὴ στοὰ μόνος του, ἔπεσε ἔξαφνα ἕνας ὄγκος χωμάτων καὶ τὸν σκότωσε !

* * *

Στὰς τόσας θεραπευτικὰς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐπιστήμονες — ραδιοθεραπεία, ἠλεκτροθεραπεία, ἡλιοθεραπεία, ὑδροθεραπεία — προσετέθη καὶ ἡ... χρωματοθεραπεία !

— Μὲ τὴν μέθοδο αὐτὴ οἱ ἄρρωστοι γιατρεύονται διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν χρωμάτων.

— Χρωματοθεραπευτικὲς κλινικὲς ὑπάρχουν ἤδη τρεῖς τὸν ἀριθμόν: ἡ δυὸ εἶνε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἡ τρίτη στὸ Οὐέστ - Ἔντ τοῦ Λονδίνου.

* * *

Ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ μακρόβιοι.

— Ἡ ἱστορία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ 1535 ζοῦσε στὶς Ἰνδίες ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος... ἐβεβαίωνε πὼς ἦταν 335 χρονῶν!

—Εἶχε ἀλλάξει τρεῖς φορὲς δόντια καὶ ἄλλες τόσες ἡ γενειάδα του εἶχε γίνει ἀπὸ ἄσπρη μαύρη καὶ τἀνάπαλιν.

— Ἐπίσης ἕνας στρατιώτης τοῦ Καρολομάγνου, ὅταν ἐπέθανε τὸ 1146 ἦταν ἡλικίας 420 ἐτῶν!

— Σήμερα, δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι... βιάζονται νὰ πεθάνουν.

— Οἱ συναγωνισταὶ τοῦ πάλαι ποτὲ Μαθουσάλα εἶνε ἐλάχιστοι.

* * *

Στὴ Βουδαπέστη 250 Οὐγγροι νάνοι μιγάδες, ἔκαμαν σωματεῖο μὲ πρόεδρο κάποιον φουέχρερ, ὕψους 75 πόντων

— Ἀπὸ τὰ μέλη αὐτὰ τὰ 50 εἶνε ἀπόγονοι μιᾶς γυναίκας νάνου. Οἱ ἄλλοι εἶνε νάνοι ἀπὸ διάφορες φυσικὲς αἰτίες.

— Τὸ σωματεῖο τους ζητεῖ ἀπὸ τὸ Κράτος νὰ συντάξη ἕναν νόμο, ὁ ὁποῖος ν' ἀπαγορεύη τοὺς γάμους μεταξὺ νάνων γιὰ νὰ σταματήση, κατὰ τὴ γνώμη τους, τὸ κακό.

— Ἐπίσης ζητοῦν νὰ πληρώνουν στοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰ λεωφορεῖα μισὸ εἰσιτήριο.

ρωτάω λοιπὸν, ἂν ἦταν τίμιο αὐτὸ ποὺ ἔκανε !

— Στὴν ρώσια!... Στὴν οὐσία !... φώναξε ὁ ἀνακριτὴς ποὺ ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

— Ἔ, νά, κάθε βράδυ, ἔδιναν ραντεβοῦ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ, στὸ Μονρούζ. Ἐγὼ πήγαινα καὶ τοὺς παρακολουθοῦσα.

Ὁ Μπαβολὲ ἔφθανε πάντα πρῶτος... Κι' ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε πὼς ἔκανε ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του!... Ὅταν λοιπὸν ἐρχόταν κ' ἡ Λουλοῦ, τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν ἔσφιγγε κοντά του καὶ χανόντουσαν στὸ βάθος τοῦ δρόμου... Ἕνα βράδυ, μάλιστα, τὴ φίλησε!... Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ βράδυ, γινόταν λόγος στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ζοζό, τοῦ σκύλου τῆς "Ερνας Καρμέλ. Κι' ἔδιναν ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γιὰ τὴ θεατρίνα.. Ἔτσι, μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ στείλω ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ποὺ ἔγραφα γιὰ τὸ γυιό της, γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν Μπαβολέ... Καὶ βλέπετε τώρα ἂν πέτυχα...

— Μά... Μά... Ἔκανε σαστισμένος ὁ ἀνακριτής.

— Ἡ Λουλοῦ ; Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὴ Λουλοῦ , τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος μ' ἕνα χαμόγελο. Ἡσυχάστε... Ἡ Λουλοῦ δέχθηκε νὰ γίνη γυναῖκα μου! Κατάλαβε ἐπὶ τέλους τί ὑποκείμενο εἶνε αὐτὸς ὁ Μπαβολέ !... Μά, βλέπετε, ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. Δὲν θέλω νὰ τόχω βάρος στὴ συνείδησί μου. Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα καὶ νὰ γλυτώσω τὸ ζῶο, τὸ Μπαβολέ, ἀπὸ τὴ σίγουρη φυλακή.

Κι' ἔπειτα κλείνοντας τὸ μάτι, ἐπρόσθεσε:

— Εἴσαστε πονόψυχος ἄνθρωπος, κύριε ἀνακριτά, εἶμαι βέβαιος... Γι' αὐτὸ λοιπὸν κανονίστε τὰ πράγματα... Ἐσεῖς ξέρετε... Ἔπειτα, κάνετε ἔτσι εὐτυχισμένους δυὸ ἀνθρώπους !...

Ὁ ἀνακριτὴς τότε, σὰν νὰ ἀφωπλίσθηκε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε. Πρώτη φορὰ συναντοῦσε μιὰ τόσο παράξενη ἐρωτικὴ ἐκδίκησι.

Κι' ἄφησε τοὺς δυὸ νέους νὰ πᾶνε στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας...

ΠΙΕΡ. ΝΕΖΕΛΩΦ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΜΕΡ ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΠΑΡΚΕΡ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ λωποδύτες ποὺ κλέβουν ἕνα μόνο διαμάντι ἢ ἕνα ρουμπίνι. Σπάνιοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ κλέβουν ἕνα ὁλόκληρο ἀδαμαντορυχεῖο. Ἀπὸ αὐτοὺς τους τελευταίους ἦταν ὁ Τζὶμ Πάρκερ.

«Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶνε ἀξιοθαύμαστος!» συλλογιζόταν ὁ Τζίμ, καθὼς περίμενε ὧρες ὁλόκληρες, σὲ μιὰ καλύβα, στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας. Ἐκεῖ πέρα θὰ συναντοῦσε κρυφὰ τὸν ἀνψιό του ποὺ θὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Σαράστρα.

Ἡ ἀναμονὴ ἦταν ἀτέλειωτη... «Ἂν δὲν φροντίση κανεὶς γ' αὐτὴν τὴν ἔρημη καλύβα, συλλογίσθηκε πάλι, θὰ τὴν καταβροχθίσουν τ' ἄσπρα μυρμήγκια ! Τί τρομερὰ ποὺ εἶνε! ἀφανίζουν τὰ πάντα!...»

Ὁ Τζὶμ Πάρκερ ζοῦσε εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια στὶς Ἰνδίες κ' εἶχε κάνει μιὰ ἀρκετὴ περιουσία μὲ διάφορες ὑποπτες δουλειές. Μὰ δὲν εἶχε καταφέρει κανένα μεγάλο «κόλπο» ποὺ θὰ τὸν ἔκανε βαθύπλουτο. Ὡστόσο, εἶχε φήμη τιμίου ἐμπόρου. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε καὶ τοῦ ἔδειχνε μεγάλη ὑπόληψι.

Ὁ μεγάλο «κόλπο»!... Θὰ τὸ κατάφερνε ἄρα γε ποτέ ; Εἶχε ἐπιχειρήσει τόσες φορές!... Καὶ τώρα πάλι ἔκανε ἀκόμη μιὰ προσπάθεια.

Κατὰ τὰ ἑξημερώματα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ὕπνος ἄρχισε πειὰ νὰ βαρύνη τὰ βλέφαρά του, ὁ Τζὶμ Πάρκερ ἄκουσε κάποιο θόρυβο κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς καλύβας. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα χέρι παραμέρισε τὰ φυλλώματα κι' ἕνας ὑψηλόσωμος μιγὰς τήδησε μέσα μὲ εὐκινησία αἰλούρου.

— Νόμιζα πὼς δὲν θὰ ἐρχόσουν πειά... τοῦ εἶπε ὁ Πάρκερ. Βρῆκες λοιπὸν τίποτε ;

— Ναί... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα μικρὸ μετάλλινο κουτί. Ὁ Τζὶμ Πάρκερ τὸ ἄρπαξε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο κι' ἄρχισε νὰ τὸ περιεργάζεται. Ἄξαφνα ὅμως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ γεμάτη λύσσα.

— Σιμπάχ! εἶπε στὸ μιγάδα. Εἶνε κλειδωμένο!... Ἔχει ἕνα μικρὸ λουκέτο ποὺ ἀνοίγει μὲ κάποιο συνδυασμό, ὅταν ταιριάζη κανεὶς μιὰ λέξι. Τὴν ξέρεις ;...

— Ὄχι... ἔκανε μὲ ἀπάθεια ὁ μιγάς.

— Δὲν θὰ σὲ πληρώσω, τοῦ φώναξε ὁ Πάρκερ πικρὰ μόνο, ὅταν θὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς χάρτες καὶ τὰ σχέδια... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ πάρης τίποτε !... Ἀκοῦς ;

— Ναί... ναί!... ψιθύρισε ὁ Σιμπάχ. Μὰ ἂν δὲν εἶνε ἐκεῖ μέσα αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ γυρεύετε, δὲν θὰ εἶνε πουθενὰ ἀλλοῦ.

Τὰ χαρτιά !... Ἦσαν ἄρα γε ἐκεῖ μέσα ; Ὁ Τζὶμ Πάρκερ κρατοῦσε ἄρα γε στὰ χέρια του τὰ σχέδια ἑνὸς ἀγνώστου ἀκόμη ἀδαμαντορυχείου;

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες εἶχε περάσει ἕνας ἰθαγενὴς ἀπὸ τὸ σταθμὸ ποὺ ἔμενε ὁ Τζὶμ Πάρκερ κ' εἶχε ἀνγγείλει, ἀνάμεσα σ' ἄλλες εἰδήσεις ὅτι ἕνας λευκὸς εἶχε πεθάνει στὴ ζούγκλα κι' ὅτ οἱ ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες του ἔφεραν πίσω τὶς ἀποσκευές του. Ὁ λευκὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Τζὼν Νόρρις, ἕνας Ἀμερικανὸς ἐξερευνητής, ποὺ ἔψαχνε γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας ν' ἀνακαλύψη κοιτάσματα ἀδαμάντων στὴ Σαράστρα. Κι' ὁ Τζὶμ Πάρκερ δὲν θὰ νοιαζόταν διόλου γιὰ τὸν θάνατό του. ἂν δὲν μάθαινε τὴν ἴδια ἡμέρα ὅτι ἡ ἑταιρεία αὐτὴ εἶχε στείλει ἀμέσως ἕναν ὑπάλληλό της γιὰ νὰ παραλάβη ὅλα τὰ χαρτιά, τὶς σημειώσεις καὶ τοὺς χάρτες ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ ἐξερευνητής... Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Ἀπλούσταται ὁ Τζὼν Νόρρις θὰ εἶχε ἀνακαλύψει ἀσφαλῶς κανένα ἀδαμαντορυχεῖο!... Ὁ Τζὶμ Πάρκερ λοιπὸν κατάστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιό του καὶ τὸ ἀνακοίνωσε στὴ φιλενάδα του.

— Θὰ γίνουμε βαθύπλουτοι !... Κροῖσοι !... τῆς εἶπε. Καταλαβαίνεις ;

Ἐκείνη, τρομοκρατήθηκε.

— Σώπα, τοῦ εἶπε, θὰ μὲ τρελλάνης !...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως ὁ Τζὶμ Πάρκερ ἔρῆκε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε. Ἦταν ὁ Σιμπάχ...

— Ἀκολούθησες κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες μου; τὸν ρώτησε τώρα.

— Ναί... τοῦ ἀπάντησε ὁ μιγάς. Τέσσερες ἡμέρες, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπὸ τὸ σταθμό, συνάντησα στὴ ζούγκλα τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Νόρρις. Τοὺς ἔδειξα τὰ ψεύτικα χαρτιὰ ποὺ μοῦ εἴχατε δώσει κι' ἐκεῖνοι μὲ πέρασαν γιὰ ἕνα ὑπάλληλο τῆς ἑταιρείας. Κι' ἀμέσως μοῦ παρέδωσαν τὶς ἀποσκευές. Μέσα σ' αὐτὲς λοιπὸν δὲν βρῆκα τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο αὐτὸ τὸ μετάλλινο κουτί... Ἐκεῖ μέσα θὰ εἶνε φυλαγμένα τὰ χαρτιά...

— Γιὰ νὰ δοῦμε... Ἔκανε ὁ Πάρκερ. Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴν κλειδαριά. Τί ὄνομα νὰ ἔχη ταιριάξη ἄρα γε ; Πῶς τὸν ἔλεγαν; Τζὼν... Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε...

Μὰ ἡ κλειδαριὰ δὲν ἄνοιγε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ταιριάξτε το κι' ἀνάποδα... Τὸν συμβούλεψε ὁ πονηρὸς μιγάς.

Ὁ Τζὶμ Πάρκερ, μὲ νευρικὲς κινήσεις, ξαναταίριαξε τ' ὄνομα Τζὼν, τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ τέλος.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ κραυγὴ θριάμβου βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του:

— Ἄνοιξε ! φώναξε. Ἄνοιξε !...

Κι' ἀλήθεια, τὸ μετάλλινο κουτὶ εἶχε ἀνοίξει. Ὁ Πάρκερ τότε ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μερικὲς σημειώσεις κι' ἕνα σχεδιάγραμμα. Ὁ Τζὶμ Νόρρις εἶχει ἀνακαλύψει ἕνα ἀδαμαντορυχεῖο στὴ βορειοανατολικὴ ἄκρη τῆς Σαράστρας !...

— Ποῦ εἶνε τὰ λεφτά μου;... τοῦ εἶπε ὁ Σιμπάχ.

Ὁ Τζὶμ Πάρκερ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα μάτσο χάρτινες λίρες καὶ τοῦ τὶς ἔδωσε χαμογελῶντας.

— Θὰ κουράστηκες... εἶπε μ' ἐγκαρδιότητα στὸ μιγάδα. Θέλεις νὰ πιῆς λιγάκι οὐΐσκυ... Θὰ σοῦ κάνει καλό...

Ὁ Σιμπὰχ ἔβαλε τὶς χάρτινες λίρες σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔχωσε μέσα στὸ δισάκκι του, ποὺ τὸ εἶχε παρατήσει καταγῆς.

Ἔπειτα πῆρε τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ εἶχε γεμίσει ὁ Πάρκερ, τὸ ἄδειασε κι' ἄρχισε ν' ἀπαντάη στὶς ἐρωτήσεις του. Σιγὰ-σιγὰ τοῦ διηγήθηκε ὅλο τὸ ταξίδι μὲ τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες. Κι' ὅλο ἔπινε οὐΐσκυ... Στὸ τέλος, τὰ μάτια του θάμπωσαν, ἡ γλῶσσα του μπερδεύτηκε καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Ὁ Τζὶμ Πάρκερ τότε πῆρε μέσα ἀπὸ τὸ δισάκκι τοῦ Σιμπὰχ τὸ φάκελλο μὲ τὶς λίρες, τὸν ἔρριξε μέσα στὸ μετάλλινο κουτί, μαζὶ μὲ τὰ χαρτιὰ τοῦ Νόρρις, ἔκλεισε τὸ καπάκι του καὶ πλέκοντας μαζὶ τὸν θησαυρό του χάθηκε μέσα στὴν νύχτα.

Εἶχε ξημερώσει πειά, ὅταν ἔφθασε στὴν κατασκήνωσί του ποὺ βρισκόταν τέσσερα χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἔρημη καλύβα τῆς ζούγκλας. Ξύπνησε λοιπὸν τοὺς ὑπηρέτες του καὶ ἔβγαλε γιὰ νὰ γυρίση πίσω στὸ σταθμό του.

Ἐκεῖ πέρα ἔφθασε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ὑποψιασθῆ. Ὅλοι ἤξεραν πὼς εἶχε πάει ν' ἀγοράση μερικὰ προϊόντα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς. Μερικοὶ φίλοι του μάλιστα ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἀναγγείλουν ὅτι κάποιος λωποδύτης εἶχε κλέψει τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξερευνητοῦ...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Τζὶμ Πάρκερ ἔβγαλε τὸ μετάλλινο κουτὶ ἀπὸ τὴ βαλίτσα του, ταίριαξε τὸν συνδυασμὸ τῆς κλειδαριᾶς καὶ τὸ ἄνοιξε, γιὰ νὰ ἐξετάση μὲ τὴν ἡσυχία του τὶς σημειώσεις καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Τζὼν Νόρρις.

Μά, μιὰ κραυγὴ φρίκης τοῦ ἔσκισε τὸν λαιμὸ κι' ἕνας κρύος ἱδρῶτας τὸν περιέλουσε. Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν μποροῦσε νὰ συλλογισθῆ τίποτε. Τὸ μυαλό του εἶχε σταματήσει. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, κατάφθασε νὰ συγκεντρώση τὶς ἀναμνήσεις του καὶ νὰ θυμηθῆ, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν κλειδαριά, ἐκεῖ πέρα στὴν καλύβα τῆς ζούγκλας, τὸ δισάκκι τοῦ Σιμπὰχ ἦταν καταγῆς... Κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ δισάκκι εἶχε πάει τὸ φακελλο μὲ τὶς χάρτινες λίρες καὶ τὸν εἶχε ρίξει μέσα στὸ κουτί, δίχως νὰ τὸν ἀνοίξη...

Ὁ Τζὶμ Πάρκερ λοιπὸν μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια εἶχε κα-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΥΛΙΕΝ ΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΥΡΙΚ

Ὁ Πέτρος Ντυράν, προκειμένου νὰ παντρευτῆ, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ διακόψη ἕνα δεσμὸ ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ χρόνια μὲ κάποια γυναῖκα. Μά, ἐπειδὴ ἂν τῆς τὸ ἀνήγγελλε αὐτὸ προφορικά, θὰ γινόντουσαν ἡ πατροπαράδοτες σκηνὲς μὲ τοὺς λυγμοὺς καὶ τὶς λιποθυμίες, προτίμησε νὰ τῆς τὸ ἀναγγείλη μὲ μιὰ ἐπιστολή.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη ἡ σύνταξις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὰ πολυάριθμα σχέδια ποὺ ἔκανε ὡς ὅτου νὰ τῆς δώση τὴν τελειωτικὴ της μορφή. Νὰ τώρα τὰ σχέδια αὐτά:

«Πολυαγαπημένη μου,

Δυὸ χρόνια τώρα ἀγαπιόμαστε, δυὸ χρόνια ποὺ πέρασαν σὰν ὄνειρο μέσα στὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισες...

Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ στὸ μέλλον, ὅσο μεγάλες κι' ἂν εἶνε ἠχάρες μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν ξαναβρῶ τὴν εὐτυχία ποὺ γνώρισα κοντά σου.

Ἀλλοίμονο ὅμως, γιατὶ σ' αὐτὴν τὴν ἀβέβαιη ἀνθρωπότητα νὰ μὴν εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὸ μέλλον, ὅπως καὶ γιὰ τὸ παρόν; Γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ λέμε: «Πόση εὐτυχία γνώρισα σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα!» μᾶς ἔρχεται ἀμέσως ἡ σκέψις τῶν πικριῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προξενήση; Ναί, ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, αὐτὲς ἡ τρομερὲς ἰδέες μὲ βασανίζουν. Φοβᾶμαι... Τί; Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀκριβῶς... Φοβᾶμαι πὼς ἡ μέρες ποὺ θἀρθοῦν, δὲν θὰ εἶνε τόσο καλὲς, ὅσο αὐτὲς ποὺ πέρασαν... Καὶ θὰ ἤθελα, τόσο εὐτυχισμένος ἤμουν ἀπὸ σένα αὐτὰ τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια, νὰ μὴ τὶς ἀνακατέψω αὐτὲς τὶς ἡμέρες τοῦ μέλλοντος μὲ τὶς ἄλλες τοῦ παρελθόντος στὴν ἀνάμνησί μου... Ὅσο σκέφτομαι ὅτι φθάνει μιὰ ἀδέξια λέξι ἢ μιὰ τυχαία φιλονεικία γιὰ νὰ καταστρέψη τὴ γλυκειὰ ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτός μας, δὲν τολμῶ ν' ἀντιμετωπίσω τὸ μέλλον.

Ναί, φίλη μου, ἂς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ· γιατὶ πάντα τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τὸν μαυρίζει ἡ μπόρα... Δὲν εἶσαι καὶ σὺ σύμφωνη, ἐσὺ ποὺ πάντα καταλάβαινες καὶ πάντα ἐπιδοκιμάζεις τὶς ἰδέες μου;... Ὦ! Θὰ σὲ θυμοῦμαι αἰωνίως.

Ὁ Π έ τ ρ ο ς σου.

Υ. Γ. Ἐσωκλείστως λαβαίνεις ἕνα τσὲκ πενῆντα χιλιάδων φράγκων. Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι πολὺ πλούσιος νὰ σοῦ στείλω τὰ δεκαπλάσια ;

* * *

«Ἀγαπητή μου φίλη,

Θὰ πρόσεξες ἀσφαλῶς πόσο περίφροντις ἤμουν τὸν τελευταῖον καιρό.

Ἀλλοίμονο· φτωχή μου φίλη, ἔφθασε τειὰ ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Εἶμαι κατεστραμμένος...

Εἶχα ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσω, ὅταν κάποια συγγενής μου μοῦ πρότεινε μιὰ ἄλλη λύσι.

Τὸ μάντεψες, ἔ; Θὰ παντρευτῶ μὲ μιὰ πλούσια νέα.

Ἡσυχία σὲ παρακαλῶ, γλυκειά μου φίλη! Ὄχι, νευρικὲς κρίσεις. Πρέπει νὰ καταλάβης ὅτι στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι, ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου, ἦταν νὰ παραιτηθῶ τῆς δικῆς σου. Μὲ τὸν γάμο μου μπορῶ, ἂν ὄχι νὰ σοῦ ξοφλήσω ὅσα σοῦ χρωστάω — πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω ποτὲ — νὰ σοῦ προσφέρω, τοὐλάχιστον ἕνα μικρὸ ὄμορφο χάρις στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσης νὰ παντρευτῆς καὶ σύ.

Ἐσωκλείστως λαβαίνεις ἕνα τσὲκ τριάντα χιλιάδων φράγκων. Δὲν εἶνε ἀρκετά ; Ὁ Π έ τ ρ ο ς σου

* * *

«Εὐγενική μου φίλη,

Ξέρεις πὼς ἡ εὐθύτης εἶνε τὸ μεγαλείτερο χάρισμά μου. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ προφέρω ἕνα ψέμα. Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅσο ἐξευτελιστικὴ κι' ἂν εἶνε γιὰ μένα. Σὲ πρόδωσα!

Πῶς ; Ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες ; Μὲ ποίαν ! Ὦ! Θὰ ἦταν πολὺ ὀδυνηρὸ νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλ' αὐτά. Σοῦ φτάνει νὰ μάθης, ὅτι εἶμαι ἔνοχος καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπικαλεσθῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις. Ξέρω ὅτι, μὲ τὴ μεγαλοψυχία σου, εἶσαι διατεθειμένη νὰ μὲ συγχωρέσης. Μὰ τὸ καθῆκον μοῦ ἐπιβάλλει νὰ μὴν τὸ δεχθῶ αὐτό. Παρ' ὅλο τὸ σφάλμα μου, εἶμαι ἀκόμα ἄξιος πρεπῆς καὶ καταλαβαίνω πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσω νὰ χαίρωμαι μιὰ εὐτυχία τῆς ὁποίας εἶμαι ἀνάξιος ;

Χαῖρε λοιπὸν ; Πληρώνω σκληρὰ μιὰ στιγμὴ τρέλλας.

Λαβαίνεις ἐσωκλείστως ἕνα τσὲκ εἴκοσι χιλιάδων φράγκων γιὰ ν' ἀντιμετωπίσης τὰ πρῶτα σου ἔξοδα μετὰ τὸν χωρισμό μας. Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ προσφέρω περισσότερα ἀπὸ φόβο μήπως νομίσης πὼς σὲ θεωρῶ γιὰ γυναῖκα ποὺ πληρώνεται...»

Ὁ ἀνάξιός σου,
Π έ τ ρ ο ς

* * *

«Καλή μου μικρούλα,

Εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξηγήσω τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ χωρίσουμε ; Ἀκουσέ τους ἐν τούτοις: Πρέπει πειὰ ν' ἀποκατασταθῶ, πρέπει νὰ δημιουργήσω μιὰ θέσι ἀνταξία τῶν χαρισμάτων μου καὶ τῶν σχέσεών μου, πρέπει τέλος νὰ δημιουργήσω οἰκογένεια

Βλέπεις, παιδί μου, εἶνε κρίμα ποὺ δὲν εἶμαι ἕνας μικροϋπάλληλος ἢ ἕνας πλασιέ, χωρὶς σχέσεις καὶ χωρὶς φιλοδοξίες, ἕνας ἄνθρωπος, τέλος, σὰν τὸν γειτονά σου τὸν κ. Ἀλβέρτο. Ἀλήθεια πόσες φορὲς δὲν εἶπα μέσα μου, ὅτι ἕνας νέος σὰν κι' αὐτὸν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς σου. Τὰ γοῦστα σας εἶνε τὰ ἴδια... Τί σᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἑνωθῆτε ;... Ἀσήμαντα πράγματα. Τὸ πολὺ ἡ δέκα χιλιάδες φράγκα ποὺ σᾶς ἐσωκλείω καὶ μὲ τὶς ὁποῖες σοῦ ἀποδεικνύω τὴν τρυφερὴ ἀνάμνησι ποὺ διατηρῶ ἀπὸ σένα.

Φαντάζομαι, φίλη μου, ὅτι πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερευχαριστημένη ἔτσι, ὅπως κανόνισα τὰ πράγματα...»

* * *

«Ἀγαπητή μου φίλη,

Δὲν χωράει πειὰ ἀμφιβολία: δὲν ταιριάζουμε... Δὲν ταιριάζουμε ὄχι μόνο στὶς γνῶμες, μὰ καὶ στὰ ἐλάχιστα γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Θὰ μοῦ πῆς ἴσως ὅτι αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω σὲ καταπλήσσουν, γιατὶ ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἴχαμε οὔτε τὴν παραμικρὴ φιλονεικία. Μὰ μοῦ εἶνε εὔκολο νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὸν ἤρεμο καὶ γλυκὺ χαρακτῆρα μου... Ναί, πρέπει νὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπέφερα πάντοτε μ' ἐξαιρετικὴ γαλήνη τὰ καπρίτσια σου, γιὰ νὰ μὴν πῶ τὶς μανίες σου...

Θὰ ἦταν ἄδικο τώρα ποὺ θὰ χωρίσουμε (γιατὶ θὰ χωρίσουμε, ἀγαπητή μου φίλη) νὰ μὴν ἀναγνωρίσω τὴν πίστι σου καὶ τὴν ἀφοσίωσί σου.

Ναί... ἤσουν γιὰ μένα μιὰ σύντροφος πάντοτε σταθερή, ἂν καὶ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἐπειδὴ ἐκ χαρακτῆρος δὲν εἶμαι οὔτε ζηλότυπος, οὔτε καχύποπτος, δὲν θέλησα ποτὲ νὰ μάθω πῶς περνοῦσες τὸν καιρό σου κατὰ τὴν ἀπουσία μου...

Πάντως, τώρα ποὺ χωρίζουμε, νοιώθω βαθειὰ θλῖψι κι ἐλπίζω νὰ συμβαίνη τὸ ἴδιο μὲ σένα...

Θέλω νὰ φερθῶ γενναιόδωρος ἀπέναντί σου καὶ γι' αὐτὸ λαβαίνεις ἐσωκλείστως μιὰ μικρὴ περιουσία, ἕνα τσὲκ πέντε χιλιάδων φράγκων.

* * *

«Ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, καλή μου φίλη, ἔχεις μιὰ κοκετταρία ποὺ μ' ἀνησυχεῖ πολύ. Ἡ τουαλέττες σου εἶνε ἐξεζητημένες, χτυπητές. Ὅλος ὁ κόσμος σὲ κυτάζει στὸ δρόμο. Οἱ φίλοι μου, ἅμα σὲ βλέπουν μαζύ μου, χαμογελοῦν μὲ σημασία. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅταν βρίσκωμαι μακρυά σου καὶ συλλογίζομαι τί κάνεις τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν ἔχω πειὰ αὐτὴ τὴ θαυμασία ἀσφάλεια τοῦ παρελθόντος, χάρις στὴν ὁποία μποροῦσα νὰ λέω: «Εἶνε στὸ τραπέζι... Παίζει πιάνο... Κεντάει... Ἔχει πάει στὴ θειά της...»

Τί τὰ θέλεις ; Δὲν ἔχω πειὰ σὲ σένα τὴν ἐμπιστοσύνη

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ JACQUES CRÉVELIER

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΣΤΑ παλιὰ χρόνια ζοῦσε ἕνας ποιητής, ποὺ ἀγαποῦσε μιὰ ὡραία κοπέλλα, τὴ Ρόζα. Πραγματικά, ἦταν ἕνα ἀληθινὸ τριαντάφυλλο ἡ κοπέλλα ἐκείνη. Δροσερὴ καὶ χαριτωμένη, μὲ ὄμορφα μάτια καὶ λεπτοκαμωμένο σῶμα, εἶχε μιὰ τέτοια ἁπλότητα στοὺς τρόπους της ποὺ μάγευε. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιώντουσαν μὲ πάθος καὶ ποτὲ ὁ ἕνας δὲν βαρέθηκε τὸν ἄλλο. Ὑπήρχαν ἀκόμα τέτοιου εἴδους ἔρωτες ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Κι' ὅμως ἡ Ρόζα ἀπάτησε τὸν φτωχὸ ποιητὴ καὶ μαλιστα σὲ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

Καὶ νὰ πῶς.

* * *

Μιὰ μέρα, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βγῆκαν νὰ περπατήσουν μαζύ. Μόλις κατέβηκαν στὸ δρόμο, ἡ Ρόζα ἀκούμπησε μὲ τρυφερότητα στὸ μπρατσο τοῦ ποιητῆ. Κι' αὐτὸς αἰσθάνθηκε ἀνείπωτη εὐτυχία. Ἡ Ρόζα τὸν βεβαίωνε πὼς μονάχα αὐτὸν συλλογιζότανε κι' ἄδικα ὅλα τ' ἀρχοντόπουλα καμαρώνανε μπροστά της, σὰν παγώνια.

Ὁ ποιητὴς τὴς πρόσφερε ἕνα τριαντάφυλλο, μεγάλο, σὰν προσωπάκι μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ χαρὰ τῆς Ρόζας δὲν περιγράφεται ! Ἔσκυψε νὰ μυρίση τὸ τριαντάφυλλό της καὶ τὰ κοραλλένια χείλη της βραχῆκαν ἀπὸ δροσιά. Καὶ γιὰ ν' ἀπολαύση μὲ περισσότερη εὐχαρίστησι τὸ τριαντάφυλλό της, τράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ποιητῆ.

Ξαφνικά, μιὰ πεταλούδα μὲ πολύχρωμα φτερά, ἤρθε καὶ κάθησε πάνω στὰ πέταλα τοῦ ρόδου κι' ὅταν ξαναπέταξε πάλι ἡ Ρόζα θέλησε νὰ τὴν πιάση. Ἄρχισε λοιπόν, νὰ τὴν κυνηγᾶ, ἀφήνοντας νὰ πέση κάτω στὸ χῶμα τὸ τριαντάφυλλό της.

Ὁ ποιητὴς σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ τριαντάφυλλο καταματωμένο, ναί, καταματωμένο κι' ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Μὰ ἐκείνη ἦταν ἐλαφριά, κι' ἔτρεχε, ἔτρεχε...

Κι' ὁ ποιητής, στὸ τέλος, λαχάνασε. Ἡ πεταλούδα λαχάνιασε κι' ἐκείνη καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ πάνω στὸ στριμμένο μουστάκι ἑνὸς ὡραίου ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλα μάτια· σῶμα καλοκαμωμένο καὶ ἡ στολή του εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Κύτταξε τὴ Ρόζα καὶ φάνηκε σὰν νὰ σκέφτονταν: «Τί ὄμορφο κορίτσι! Θὰ μ' ἀγαπήση, χωρὶς ἄλλο, θὰ μ' ἀγαπήση, ἀφοῦ ὅλα τὰ ὄμορφα κορίτσια μ' ἀγαποῦνε».

Καὶ νά! Ἡ Ρόζα πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του τὸ χέρι της ποὺ τὸ εἶχεν ἁπλώσει γιὰ νὰ πιάση τὴν πεταλούδα καὶ τὸν φίλησε μὲ τὰ χείλη της, τὰ βρεγμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ δροσιὰ τοῦ τριαντάφυλλου τοῦ ποιητῆ.

Γιατὶ τόκανε αὐτό, ὡστόσο ; Γιατί ; Αὐτὸ εἶνε ἕνα αἴνιγμα ἀκατανόητο...

Ὁ ἄτυχος ὁ ποιητής, πῆρε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο, ὕστερα φώναξε τὴν πεταλούδα καὶ τῆς εἶπε: «Ἔλα, νὰ κλάψουμε μαζύ!» Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ρόζα εἶχε πάρει τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ του πῆγε καὶ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο στὸ πέμπτο πάτωμα ἑνὸς φτωχικοῦ σπιτιοῦ τῆς Μονμάρτρης.

* * *

Κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, ὁ ποιητὴς ἔκλαψε πολὺν καιρὸ γιὰ τὴ στέρησι τῆς Ρόζας. Ἕνα βράδυ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ του, εἶδε πὼς οἱ τοῖχοι πρασίνιζαν ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

«Τόσα δάκρυα! εἶπε. Τόση θλῖψι θὰ μὲ τσακίση γρήγορα. Ἡ ὑγρασία βλάφτει πολύ... Ἀλλοίμονο, τί θὰ ἀπογίνω τάχα ἂν ἀρρωστήσω, τώρα μάλιστα ποὺ δὲν εἶνε ἐκείνη κοντά μου, γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῆ;»

Τότε ἄνοιξε τὰ παράθυρα, γιὰ ν' ἀεριστῆ τὸ δωμάτιό του. Καὶ τὸ φεγγάρι μπῆκε μέσα μὲ τὴν ἀργυρῆ λάμψι του καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Ἡ νύχτα ἦτανε τόσο σιωπηλή, ποὺ τὸ φεγγάρι δὲν ἔκανε κανένα μορφασμό. Μὲ καλωσύνη κύτταξε τὸν προδομένο ἐρασιή. Ἡ ἀχτῖνες του μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου ἦτανε τόσο χαϊδευτικὲς, ποὺ ὁ ποιητὴς μισόκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀναστέναξε. Κοντά του ὅμως δὲν ἦτανε πειὰ ἡ Ρόζα του... Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἀπ' τὸν δρόμο μιὰ φωνὴ ποὺ τραγουδοῦσε:

Ἀγαποῦσα μιὰ φορὰ
ἕνα σπαθοφόρο...»

Ὁ ποιητὴς τινάχτηκε θυμωμένος. Ἄρπαξε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸν σκοῦφο του καὶ τὸν πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὕστερα φώναξε:

—Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ὁ ὄμορφος αὐτὸς ἀξιωματικὸς δὲν πῆρε παρὰ τ' ἀποφάγια μου!... Ναί, πρόσθεσε μὲ κάποια τρυφερότητα, ἡ Ρόζα μ' ἀγαποῦσε ἄλλοτε σὰν τρελλή...

Κι' ἀκουμπῶντας στὸ παράθυρο, εἶδε ν' ἀνασταίνωνται κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὅλα τὰ περασμένα, ὁλόκληρο τὸ ρομάντσο τοῦ ἔρωτός του. Ὤ, πόσο ἦταν χαρούμενος τότε πόσο ἦταν εὐτυχισμένος! Πόσο τὸν ἀγαποῦσεν ἡ Ρόζα του!

Μά, ἀλλοίμονο! Ὁ ποιητὴς εἶνε ἀλλοιώτικος τώρα!

Καὶ στὴ σκέψι τοῦ ποιητῆ ἐκείνου, ποὺ ἐλάτρευεν ἡ Ρόζα, κατελήφθη ἀπὸ ἕναν ἀκράτητο θυμό.

Ἡ καρδιά του φούσκωσε. Τὸ φεγγάρι δὲν τοῦ χαμογελοῦσε πειά. Ἔκλεισε τὸ παράθυρο.

— Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πολὺ θλιβερὸ πρᾶγμα νὰ ζηλεύη κανένας τὸν ἑαυτό του! εἶπε κι' ἄναψε πάλι τὸ κερί του.

* * *

Τότε ἀποφάσισε νὰ κοιμηθῆ καὶ εἶδε ἕνα ὄνειρο. Ὠνειρεύτηκε πὼς ἀκούγοταν τάχα πολὺς θόρυβος στὸ δρόμο. Κρότοι ἁλόγων ποὺ ἔτρεχαν καὶ πλαταγίσματα καμουτσικιῶν. Ἀναμμένα φανάρια φωτίζανε τὰ στολίδια μιᾶς ὡραίας ἁμάξης. Ἡ ἄμαξα σταμάτησε μπρὸς στὸ σπίτι του.

Ἀπὸ τὴν ἄμαξα κατέβηκε μιὰ ὄμορφη κυρία καὶ ἡ ὄμορφη ἐκείνη κυρία ἦταν, λέει, ἡ Ρόζα. Ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ ἕνα χρυσὸ νόμισμα καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγη. Ὕστερα ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, ἔσκυψε στὸν ποιητὴ ποὺ κοιμᾶταν κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ γλυκὰ-γλυκὰ στὰ μάτια.

Ὁ ποιητὴς ξύπνησε ἀπότομα. Καὶ εἶδε μὲ λαχτάρα ὅτι ἡ εὐτυχία του δὲν ἦταν ὄνειρο. Ἡ Ρόζα του βρισκόταν κοντά του. Τὴν ἀγκάλιασε παράφορα καὶ τὴ φίλησε γλυκά.

— Γιατὶ κλαῖς, τοῦ εἶπε κείνη, γιατὶ κλαῖς, ποιητή μου; Βλέπεις πὼς σ' ἀγαπῶ, ἀφοῦ ξαναρθα κοντά σου. Σ' ἀγαπῶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ πρώτα· τώρα ποὺ γνώρισα τὸν κόσμο. Ἐσὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπ' ὅλους!

Ξεχτένισε ὕστερα τὰ μαλλιά της, ἔβγαλε τὰ πολυτελῆ ροῦχα ποὺ φοροῦσε κι' ἔγινε πάλι ἡ Ροζινούλα ποὺ ἦταν ἄλλοτε. Καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο κίνημα ἔσβησε τὸ κερί.

Ὁ ποιητὴς δὲν ἔκλαιε πειά.

ΖΑΚ ΚΡΕΒΕΛΙΕ

ποὺ εἶχα ἄλλοτε... Κι' ἐπειδὴ ἔρως χωρὶς ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη δὲν ὑπάρχει, μοῦ φαίνεται ὅτι τελείωσαν πειὰ ἡ εὐτυχισμένες μέρες γιὰ μᾶς.

Ἐπὶ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, δὲν νομίζεις ὅτι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ πάψουμε νὰ βλεπώμαστε;...

Πάντως θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ὑποχρεωμένο σὲ σένα γιὰ τὶς εὐχάριστες ὧρες ποὺ μοῦ χάρισες καὶ εἰς ἀνάμνησίν τους θὰ ἤθελα νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα κόσμημα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ξέρω τί θὰ προτιμοῦσες, σοῦ στέλνω χίλια φράγκα γιὰ νὰ τὸ διαλέξης μόνη σου...

Καλὴ τύχη...

* * *

(Τ η λ ε γ ρ α φ ι κ ῶ ς)

Τὰ ξέρω ὅλα. Στόπ. Μὲ προδίδεις. Στόπ. Ἀντίο.

ΖΟΥΛΙΕΝ ΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΥΡΙΚ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγοῦμενο)

«Κάνε, Θεέ μου, τὸ θαῦμα σου, τύφλωσέ τον τὸν ἄπιστο τὸν σκύλο, θάμπωσε τὸ βλέμμα του, βούλωσε τ' αὐτιά του τίποτα νὰ μὴν ὑποψιαστῆ, νὰ μπῆ μέσα στὸ φαράγγι...Καὶ τότε πειά...»

Κι' ἀλήθεια, θὲς ἀπὸ θαῦμα Θεοῦ. Θὲς ἀπὸ τυφλαμάρα, ὁ 'Αρβανίτης δὲν μάντεψε τίποτα· δὲν κατάλαβε τὸν κίνδυνο τὸν τρομερὸ ποὺ τὸν περίμενε.

'Αφοῦ κοντοστάθηκε λίγο διάταξε τ' ἀσκέρι του νὰ τὸν ἀκολουθήση μέσα στὸ φαράγγι γιὰ νὰ διαβοῦν ἀντίπερα.

'Η καρδιὰ τῆς Χρύσως φτεράκισε ἀπὸ χαρα ἀσυγκράτητη.

"Εσφιγγε τὸ ὅπλο της καὶ τὰ μάτια της ἐβγαζαν φωτιές.

Τὰ παλληκάρια ἔστεκαν μὲ τὰ τουφέκια στοὺς ὦμους.

"Οταν οἱ 'Αρβανίτες φθάσανε μέσα στὸ φαράγγι, ὁ Δαιμονογιάννης πετάχτηκε ἄξαφνα ὀρθὸς κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Ὠρὲ σὺ 'Αρναούτη, ποῦ πᾶς, ὠρέ ;

Οἱ 'Αρβανίτες στάθηκαν ἀπότομα, σὰν νὰ μαρμάρωσαν.

Ὁ 'Αρναούτης γύρισε ἀφρισμένος καὶ κυτταξε ψηλά, κατὰ τὰ βράχια ποὺ κρέμονταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Εἶδε τὸ Δαιμονογιάννη καὶ σκοτείνιασε ἡ ὄψι του.

— Ποῦ πᾶς, ὠρὲ 'Αντίχριστε ; ξαναχούγιαξε τὸ παλληκάρι.

Ὁ 'Αρβανίτης δαγκώθηκε. Τὸ ξάφνιασμά του τοῦχε κόψει τὴ μιλιά.

Οἱ ἄντρες ποὺ τὸν ἀκολούθαγαν, εἶχαν μαντέψει τὸ κακὸ ποὺ τοὺς περίμενε καὶ λοξοκύτταζαν ἕνα γύρω, ἕτοιμοι νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

— Δὲν μιλᾶς, 'Αρναούτη; ξαναφώναξε σαρκαστικὰ ὁ Δαιμονογιάννης. Τάχασες, ὠρὲ σκύλε ἄπιστε!...

Ὁ 'Αρναούτης ἔγνεψε στ' ἀσκέρι του νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι τῆς μάχης ποὺ τοὺς περίμενε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὰ βράχια κ' ἡ Χρύσω. Τὴν εἶδε ὁ 'Αρβανίτης καὶ τὴ γνώρισε μ' ὅλο τὸ ἀνδρικό της ντύσιμο. Τὴ γνώρισε καὶ λαχτάρησε ἡ καρδιά του. Κατάλαβε πὼς ἔφθασαν τὰ στερνά του.

— Τὸ νοῦ σας! κρυφομίλησε στὰ παλληκάρια του. 'Απ' τὴν παλληκαριὰ μας κρέμεται ἡ ζωὴ ὅλων μας.

— Σκυλόπιστε, ἀντήχησε τώρα ἀπειλητικὰ ἡ φωνὴ τῆς Χρύσως, ἄνανδρε, σκυλαρβανίτη, θὰ πεθάνης! "Ηρθε ἡ στερνή σου ὥρα, μαγαρισμένε! Ὁ Θεὸς σ' ἔρριξε στὰ χέρια μου.

Ὁ 'Αρναούτης δὲν μιλοῦσε.

"Εσφιγγε μοναχὰ τὰ δόντια του, ἔσφιγγε τὸ καρυοφύλλι του, ἔσφιγγε τὴν καρδιά του, ἀποφασισμένος νὰ πολεμήση ὡς ποὺ θὰ τοῦμενε πνοὴ στὸ κορμί του.

— Δὲν μιλᾶς, κιοτῆ ; τοῦ φώναξε ὁ Δαιμονογιάννης.

— Δὲν μιλᾶς, φωνῆ; ἔσκουξε κ' ἡ Χρύσω πνιγμένη ἀπ' τὴν ὀργή της.

— Νὰ πῶς μιλάω ἐνώ! μούγγρισε ὁ 'Αρναούτης σὰν θηρίο ἀνήμερο.

Καὶ γρήγορα - γρήγορα, σήκωσε τὸ ὅπλο του καὶ ἐπυροβόλησε τὸ Δαιμονογιάννη.

Τὸ βόλι σφύριξε στὸν ἀέρα καὶ πέρασε μιὰ σπιθαμὴ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ παλληκαριοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε.

Βροχὴ πέσανε τὰ καυτερὰ βόλια ἀπάνω στ' ἀσκέρι τοῦ 'Αρναούτη. Πολλοὶ 'Αρβανιτάδες σωριάστηκαν κάτω νεκροί.

Κανένα βόλι δὲν ἄγγιξε τὸν ἴδιο τὸν 'Αρναούτη.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Δαιμονογιάννη δὲν εἶχαν ξεχάσει τὴ διαταγὴ τοῦ καπετάνιου τους: «Νὰ προσέξετε νὰ μὴ σκοτώσετε τὸν 'Αρναούτη. Τὸν θέλω ζωντανό».

* * *

'Η μάχη ἄρχισε πειὰ μὲ πεῖσμα· μὲ λύσσα.

Οἱ 'Αρβανίτες ἦσαν διπλάσιοι ἀπὸ τοὺς κλέφτες. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν ἔχοντας τοὺς ἀντιπάλους των πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, τί μποροῦσαν νὰ κάνουν κλεισμένοι κατὰ ποὺ ἦσαν μέσα στὴ φάκα τοῦ φαραγγιοῦ ;

Οἱ κλέφτες τοὺς ἔρριχναν στὸ ψαχνό.

"Ενας - ἕνας ἔπεφταν νεκροὶ οἱ προδομένοι ἀλλόπιστοι.

Γονατιστὸς πίσω ἀπὸ ἕνα κοτρῶνι ὁ 'Αρναούτης πολεμοῦσε φρενιασμένα. Γέμιζε κι' ἔρριχνε μὲ λύσσα. Μὰ τὰ βόλια του πήγαιναν χαμένα χτυπώντας πάνω στὰ βράχια, γιατὶ τὰ χέρια του τρέμανε ἀπ' την ὀργή του καὶ τὴν ἀπελπισία του ποὺ ὥρα τὴν ὥρα μεγάλωνε, ὅσο ἔβλεπε νὰ σωριάζουνται γύρω του νεκροὶ οἱ καλλίτεροι πολεμιστάδες του.

Κι' ἄξαφνα... ἄξαφνα κατάλαβε κάτι ποὺ τὸν ἀνησύχησε πιὸ πολύ: Οὔτε ἕνα βόλι δὲν ἔπεφτε στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ταμπουρωμένος, ἐνῶ γύρω του καιγόταν ὁ τόπος καὶ τὰ παλληκάρια του θεριζόντουσαν ἀπὸ τῶν κλεφτῶν τὰ βόλια.

'Αλλάχ!... 'Αλλάχ!... Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Τί ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ κλέφτες ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό.

Ζωντανό ; Καὶ γιατί ;...

Τὸ μάντεψε κι' αὐτὸ ὁ 'Αρναούτης. "Ηταν χωρὶς ἄλλο, προσταγὴ τῆς Χρύσως ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. "Ηθελε νὰ τὸν βάλη ζωντανὸ στὸ χέρι ἡ καπετανοπούλα. Κ' ὕστερα ; "Υστερα ;... "Υστερα ;... "Υστερα ;...

Ὁ 'Αρβανίτης ἔφριξε. "Οχι, ὄχι· χίλιες φορὲς προτιμότερος ὁ θάνατος, ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ βόλι στὴν καρδιά, μέσα, στῆς μάχης τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀντάρα.

Γύρω του δὲν εἶχαν ἀπομείνει πειὰ παρὰ λίγοι σύντροφοί του, κι' αὐτοὶ λαθωμένοι, μπαρουτοκαπνισμένοι, ἀφανισμένοι.

Ὁ 'Αρναούτης τοὺς κύτταξε καὶ χαμογέλασε πικρά, φαρμακωμένα.

— "Ετσι ἦταν τὸ γραφτό μας! ψιθύρισαν τὰ στεγνωμένα χείλη του. Τὸ γραφτό μας...

Μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε ἀκόμα ψηλὰ ἀπὸ τὰ βράχια, χαλάζι πέσανε ὁλόγυρα τὰ βόλια κ' ὕστερα μιὰ φωνὴ ἀντήχησε, ἡ φωνὴ τοῦ Δαιμονογιάννη:

— 'Αρναούτη !...

Ὁ 'Αρβανίτης ἐκατάλαβε τί τὸν θέλανε καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

—'Αρναούτη! ἐξαναφώναξε ὁ Δαιμονογιάννης. Δὲν ἀκοῦς· ὠρέ ; Παραδώσου.

— "Οχι δὲν παραδίνουμε, ἀποκρίθηκε μὲ πεῖσμα ὁ 'Αρβανίτης.

— Θὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου !

—Στὸ διάολο καὶ σὺ καὶ τὸ κεφάλι μου, κατσικοκλέφτη, μπεζεβέγκη!

('Ακολουθεῖ)

ΣΤΟΝ 24ΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

Η „ΓΟΗΣΣΑ"

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

Τὸ πιὸ περιπαθές, τὸ πιὸ αἰσθηματικὸ ρομάντσο μιᾶς μητέρας ἡ ὁποία θυσιάζει τὸν ἔρωτά της, τὴν ἀξιοπρέπειά της, τὴν ψυχικὴ γαλήνη της γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης της.

'Η «ΓΟΗΣΣΑ» εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικὰ ἔργα τῆς γαλλικῆς φιλιλεγίας. Μιὰ περιπαθὴς ἱστορία ἔρωτος.

Κυκλοφορεῖ εἰς 'Αθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 19ην Αὐγούστου. Εἰς τὰς Επαρχίας τὴν 26ην Αὐγούστου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ MARGARITTE FLORIS

ΡΑΧΗΛ

(Δραματικὸ ἐπεισόδιο τῆς περιόδου τῆς τρομοκρατίας τοῦ Ροβεσπιέρου.)

Ὁ Ροβεσπιέρος ἀγωνιζόταν νὰ στερεώση τὸν δικτατορικό του θρόνο. Εἶχε συντρίψει γύρω του ὅλα τὰ ἀντιδραστικὰ κόμματα καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἐπικίνδυνοι ἀρειοὶ «ἐβερτιστάι» καὶ «δαντωνισταί» εἶχαν σκύψει τὸ κεφάλι τους στὴ δεσποτεία τοῦ τρομοκράτου.

Ὡστόσο τὰ κάρρα μετέφεραν καθημερινῶς τοὺς ἀριστοκράτες καὶ τοὺς πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ φύλου ἀντιφρονοῦντας στὰ ὑγρὰ κελλιὰ τῆς Κονσιερζερὶ καὶ τῶν ἄλλων φυλακῶν καὶ τὸ φρικιαστικὸ μηχάνημα τοῦ δόκτορος Γκιγιοτὶν «δούλευε» ἀδιάκοπα στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου Ἐ' τὴν σημερινὴ πλατεῖα Ὁμονοίας.

'Ανατριχιαστικοὶ ἐφιάλτες τάραζαν καθημερινῶς τὸν ὕπνο τῆς πολυπαθοῦς ἀριστοκρατίας. Κι' ὅταν ἀκόμη τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο τοὺς ἔστελλε νὰ βάψουν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ λεπίδι τῆς γκιλλοτίνας καὶ ἐκεῖ ἀκόμα, κατὰ τὴν ἱερὴ στιγμὴ τοῦ ὑστάτου καὶ ὑπερτάτου μαρτυρίου τους, ἀντὶ συμπόνιας καὶ ἐνθαρρύνσεως, δεχόντουσαν τὶς βρισιές, τὶς εἰρωνεῖες καὶ τὰ φτυσίματα τοῦ φανατισμένου πλήθους.

* * *

'Η κόμησσα Μονβαλιέ, μαζὺ μὲ τὸ δεκατριετὲς παιδάκι της, βρισκόταν, πρὸ πέντε ἑβδομάδων, μέσα σ' ἕνα φριχτὸ κελλὶ τῆς Κονσιερζερί, περιμένοντας μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ τὴ βιὴ της σειρὰ νὰ βαδίση πρὸς τὴν πλατεῖα Λουδοβίκου ΙΕ'. Χάρις στὸν πλοῦτο ὅμως ποὺ διέθετε καὶ στὴ συμπάθεια τῆς συζύγου τοῦ δεσμοφύλακος, πολίτιδος Γκραντιὲρ πρὸς αὐτή, τὸ ὀνομά της ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν καθημερινῶν ἐκτελέσεων. Εἶχε κερδίσει ἔτσι πέντε ὁλόκληρες ἑβδομάδες !

Στὸ μεταξύ, καὶ ὁ μικρὸς ὑποκόμης γυιός της Κάρολος, μὲ τὴν ἔξυπνη φυσιογνωμία του καὶ μὲ τὴ φαιδρότητα, ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε ἡ ἄγνοια τῆς τραγικῆς τους θέσεως, κέρδισε τὴν ἀγάπη τῆς δεσμοφύλακος Γκραντιέρ, κ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμερῶν γνωριμία, ἡ συμπονετικὴ ἐκείνη γυναῖκα ἐστέλνε τὸ ἀγγελόμορφο δεκαετὲς κοριτσάκι της, τὴν Ραχήλ, νὰ κρατᾶη συντροφιὰ τοῦ ἄτυχου μικροῦ κατάδικου, στὸ κελλί του, γιὰ νὰ τοῦ γλυκαίνη τὶς μέρες τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς πίκρας. "Ετσι μιὰ καινουργια ζωὴ εἶχε ἀρχίσει γιὰ τ' ἀνήξερα αὐτὰ ἀγγελούδια.

'Η μητέρα καὶ ὁ γυιὸς Μονβαλιὲ ἔνοιωθαν λατρεία γιὰ τὴ Ραχήλ, κι' ἐκείνη αἰσθανόταν τοσὴ συμπάθεια γιὰ τοὺς καινουργιους φίλους της, ὥστε ἄφησε τὰ παιγνίδια της στὴ γειτονιὰ καὶ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα της παίζοντας μὲ τὸν μικρὸ Κάρολο καὶ φυλλομετρῶντας τα ὡμορφα βιβλία του.

Ὧρες ὁλόκληρες ἡ Ραχὴλ ἔσκυβε πάνω στὶς σελίδες τῶν βιβλίων καὶ ἄκουγε μ' ἔκστασι τὸν Κάρολο ποὺ τῆς ἐξηγοῦσε τὶς πολύχρωμες ζωγραφιές, ποὺ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐκθαμβα μάτια της.

Τί εὐτυχὴς θὰ ἦταν ἂν μποροῦσε νὰ διαβάση κι' αὐτὴ τὰ ἀκατάληπτα ἐκεῖνα σημεῖα, ποὺ ἦταν χαραγμένα πάνω στὸ χαρτί !

'Η μητέρα της ἦταν ἀγράμματη. Δὲν ἤξερε αὐτὴ νὰ τῆς λέη τὰ ὡμορφα ἐκεῖνα ποήγματα, ποὺ τῆς ἔλεγαν ἡ κόμησσα καὶ ὁ γυιός της. Καὶ ἡ εὐγενικὴ κόμησσα, καταλαβαίνοντας τὸν κρυφὸ πόθο τῆς μικρῆς της φίλης, ἀνέλαβε νὰ κάνη ὅ,τι μποροῦσε στὸ μικρὸ διάστημα ποὺ θάμενε ἐκεῖ χάριν τῆς κόρης τοῦ δεσμοφύλακος.

"Ετσι ἡ μικρὴ Ραχήλ, κρατῶντας τὰ τετράδια καὶ τὰ μολύβια της, ποὺ μὲ προθυμία τῆς ἀγόρασε ἡ μητέρα της, ἔμπαινε κάθε πρωὶ στὸ κελλὶ τῆς κομήσσης γιὰ νὰ κάνη τὸ τακτικὸ μάθημά της. 'Η ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι τῆς μικρῆς κόρης, ἡ δίψα ποὺ αἰσθανόταν νὰ μάθη γράμματα καὶ ἡ συστηματικὴ διδασκαλία τῆς κομήσσης ἔκαναν θαύματα. 'Η μικρὴ Ραχὴλ στὸ διάστημα τῶν πέντε ἑβδομάδων εἶχε κατορθώσει νὰ συναρμολογῆ τὰ γράμματα σὲ λέξεις καὶ νὰ καταλαβαίνη τὴ σημασία τῶν λέξεων.

'Η χαρά της ἦταν ἀπερίγραπτη. Τὸ βράδυ ἔκανε ἐπίδειξι τῶν γνώσεών της στοὺς γονεῖς της κι' ἐκεῖνοι χάϊδευαν εὐτυχισμένοι τὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι της καὶ θαύμαζαν τὴν ἐξυπνάδα τῆς κόρης τους.

'Η Ραχὴλ μέρα μὲ τὴ μέρα σημείωνε καὶ νέες προόδους.

'Η κόμησσα μέσα στὴ δυστυχία της εὕρισκε στὸ ἔργο της αὐτὸ μιὰ ἀνείπωτη παρηγοριὰ κι' ἔνοιωθε γιὰ τὴ χαρισμένη μικρούλα μαθήτριά της μιὰ ἀπέραντη συμπάθεια, μιὰ ἀγάπη τόσο δυνατή, ὥστε δύσκολα τὴν ξεχώριζε ἀπὸ τὴ στοργὴ καὶ τὴ λατρεία τοῦ γυιοῦ της.

'Η Ραχὴλ τώρα πήγαινε ταχτικὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, ἀνακάτευε τὰ χαρτιά του καὶ διάβαζε συλλαβιστὰ τὰ ἔγγραφα ποὺ τοῦ ἔστελναν, ἐπιδεικνύοντας ἔτσι μὲ περηφάνεια τὶς γνώσεις της.

* * *

'Η μέρες περνοῦσαν, βαρειές, κατάθλιπτικές, γεμᾶτες ἀγωνία καὶ χτυποκάρδι. Το μαρτύριο τῆς κομήσσης παρατείνόταν. 'Η ὡραία ἀριστοκράτισσα, ἡ μεγαλωμένη στὴν ὀνειρώδη αὐλὴ τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, στέναζε μέσα στὸ ὑγρὸ κελλὶ τῆς Κονσιερζερὶ καὶ τροφόταν μὲ τ' ἀηδονόστα φαγιὰ ποὺ τῆς προμήθευε κρυφὰ ἡ σύζυγος τοῦ δεσμοφύλακος ἀπὸ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ σύζυγος τῆς κομήσσης εἶχε παραδώσει πρὸ πολλοῦ τὸ κεφάλι του στὸν δίμιο τοῦ Ροβεσπιέρου. Τώρα, ὀργὰ ἡ γρήγορα θὰ πήγαινε κι' αὐτὴ νὰ τὸν συναντήση, ἀφήνοντας τὸν μονάκριβο παιδάκι της, τὸν ἀγαπημένο της Κάρολο. 'Η ἡλικία του θὰ τὸ γλύτωνε ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς γκιλλοτίνας. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε αὐτό;... 'Η καταγωγὴ του θὰ γινόταν αἰτία τῆς καταστροφῆς του. 'Η φριχτὲς αὐτὲς σκέψεις σκοτείνιαζαν τὸ μυαλὸ τῆς κομήσσης καὶ πύρινα δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς κομήσσης καὶ πύρινα δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ χλωμὸ μαραμένο πρόσωπό της. "Οχι, λίγες φορὲς ἡ τρυφερὴ καρδιὰ τῆς Ραχὴλ εἶχε κατάσωσει στὰ θέματα αὐτά. Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια κοντάτιζε μπρὸς στὴν πονεμένη ἀριστοκράτισσα, ἀγκαλιάζε τὸν ἀγαπημένο της φίλο καὶ ψιθύριζε ἕνα σωρὸ γλυκόλογα παρηγοριάς, ποὺ ἡ ἀφελεία τους στάλαζε πράγματι ἕνα οὐράνιο βάλσαμο στὴν πονεμένη καρδιὰ τῆς κομήσσης.

Τὸ ἔξυπνο μυαλὸ τῆς μικρούλας εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ δράμα ποὺ παιζόταν γύρω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους της, κι' ἕνα δυνατὸ ρίγος συγκλόνιζε τὸ τρυφερὸ κορμάκι της. Ἕνα σωρὸ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ κεφαλάκι της. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμη τὸ δύνατο αὐτὸ πλάσμα γιὰ ν' ἀλλάξη τὸν μοιραῖο δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὰ ἀγαπημένα της πρόσωπα ;

* * *

Ἕνα πρωὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κόμησσα βρισκόταν ἀκουμπισμένη στὴ συνηθισμένη της θέσι στὸ κυγκλίδωμα τοῦ μικροῦ φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ της καὶ μὲ τὰ ὑγρὰ της μάτια κύτταζε μακρυὰ τὸ Παρίσι, ἀναπολῶντας τὸ παρελθόν, μπῆ-

κε ξαφνικά ἡ μικρὴ Ραχήλ, ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα της.

— Πάλι κλαῖτε, κυρία ; ρώτησε τὴν κόμησσα μὲ τὴν λεπτή της καὶ ξένοιαστη φωνούλα. Δὲν μοῦ εἴπατε, κυρία, ὅτι δὲν θὰ ξανακλάψετε ;...

— Ἄχ! μικρούλα μου, ἀπάντησε ἡ κόμησσα, πλημμυρισμένη στὰ δάκρυα, ἡ ἀγαπημένη σου μητερούλα εἶνε εὐτυχισμένη... Ἐγὼ ὅμως ;...

Ἕνας συγκλονιστικὸς λυγμὸς δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίση.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, κυρία. Ὁ καλὸς Θεὸς ἀγαπᾶει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ σεῖς εἶσθε τόσο καλοί...

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ξανάνοιξε μὲ πάταγο καὶ στὸ κατῶφλι της φάνηκε λαχανιασμένη ἡ μητέρα της Ραχήλ.

— Ἀ! κυρία κόμησσα ! φώναξε.

Ἡ κόμησσα συγκλονίστηκε, ὁ μικρὸς Κάρολος κιτρίνισε, ἡ Ραχὴλ ἔμεινε σὰν κεραυνοτηκτη δίπλα στὴν κόμησσα.

— Ἡ σειρά μου... Ἔ; ψιθύρισε ἡ κυρία Μονβαλιέ, μὲ συντριβή, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἁπλωνόταν μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα.

— Ἀλλοίμονο ! κυρία μου, εἶπε ἡ δεσμοφύλαξ. Ὁ σύζυγός μου μοῦ διάβασε τὸν κατάλογο τῶν κρατουμένων, ποὺ θὰ καρατομηθοῦν σήμερα τὸ ἀπόγευμα...

— Εἶμαι κι' ἐγὼ. βέβαια μαζὶ μ' αὐτούς ;

— Δυστυχῶς, κυρία κόμησσα, εἶπε ἡ δεσμοφύλαξ προσπαθῶντας νὰ βρῆ λόγια παρηγοριᾶς...

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κόμησσα καὶ ἡ δεσμοφύλαξ ἄλλαζαν τὶς τραγικὲς αὐτὲς λέξεις, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἀνοιγόκλεισε ἀθόρυβα καὶ ἡ μικρὴ Ραχὴλ γλύστρησε στὸν διάδρομο, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ κανένας. Δὲν ἄργησε. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε στὸ κελλὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἔφυγε. Τὸ πρόσωπό της τώρα ἦταν φλογισμένο, ἐνῶ τὸ σῶμα της καὶ τὰ δάχτυλα τῶν μικρῶν χεριῶν της συσπαζόντουσαν ἀπὸ μιὰ ἔντονη τρεμούλα. Ἡ μικρούλα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάτι τὸ ἔνοχο εἶχε διαπράξει καὶ τὸ βλέμμα της ἦταν ἔντρομο.

Ὡστόσο, ἡ ταραχὴ τῶν γυναικῶν ἦταν τόσο ἔντονη, ὁ σπαραγμὸς καὶ τῶν δύο ἦταν τόσο βαθύς, ὥστε ἡ μικρούλα ἔμεινε ἐντελῶς ἀπαρατήρητη.

Ἡ κόμησσα κρατοῦσε τώρα σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸν μικρὸ Κάρολο καὶ γεμίζοντάς τον φιλήματα, ἔλουζε τὰ σγουρὰ μαλλάκια του μὲ τὰ θερμὰ δάκρυά της.

Ἡ δεσμοφύλαξ, πεσμένη σ' ἕνα ξύλινο κάθισμα, ἔβρεχε κι' αὐτὴ μὲ δάκρυα τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ραχήλ, ποὺ σὰν τρομαγμένο πουλὶ εἶχε τρυπώσει στὴν ἀγκαλιά της.

* * *

Ἔξω στὸν διάδρομο ἀκουγόταν τώρα καθαρὰ ἡ θραχνιασμένη φωνὴ κάποιου πού διάβαζε στὸν νέο κατάλογο τὰ ὀνόματα τῶν μελλοθανάτων.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ἐκφώνησις τῶν ὀνομάτων ἐσταμάτησε ἀπότομα, καὶ σὲ λίγο μιὰ φωνὴ γεμάτη θυμὸ ἀκούστηκε:

— Πολίτα Γκραντιέρ !...

Ἡ δυὸ γυναῖκες φρικίασαν. Ἡ Ραχὴλ ἄρχισε νὰ τρέμη Ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε:

— Πολίτα Γκραντιέρ, τί μουντζοῦρες εἶν' αὐτὲς στὸν κατάλογο τῶν καταδίκων ;

Ἡ Ραχὴλ ἔνοιωθε νὰ παγώνη ὁλόκληρη.

— Δέν... δὲν ξέρω... ἀκούστηκε νὰ τραυλίζη ὁ Γκραντιέρ

— Χά! χά! χά! Βλέπω, γέρο-Γκραντιὲρ, πῶς σήμερα τὸ τσουξες γιὰ καλά. Μὰ ἂς μὴ χασομεράμε... ξανάπε ἡ φωνή.

Καὶ ἡ ἐκφώνησις ἐξακολούθησε, ὣς τὸ τέλος, χωρὶς νὰ σταματήση πειά.

Ἡσυχία ἄρχισε ν' ἁπλώνεται πάλι στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τῆς Κονσιερζερι. Ἡ κόμησσα καὶ ἡ πολῖτις Γκραντιὲρ νόμιζαν πὼς ξυπνοῦσαν ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη.

— Λοιπόν ; ἔκαμε ἡ κόμησσα, κυττάζοντας ἐρωτηματικὰ στὰ μάτια τὴν ἔκπληκτη δεσμοφύλακα, ποὺ κόντευε νὰ χάση τὰ λογικά της ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τῆς κομήσσης. Λοιπόν ;...

Ἡ δεσμοφύλαξ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὴ βεβαιώση μὲ ὅρκο, ὅτι ἄκουσε καθαρὰ τὸ ὄνομά της στὸν κατάλογο, ὅτι δὲν γελιῶταν, ὅτι κάποιο θαῦμα ἔγινε, μὰ τὴν πρόλαβε ἡ Ραχήλ:

— Σωθήκατε, κυρία κόμησσα, φώναξε χαρούμενη ἡ μικρή. Ναί, εἶνε ἀλήθεια, σωθήκατε ! Δὲν σᾶς εἶπα ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς γιὰ τοὺς καλούς ;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, κόρη μου, ἔκαμε ξαφνιασμένη ἡ κόμησσα, τί θέλεις νὰ πῆς ;

— Σωθήκατε, σᾶς λέγω. Ναί, ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ γιὰ τὰ γράμματα ποὺ μὲ μάθατε. Ὅταν ἄκουσα ὅτι τ' ὄνομά σας βρίσκεται γραμμένο στὸν κατάλογο, ἔτρεξα κρυφὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου, βρῆκα τὸ χαρτὶ κι' ἔσβυσα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομά σας. Ἐκεῖνος ποὺ διάβασε προηγουμένως τὸν κατάλογο, εἶδε τὶς μουντζοῦρες, τὸ πρόσεξε καὶ σταμάτησε, ἀλλὰ περνῶντας τὸν πατέρα μου γιὰ μεθυσμένο, δὲν ἔδωσε ὅση σημασία χρειαζόταν !...

— Σώθηκα ! Εἶν' ἀλήθεια !... ἀγαπημένη μου Ραχήλ! ξεφώνισε ἡ κόμησσα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔπιασε τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα στὴν ἀγκαλιά της, ὥρα πολλή.

Ἡ κόμησσα Μονβαλιὲ ἀνέλαβε νὰ μάθη γράμματα τὴ μικρὴ Ραχήλ.

Πλουσία καὶ πάλιν ἡ κόμησσα Μονβαλιέ, δὲν ἐλησμόνησε στὴν εὐτυχία της τοὺς καλοὺς εὐεργέτας της. Προσέφερε στὸ ζεῦγος Γκραντιὲρ ἕνα κομψὸ περίπτερο, κοντὰ στὸν πύργο της, στὸν ὁποῖο ἐκεῖνοι μαζὶ μὲ τὴ χαριτωμένη τους Ραχὴλ ἐγκατεστάθησαν ἀπὸ τότε εὐτυχισμένοι. Ἡ Ραχὴλ τώρα εἶχε γίνει ἡ ἀχώριστη φίλη στὰ παιγνίδια καὶ στὶς διασκεδάσεις τοῦ μικροῦ Καρόλου, ὅπως δὲ ἦταν φυσικό, ἔμελλε νὰ γίνη καὶ ἡ ἀχώριστη καὶ ἀγαπημένη σύντροφος καὶ ὅλης του τῆς ζωῆς.

Κ' ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, ἡ Ραχὴλ, ἡ κόρη τοῦ δεσμοφύλακος Γκραντιέρ, ποὺ δὲν εἶχε διακόψει τὰ μαθήματά της, μορφωμένη καὶ καλοαναθρεμμένη πειά, γινόταν κόμησσα Καρόλου Μονβαλιέ...

MARGARITTE FLORIS

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλαιὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Ἱστορῶν 5. Κῆπος Ἡλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΟΙ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

ΒΟΗΘΕΙΑ! Ο ΚΟΜΗΤΗΣ!...

Ὁ κομήτης τοῦ Φίνσλερ πλησιάζει τὴν Γῆ. Ὁ πανικὸς τοῦ 1909. Ἡ τρομακτικὴ περιπέτεια τοῦ κομήτη τοῦ Χάλλεϋ. Ἡ προβλέψεις τῶν ἀστρονόμων. Τὸ δηλητηριῶδες πρωσσικὸ ὀξὺ τῆς οὐρᾶς του. Ἡ μοιραία νύχτα. Ὁ πανικὸς καὶ ἡ τρέλλα τῆς ἀνθρωπότητος. κλπ. κλπ.

ΟΛΕΣ ἡ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν προχθὲς τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς κομήτη, ὁ ὁποῖος βρίσκεται εὐτυχῶς 80 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὡστόσο, οἱ διάφοροι ἀστρονόμοι δὲν ἔκρυψαν τὶς ἀνησυχίες τους γιὰ τὸ μέλλον... Ὁ κομήτης Φίνσλερ, (ἔχει τ' ὄνομα τοῦ ἀστρονόμου, ποὺ τὸν ἀνακάλυψε), πλησιάζει τὴ Γῆ μας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα... Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια μποροῦμε πάλι νὰ ἔχουμε τὶς ἴδιες ἱστορίες, τοὺς ἴδιους φόβους, τὸν ἴδιον πανικό, ποὺ εἴχαμε τὸ 1909 μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ!

Ἀλήθεια, τί πανικὸς ποὺ εἶχε πιάσει τὸν κόσμο, ἐδῶ καὶ εἴκοσι ὀχτὼ χρόνια μ' αὐτὸν τὸν περίφημο κομήτη τοῦ Χάλλεϋ !

Τὸν Μάϊο τοῦ 1909, ὅλη ἡ ἀνθρωπότης περίμενε τὸ τέλος της. Στὶς 17 τοῦ μηνός, τὸ Βασιλικὸ Ἀστεροσκοπεῖο τῆς Ἑνκεπλάτς τοῦ Βερολίνου ἐδημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὸ ἀκόλουθο ἀνακοινωθέν:

«Προβλέπεται ὅτι ἡ Γῆ θὰ εἰσέλθη εἰς τὴν τροχιὰν τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτην. Κατόπιν, ὁ κομήτης θὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ μορφὴν ἀστέρος. Τὴν 19ην καὶ τὴν 20ὴν θὰ εἶνε μόλις ὁρατὸς εἰς τὸ φωτεινὸν ἐσθὸς τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Κατόπιν, ὁ κομήτης θὰ ἀπομακρυνθῆ, μὲ μεγάλην ταχύτητα, τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, τὸ δὲ φῶς του θὰ ἐξασθενίση καὶ θὰ σβύση ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος».

Ἡ εἴδησις αὐτή, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ τὸν κόσμο.

Τὸ Γερμανικὸ Ἀστεροσκοπεῖο ἔλεγε καθαρά, ὅτι ὁ κομήτης θ' ἄγγιζε μὲ τὴν οὐρά του τὸν πλανήτη μας ; Ὄχι! Ἔλεγε μόνο ὅτι ἐμεῖς θὰ περνοῦσαμε κοντὰ ἀπὸ τὴν οὐρά του. Μὰ κι' αὐτὸ δὲν ἦταν λιγώτερο ἐπίφοβο. Τὴ νύχτα τῆς 19ης πρὸς τὴν 20 Μαΐου, μέσα στὸν σκοτεινὸ οὐρανό, θὰ ἔκανε ἄξαφνα τὴν ἐμφάνισί του ἕνας τεράστιος κομήτης ποὺ θ' ἀναποδογύριζε τὴν τάξι καὶ τὴν ἁρμονία τοῦ σύμπαντος.

Μερικοὶ ἀστρονόμοι ἔσπευσαν ὡστόσο νὰ καθησυχάσουν τὸν κόσμο, λέγοντας πὼς ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ ἦταν μιὰ παλπα γνωριμία τῆς Γῆς. Εἶχε ξανακάνει κι' ἄλλες δυὸ ἐμφανίσεις: τὸ 66 μ. Χ. εἶχε παρουσιασθῆ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ «ὑπὸ μορφὴν ρομφαίας καὶ τὸ 1066 εἶχε χαιρετήσει τὸν Γουλιέλμο τὸν Κατακτητή, κατὰ τὴν ἀποβίβασί του στὴν Ἀγγλία. Κανεὶς λοιπὸν φόβος δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄκακο ταξιδιώτη τοῦ σύμπαντος.

Ὅλοι ὅμως οἱ ἀστρονόμοι δὲν συμφωνοῦσαν μ' αὐτὴν τὴ γνώμη. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῆς Ρένς, ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔκανε κατὰ τὶς δυὸ τελευταῖες νύχτες, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτη ἦταν περίπου ἑξηντατρὶς ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Κιέλου, συμπληρώνοντας αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ἀνέφερε ὅτι ἡ Γῆ θὰ περνοῦσε μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ φωτεινὴ οὐρά... Τέλος τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Παρισιοῦ ἔκανε τὴ δήλωσι, ὅτι ἡ οὐρὰ θὰ ἀγγίξη τὴ Γῆ κι' ἂν ἀκόμη ἔχη μῆκος μόνο 23 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Μὰ ἄσχετα πρὸς ὅλες αὐτὲς τὶς διαφωνίες τῶν ἀστρονόμων, τὸ γεγονὸς ἦταν τὸ ἑξῆς: ἡ συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κομήτου τοῦ Χάλλεϋ θὰ ἦσαν τρομερές, μοιραῖες! Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς θὰ δηλητηριαζόταν ἀπὸ τὰ ἀέρια τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου. Τὸ μεγαλείτερο σὲ ποσότητα ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη αὐτὰ ἀέρια θὰ ἦταν τὸ πρωσσικὸν ὀξύ! Κατὰ τὸν διάσημο ἀστρονόμο Σβάν 'Αρχένιους τῆς Στοκχόλμης, ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτη ἦταν γεμάτη ἀπὸ πρωσσικὸ ὀξύ.

Μὲ δυὸ λόγια, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ σωτηρία. Ἡ Γῆ θὰ καταστρεφόταν τὴν νύχτα τῆς 18ης πρὸς τὴν 19η Μαΐου 1909. Θὰ ἦταν τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

Στὶς ἐκκλησίες τῆς Ρωσσίας οἱ πιστοὶ γονάτιζαν καὶ προσευχόντουσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδυ. Δὲν κοιμῶταν πειὰ κανείς. Ὅλος ὁ λαὸς πίστευε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ σώση τὸν κόσμο καὶ νὰ συγχωρήση τοὺς τρελλοὺς ἀριστοκράτες ποὺ εἶχαν καλέσει στὰ πολυτελῆ μέγαρά τους, στὴν Πετρούπολι, ὅλες τὶς διάσημες χορεύτριες καὶ τραγουδίστριες τοῦ Παρισιοῦ καὶ γλεντοκοποῦσαν... προκειμένου νὰ πεθάνουν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες.

Ἀλλὰ στὴ Γερμανία ὁ κόσμος ἐνόμιζε πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένη τὸ τέλος του διασκεδάζοντας. Οἱ τοῖχοι τῆς Κολωνίας εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πολύχρωμες προκηρύξεις ποὺ καλοῦσαν τὸν λαὸ στὶς «γιορτὲς τοῦ κομήτη», μὲ γεύματα τοῦ δημίου», χοροὺς καὶ ἀποχαιρετιστήριες τρέλλες. Ἐκεῖνες μάλι στα τὶς ἡμέρες ἔκανε τὰ ἐγκαίνιά του ἕνα νυχτερινὸ κέντρο ποὺ λεγόταν «Ὁ Κομήτης». Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι ὁ διευθυντής του, ἀπὸ ἁπλῆ σύμπτωσι, ἦταν κάποιος Χάλλεϋ!

Στὴν καθολικὴ Βαυαρία, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδυ, γινόντουσαν λιτανεῖες, ἐνῶ στὸ Βερολίνο, στὸ Παρίσι, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅλος ὁ κόσμος ἔτσι μαζόταν πυρετωδῶς γιὰ τὴ «μεγάλη νύχτα». Ὅλες οἱ στῆλες τῆς Ν. Ὑόρκης τοῦ Βερολίνου ἀναδημοσίευσε τὴν «Ἐπιστολὴ τοῦ Κομήτη», ποὺ τὴν εἶχε γράψει τὸ 1773 ἐκεῖνος ὁ ἄθεος Βολταίρος, γιὰ νὰ περιπαίξη τὸν κομήτη τοῦ Μπιλάς.

Μὰ ἡ ἀγωνιώδης ἀναμονή, ὁ τρόμος τοῦ ἀγνώστου κυριδύνου καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀπειλὴ τοῦ δηλητηριώδους ἀερίου τοῦ πρωσσικοῦ ὀξέος, ἄρχισαν καὶ νὰ τρελλαίνουν πολλοὺς ἀνθρώπους. Οἱ μαῦροι, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὡς τὶς Πολιτεῖες τοῦ Νότου, ζοῦσαν μὲ μιὰ θρησκευτικὴ ἔξαρσι ποὺ ἔφθανε τὰ ὅριά της παραφροσύνης. Ἐπίσης, σ' ὅλον τὸν κόσμο εἶχαν σημειωθῆ κόλλας πολυαριθμα κρούσματα τρελλας. Ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη ἀνήγγειλε ὅτι: «Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ Σουλτάνος Ἀβδοὺλ Χαμὶτ εὑρίσκεται, λόγῳ τῆς προσεχοῦς ἐμφανίσεως τοῦ κομήτου, εἰς μίαν κατάστασιν ἐπικινδύνου ἐκνευρισμοῦ. Δὲν κοιμᾶται πλέον, ἐρευνᾶ διαρκῶς τὸν οὐρανὸν μὲ ἕνα τηλεσκόπιον καὶ ἐξασκίζει τοὺς οἰκείους του μὲ ἀτελευτήτους ἐρωτήσεις διὰ τὴν σύγκρουσιν τῆς Γῆς μὲ τὸν κομήτη τοῦ Χάλλεϋ».

Στὸ Σικάγο, δημιουργήθηκε ἀμέσως μιὰ καινουργία βιομηχανία: μιὰ ἑταιρεία ἀνελάμβανε, ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβῆς, νὰ κλείνη ἐρμητικὰ ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν παραμικρὴ χαραμάδα, ἔξα-

Ὁ κομήτης, ὁ κομήτης,
Τί στοιχεῖο π' ἀνάθεμά το,
Ἢ, ἀνθρώπους καὶ ἀστεῖα
Ὅλα τάκαψ' ἀνω - κάτω !...
(Ἀπὸ τὰ Παλιὰ «Πανσέληνα»)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΥΓΛΛΙΑΜ ΠΟΟΥΕΛ, Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΧΑΡΛΟΟΥ

(Ἄρθρον τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου ΚΟΥΡΤ ΜΠΙΣ)

ΕΙΧΑ τὴν εὐτυχία νὰ δῶ τὸν Οὐΐλλιαμ Πόουελ, λίγες μέρες πρὶν χάση τὴν πολύκλαυστη μνηστή του. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ τὸν ἔβλεπα ποτέ, γιατί, καθὼς θὰ μάθατε, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ Τζὶν Χάρλοου, ὁ Πόουελ διέκοψε τὴν ἐργασία του κι' ἔχει κλεισθῆ μέσα στο σπίτι του, ὅπου δὲν δέχεται κανένα.

Ἡ πρώτη του φράσις, μόλις μὲ εἶδε, ἦταν.

— Παίρνετε ἕνα οὐΐσκυ μὲ σόδα ;

— Ναί... μὰ μὲ πολὺ σόδα.

— Κι' ἐγώ, ἀλλὰ μὲ λίγη σόδα· σχεδὸν καθόλου. Ἤρθατε νὰ μου πάρετε συνέντευξι ;

— Μάλιστα. Λοιπόν, ἐμπρός... Γράφετε: «Βρῆκα τὸν Οὐΐλλιαμ Πόουελ μέσα στὸ κομψό του γραφεῖο, ξαπλωμένο μὲ νωχέλεια σ' ἕνα ντιβάνι». Μὲ παρακολουθεῖτε ; Ὡραῖα. Τώρα μπορεῖτε νὰ προσθέσετε: «Ὅπως πάντα, εἶνε ἀξιοπρεπέστατος. Τὰ μαῦρα του μαλλιὰ πέφτουν σὲ μποῦκλες στὸ μέτωπό του.Τὰ γαλάζια του μάτια πετοῦν ἀστραπές. Τὸ στόμα του...»

— ...Εἶνε γεμᾶτο οὐΐσκυ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ τὸ θυμίσατε. Δόστε μου τὴ μποτίλια ποὺ εἶνε πλάϊ σας. Στὴν ὑγεία σας... Ποῦ στάθηκα ;... Ἄ, ναί... «Ἔχει τὴν πίππα του στὸ στόμα. Τὸ κοστοῦμι του εἶνε κομψότατο...

—...Χμ !

—Πῶς ; δὲν βρίσκετε τὸ κοστοῦμι μου κομψό ; Ἀλήθεια ;... Μὰ φοβᾶστε σεῖς νὰ μὲ δυσαρεστήσετε. Ἔχετε δίκηο, μολονότι μὲ λένε τὸν κομψότερο ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Μὰ αὐτὸ εἶνε παραμθί... Στὴν πραγματικότητα, δὲν δίνω πεντάρα γιὰ τὰ κομψὰ κοστούμια. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὰ συχαίνομαι, ἀπεχθάνομαι τοὺς κομψοντυμένους ἀνθρώπους... Ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, μιὰ μόνο ἐπιθυμία ἔχω, νὰ γίνω ὁ πιὸ κακοντυμένος ἄνθρωπος τοῦ Χόλλυγουντ. Φυσικά, τὸ κοινὸν δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθη αὐτό. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ γράψετε: «Τὸ κοστοῦμι του δείχνει ἀμέσως ὅτι ἔχει ὀγῆ ἀπ' τὸν καλλίτερο ράφτη...» Καὶ τώρα τί ἄλλο θέλετε ; Ἀρκετὰ δὲν σᾶς εἶπα ;

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ νεότητά σας καὶ τὸ ντεμποῦτο σας ;...

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ρωτήσετε τίποτε ἄλλο. Γεννήθηκα — σᾶς τὸ λέω ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν — πρὸ 44 ἐτῶν στὸ Πίττσμπουργκ. Σὲ ἡλικία 10 χρόνων, ἐρωτεύθηκα ἕνα κοριτσάκι μὲ ξανθὰ μαλλιά. Ἀπὸ τότε, δὲν τὸ ξέχασα ποτέ, ἀν καὶ ξέχασα τὸ ὄνομά του. Ξέρετε τὸ πολὺ κάτι σμα μοῦ ἔχει καταστρέψει τὴ μνήμη. Ὅταν ἤμουν δεκατεσσάρων χρόνων, ἡ οἰκογένειά μου ἐγκαταστάθηκε στὸ Κάνσας - Σίτυ κι' ἀποφάσισε νὰ μὲ κάνη δικηγόρο. Ἐκεῖνη, ὅμως, τὴν ἐποχή· ἔλαβα μέρος σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι.

— Κι' αἰσθανθήκατε νὰ σᾶς τραβᾶη τὸ θέατρο.

—Κολοκύθια! Ἀποφάσισα, ἁπλούστατα, νὰ γίνω ἠθοποιὸς γιὰ νὰ κάνω τοὺς γονεῖς μου νὰ μανιάσουν. Καὶ ἐπέτυχα ἐντελῶς. Τοὺς ἔκανα καὶ ἄφρισαν. Μόλις τὸ ἀποφάσισα αὐτό· θέλησα νὰ πάω στὴν Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ σπουδάσω στὴν Ἀκαδημία τῆς Δραματικῆς Τέχνης. Μὰ δὲν εἶχαν πετάρα κ' οἱ γονεῖς μου δὲν εἶχαν περισσότερα. Ἔξαφνα τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ γράψω στὴ θεία Ἴντα.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ θεία Ἴντα ;

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γρήγορα ἐν' ἄλλυ οὐΐσκυ.

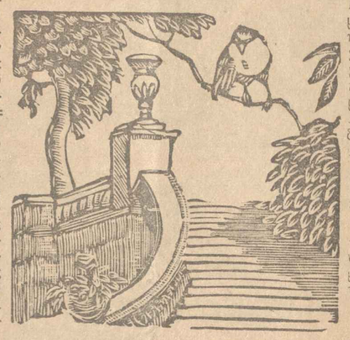

Κάθε φορὰ ποὺ θυμᾶμαι τὴ θεία Ἴντα, μιὰ ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, πρέπει νὰ πιῶ ἕνα οὐΐσκυ. Ἦταν μιὰ γυναίκα τραχτική, μὰ πολὺ πλούσια. Τῆς ἔγραψα μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ 23 σελίδες. Ἀπὸ τότε τὸ δὲν ξανάγραψα τόσο μεγάλο γράμμα. Τῆς ζητοῦσα 1400 δολλάρια γιὰ δυὸ ἐξάμηνα σπουδῶν στὴ Δραματική Ἀκαδημία. Μοῦ ἔστειλε 700. Τῆς τὰ ἐπέστρεψα ὅλα.

— Πότε ;

— Δεκατρία χρόνια ἀργότερα. Ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες σπουδῶν, ἐπέτυχα νὰ μοῦ δώσουν διάφορους μικροὺς ρόλους στὰ θέατρα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Μπροντγουαίη. Κέρδιζα τότε ὅσα ἀκριβῶς μοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ μὴν πεθάνω τῆς πείνας.

— Ποιοὶ ἦσαν οἱ ρόλοι σας τότε ...

— Ρόλοι παληανθρώπων, τίποτε ἄλλο.

— Καὶ γιατὶ ἡ ἀποκλειστικότης αὐτή ;

— Ἐξ αἰτίας τοῦ μουστακιοῦ μου. Ἅμα ἔχη ἕνας ἠθοποιὸς μουστάκι μοναχὰ τέτοιοι ρόλοι τοῦ ταιριάζουν. Ἔπειτα πῆγα στὸ Χόλλυγουντ. Αὐτὸ συνέβη στὰ 1921. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔδιναν κι' ἐκεῖ μικροὺς ρόλους. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, μοῦ ἐμπιστεύθηκαν πιὸ σημαντικούς...

— Πῶς κατορθώνετε νὰ διατηρῆσθε τόσο λεπτός ;

— Δημιουργῶ ἔννοιες στὸν ἑαυτό μου... Τίποτε δὲν συντελεῖ τοσο γιὰ νὰ χάνη κανεὶς τὸ βάρος του.

— Μὰ τί ἔννοιες ἔχετε σεῖς ποὺ κερδίζετε τόσα ;

Τί κερδίζω ;... Ἕξη χιλιάδες παληοδολλάρια τὴ ἑβδομάδα. Ἔχω συμβόλαιο γιὰ ἑφτὰ χρόνια. Μὰ ὅταν τὸ συμβόλαιο αὐτὸ θὰ τελειώση, τί θὰ γίνω ;

— Δὲν μπορεῖτε νὰ καταθέσετε στὴν Τράπεζα μερικὰς χιλιάδες δολλάρια ;

—.. Κι' ἂν ἡ Τράπεζα χρεωκοπήση, τί θὰ γίνω ;

— Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ δὲν ἔχετε ἄλλες ἔννοιες ;...

— Ὠ! ἔχω ἕνα σωρό... Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε κ' οἱ ἡμερογράφοι ποὺ θέλουν νὰ μοῦ πάρουν συνεντεύξεις...

— Λυπᾶσαι πολύ, κύριε Πόουελ... Θὰ σᾶς ἀφήσω.

— Ναί, εἶνε καιρός.. Περιμένω τόση ὥρα νὰ τὸ κάνετε αὐτό... Μὰ πρὶν μοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι, θὰ πιοῦμε ἀκόμα ἕνα οὐΐσκυ μαζύ... Δόστε μου τὸ ποτήρι σας. Πῶς ; Ἡ μποτίλια ἄδειασε ;... Ἄδειασε ἐντελῶς ;... Δὲν εἶνε παράδοξο... Ξέρετε, ἡ διαρκής μου ἀπορία εἶνε ποῦ πάει τόσο οὐΐσκυ !..

ΚΟΥΡΤ ΡΙΣ

σφαλίζοντας ἔτσι τοὺς ἐνοίκους ἀπὸ τὸ πρωσσικὸ ὀξύ. Ἕνας βιομήχανος τοῦ Γιουχάνεσμπουργκ πάλι ζητοῦσε συνεταίρους γιὰ τὴν κατασκευὴ «καταφυγίων» μὲ ἐγκαταστάσεις ὀξυγόνου. Στὴ Λισαβῶνα, ἕνας φαρμακοποιὸς πουλοῦσε κάθε ἡμέρα χιλιάδες φιάλες ἑνὸς φαρμάκου κατὰ τοῦ κομήτη ποὺ τὸ ἔλεγε: ἀντικομητοελιξήριον». Ἕνας συνάδελφός του, στὸ Παρίσι ἔκανε κι' αὐτὸς χρυσὲς δουλειὲς μὲ τὴν «ἀντιχαλλεϋάνα» καὶ τέλος, ὅλοι οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ οἱ χημικοὶ τοῦ κόσμου θησαύριζαν πουλῶντας ἀναριθμήτους ἀσκοὺς ὀξυγόνου.

Στὰ βουλεβάρτα πουλοῦσαν κάρτες τοῦ κομήτη, καρφίτσες τοῦ κομήτη, τραγούδια ἀφιερωμένα στὸν κομήτη καὶ μιὰ καινούργια ἐφημερίδα «Ἡ Διαθήκη τοῦ κόσμου» ἔγινε κυριολεκτικὰ ἀνάπραστη. Σὲ διάφορες πόλεις τῆς Εὐρώπης ἑτοίμαζαν ἐπίσης καὶ ἀερόστατα, δεμένα στὴ γῆ μ' ἕνα μακρὺ σκοινί, γιὰ νὰ μποροῦν ἔτσι οἱ πλούσιοι νὰ θαυμάσουν ἀπὸ κοντὰ τὸν κομήτη.

Μὰ ἡ νύχτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 20ὴ Μαΐου εἶνε ὑγρὴ καὶ συννεφιασμένη. Οἱ ἀστρονόμοι καὶ ὁ κόσμος ἔξερευνοῦν μὲ ἀγωνία, μὰ καὶ ἀδίκως τὸν οὐρανό.Στὸ Σβάϊντνιτς τῆς Γερμανίας, κατὰ τὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ παρουσιάζεται ἐπὶ τέλους ὁ κομήτης ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά, στὸ Τσόμπτεν καὶ στὸ Κόλτεχενμπέργκ. Ὁ κομήτης ἀνεβαίνει γρήγορα στὸν ὁρίζοντα. Εἶνε κατακόκκινος κ' ἡ λάμψι του εἶνε ἐκτυφλωτική. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸν σκέπασαν τὰ σύννεφα... «Δὲν θὰ συμβῆ ἴσως τίποτε» ἄρχισαν νὰ λένε γκρινιάζοντας οἱ ἀστρονόμοι.

Κι' ἀλήθεια, δὲν συνέβη τίποτε. Τὸ πρωὶ τῆς 20ῆς Μαΐου ὁ ἥλιος ὀγῆκε, ὅπως πάντα κι' ἔλουσε τὸν κόσμο μὲ τὶς χρυσὲς ἀκτῖνες του. Ὁ ἐφιάλτης τοῦ κομήτη εἶχε διαλυθῆ. Ὅλος ὁ κόσμος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ξαναγύρισε στὶς δουλειές του.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ μᾶς ἔρχεται ἕνας νέος — ὅπως γράφουμε παραπάνω — κομήτης. Θὰ μᾶς ἐξοντώση αὐτὸς ἀοὰ γε; Κύριος οἶδε.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ Σελὶς τῆς Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΩΡΙΜΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Δὲν εἶσθε πειὰ νέα, κυρία μου. Τὸ γνωρίζετε. Καὶ δίνετε ἴσως σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μεγαλείτερη σημασία ἀπ' ὅση πρέπει. Ἐπειδὴ δὲν εἶσθε πειὰ εἴκοσι ἐτῶν καὶ δὲν θέλετε νὰ κάνετε τὴ γελοία ἐντύπωσι ποὺ προκαλοῦν ἡ γυναῖκες ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ντύνωνται σὰν κοριτσάκια, παρ' ὅλη τὴν προχωρημένη ἡλικία τους, ἐσεῖς παίρνετε τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ντύνεσθε σὰν γρηᾶ. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνετε. Ἐπέρασε πειὰ ὁ καιρὸς ποὺ ἡ γυναῖκα μόλις πάντρευε τὰ παιδιά της καὶ ἀποκτοῦσε ἐγγονάκια, γινόταν ἡ γρηᾶ γιαγιὰ καὶ ντυμένη στὰ μαῦρα, μὲ ψηλοὺς κλειστοὺς γιακάδες, καθόταν στὴν πολυθρόνα καὶ ἔπλεκε. Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πειὰ γρηές. Ὑπάρχουν κυρίες ἡλικιωμένες. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ εἶνε ἀγῶνας ὡς τὴν τελευταία στιγμή, πρέπει νὰ συμμορφωθῆτε καὶ νὰ ντύνεσθε ἀνάλογα.

Καταργῆστε τὰ σκοῦρα χρώματα γιὰ τὰ πρωινὰ φορέματά σας. Δὲν εἶνε πρακτικὰ καὶ δὲν χαρίζουν στὸ πρόσωπο. Ἂν πρόκειται νὰ ὀγῆτε ἔξω. ἕνα ἁπλὸ ὡραῖο φόρεμα ἀπὸ ἐγχώριο ἢ σεμιζιὲ σὲ χρῶμα γκρὶ-μπλὲ εἶνε ὅ·τι σᾶς χρειάζεται. Ἂν πρόκειται νὰ μείνετε σπίτι, ἕνα λινομέταξο σκωτσέζικο γκρὶ καὶ μαῦρο εἶνε πολὺ δροσερὸ καὶ πρακτικὸ φόρεμα καὶ θὰ εἶνε ὡραιότερο ἀκόμη ἂν τοῦ προσθέσετε ἕνα λευκὸ πλαστρὸν ἀπὸ δουὰλ ἢ ἄλλο λεπτὸ ὕφασμα. Ἂν πρόκειται νὰ ὀγῆτε ἔξω τὸ ἀπόγευμα, γιὰ ἐπίσκεψι, ἔχετε ἕνα ταγιὲρ ἐμπριμὲ ἀσπρόμαυρο ἢ καὶ σκέτο μαῦρο καὶ μιὰ μπλούζα λευκὴ ποὺ ἐμπρὸς νὰ σχηματίζη ζαμπό. Ἐπίσης χρειάζεσθε ἕνα καλοκαιρινὸ παλτό, καλορραμμένο, ἀπὸ μαῦρον ἀλπαγᾶ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ φορεθῆ πάνω ἀπὸ κάθε φόρεμα καὶ σὲ κάθε περίπτωσι. Τὸ ἐπανωφόρι αὐτὸ θὰ εἶνε ἁπλὸ καὶ σὲ κοὺπ κλασσική.

Γιὰ τὶς ἐπίσημες βραδυνὲς συγκεντρώσεις, ἕνα γεῦμα, μιὰ δεξίωσι, ἕνα γάμο, προτιμῆστε ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα, μὲ μακρυὰ μανίκια καὶ ζαμπὸ ἐμπρός. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ φορῆτε ἄφθονα· ὅσα κοσμήματα θέλετε, εἴτε ἀληθινά, εἴτε ψεύτικα. Μὲ τὸ φόρεμα αὐτὸ ταιριάζει ὡραιότατα μιὰ τόκα ἐντελῶς σκέτη καὶ χαμηλὴ γαρνιρισμένη γύρω-γύρω μὲ λουλούδια. Παπούτσια θὰ φορέσετε ἀπὸ μαῦρο καστόρι ἢ ἀπὸ σατὲν μὲ λουράκι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ παπούτσια ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι στὴν ἡλικία σας καὶ τὰ κομψότερα πόδια ἀρχίζουν νὰ παραμορφώνωνται καὶ νὰ κουράζωνται εὔκολα. Ἀποφεύγετε λοιπὸν τὰ ψηλὰ τακούνια ποὺ θὰ σᾶς κάνουν νὰ ὑποφέρετε τὰ μαρτύρια τῆς Κολάσεως, ὕστερα ἀπὸ μισῆς ὥρας περπάτημα. Τὰ χαμηλὰ τακούνια εἶνε τῆς μόδας. Προτιμᾶτε πάντα αὐτά.Ὅσο γιὰ τὸ σχῆμα τῶν παπουτσιῶν προτιμᾶτε τὰ ἁπλᾶ σκαρπίνια, τὰ γοβάκια μὲ λουράκι ἢ τὰ ρισελιέ.

Γιὰ τὰ καπέλλα ἀποφεύγετε τὰ πολὺ μοντέρνα μὲ μυτερὸ τεπέ, ἢ μπὸρ ρελεθέ, ἢ μὲ φιόγκους καὶ πολλὰ γαρνίρισματα. Προτιμᾶτε τὰ ἁπλᾶ κλὸς ἢ τὰ μικρὰ κανοτιὲ ἢ τὶς ἐντελῶς σκέτες τόκ, μὲ γαρνιτούρα ἕνα μικρὸ θελάκι ποὺ χαρίζει ἐξαιρετικὰ στὸ πρόσωπο.

Καὶ ἐπειδὴ βρισκόμαστε στὸ καλοκαίρι, ἀκόμη μιὰ τελευταία συμβουλή. Γιὰ τὰ πρωινὰ φορέματά σας ἀποφεύγετε τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα, τὰ βουαλὰζ ἢ τὰ τσίτια. Αὐτὰ ταιριάζουν μόνο στὶς πολὺ νέες καὶ ὅταν τὰ φορῆ μιὰ κυρία ὥσιιη τῆς δίνουν φτωχικὴ ἐμφάνισι. Καλλίτερα νὰ ἔχετε ἕνα ἢ δυὸ φορέματα λιγώτερα, ἀλλὰ νὰ εἶνε καλά.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α, Ἀθῆναι

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ὡραιότατες τόκ ἀπὸ λαιμα, γκρο-γκράν ἢ σιρέ. Ὁ τεπὲς ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα κομμάτια. Γαρνίρεται στὸ πλάϊ μὲ μιὰ τούφα ἀπὸ ἀγριολούλουδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ !

Ἡ κούρασις τῶν ποδιῶν καθρεφτίζεται πρῶτα-πρῶτα στὸ πρόσωπο. Ἂν θέλετε νὰ κάνετε μακρυνοὺς περιπάτους, νὰ γυρίζετε στὰ μαγαζιὰ καὶ ν' ἀνεβοκατεβαίνετε σκάλες καὶ νὰ μὴ φαίνεσθε κουρασμένη, πρέπει νὰ περιποιῆσθε τὰ πόδια σας. Τὸ πρωί, πρὶν ὀγῆτε ἔξω, κάνετέ τους μιὰ ἐντριβὴ μὲ κολώνια ἢ μὲ λίγη στύψη. Ἂν εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα, πουδράρετέ τα μὲ μιὰ πούδρα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μέρος στύψη σὲ σκόνη καὶ δυὸ μέρη τάλκ.

Ἂν πρόκειται νὰ κάνετε πολλοὺς δρόμους, μὴν φορᾶτε ψηλὰ τακούνια, καὶ φροντίστε νὰ διατηρῆτε σὲ καλὴ κατάστασι τὸ παπούτσια σας. Βερνικώνετέ τα πάντοτε τὸ βράδυ, μολις τὰ βγάλετε· ἐνόσω εἶνε ἀκόμη ζεστά. Τὶς ἡμέρες ποὺ κάνει ζέστη φορᾶτε παπούτσια λινά· ἢ σανδάλια.

Ἀποφεύγετε τὴν ὀρθοστασιά. Εἶνε καταστρεπτικὴ καὶ γιὰ τὴν ὑγεία καὶ γιὰ τὴν κομψότητα τῶν ποδιῶν. Ἂν εἴσθε ἀναγκασμένη νὰ ἐργάζεσθε ὀρθὴ, κανονίστε ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ κάθεσθε ἐπὶ δέκα λεπτὰ κάθε μιὰ ὥρα, τὸ λιγώτερο. Ἐπίσης εἶνε προτιμότερο νὰ περπατᾶτε παρὰ νὰ στέκεσθε ἀκίνητη. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἡ μακρύτερη ἀναμονὴ δὲν θὰ σᾶς κουράση.

Τὶς περισσότερες ὅμως περιποιήσεις πρέπει νὰ τὶς κάνετε στὰ πόδια σας τὸ βράδυ.

Γι' αὐτὲς ὅμως θὰ μιλήσουμε ἄλλη φορά.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΕ ΔΡΟΣΕΡΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάθεσθε στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ εἶνε δροσερὸ τὸ σπίτι σας. Καὶ μέσ' στὴν πόλι μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε τὴν ἀπαραίτητη δροσιά. Ἀρκεῖ νὰ ξέρετε τὸν τρόπο.

Καὶ πρῶτον: Σηκωθῆτε πολὺ πρωί, καὶ ἀνοίξτε ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, ὥστε νὰ ἀεριοθῆ καλὰ τὸ διαμέρισμα. Κάνετε τὸ νοικοκυριό σας καὶ κατόπιν κλεῖστε τὰ παντζούρια ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βορεινά, τὰ ὁποῖα κλείνετε τὸ μεσημέρι. Τὸ μεσημέρι κλεῖστε ὅλες τὶς γρίλλιες καὶ τὰ τζάμια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κουφώματα τῶν δυὸ κυρίων δωματίων τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου φροντίζετε νὰ δημιουργήσετε ρεῦμα.

Βάλετε σὲ κάθε δωμάτιο ἕνα δοχεῖο πλατὺ γεμᾶτο νερὸ δροσερό. Ἡ ἐξάτμισις τοῦ νεροῦ δημιουργεῖ δροσιά. Ὅσο μεγαλείτερη θὰ εἶνε ἡ ἐξάτμισις τόσο μεγαλείτερη καὶ ἡ δροσιά.

Κρεμᾶστε στὰ παράθυρά σας ἀτὸρ ἀπὸ χρωματιστὸ κάμποτ, κατὰ προτίμησιν πορτοκαλὶ ἢ πράσινο. Ξεκουράζουν τὰ μάτια καὶ δημιουργοῦν εὐχάριστο φῶς. Ἂν κάνη πολλὴ ζέστη βρέξετε λιγάκι τὰ ἀτόρ. Τὸ δωμάτιο θὰ δροσιοθῆ ἀκόμα περισσότερο.

Η Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Η ΣΠΗΛΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Καθὼς φαίνεται, ὁ κόμης εἶνε πολὺ μελαγχολικὸς καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκέπτεται τίποτε, εἶπε ἡ γρηὰ Μαργαρίτα.

Καὶ κυττάζοντας μὲ θλῖψι τὸν Ἐρρῖκο, πρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ξέρω τὸν λόγο τῆς μελαγχολίας του. Πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ - ὀχτὼ χρόνια· πρὶν ἔρθουμε νὰ κάνουμε λημέρι σ' αὐτὸ τὸ δάσος, ὁ κόμης ἦταν πολὺ διαφορετικός. Τώρα ὅμως δὲν τὸν νοιάζει πειὰ γιὰ τίποτε, ἀλλοιῶς θὰ εἶχε ἀνακαλύψει τὴ φωληά μας πρὶν ἀπὸ καιρό.

— Τί τοῦ συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε ὁ Μαυροθοδωρῆς.

— Ὤ! ἀπάντησε ἡ γρηά, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, γιατί, ἂν μάθη ὁ Ρόλλος πὼς σοῦ τὸ εἶπα, θὰ μὲ σκοτώση...

— Ὁ Ρόλλος δὲν εἶν' αὐτὸς ποὺ μᾶς ἔφερε ἐδῶ τὸν Ἐρρῖκο ; ρώτησε ὁ Μαυροθοδωρῆς.

— Ὁ ἴδιος!

— Μὰ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίση ποτὲ σ' αὐτὰ τὰ μέρη... Ποιὸς ξέρει ἂν ἔχη πεθάνει... Εἶνε τόσος καιρὸς ποὺ δὲν ἔχουμε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν... Ἔπειτα τί σχέσι ἔχει αὐτὸς μὲ τὸν κόμητα; ρώτησε ὁ Μαυροθοδωρῆς.

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε μονάχα ἐγὼ κι' αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος δὲν θὰ τὸ μάθη ποτέ, ἀπάντησε ἡ γρηά. Ἂν ἤμουν βέβαιη ὅτι πέθανε, ξέρω τί θὰ ἔκανα. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ περιμένω ἕνα χρόνο, ὅπως ἔχω ὁρκισθῆ στὸν Ρόλλο... Ἔπειτα, ἂν δὲν ἔχη παρουσιαστῆ ὡς τότε, θὰ μάθης ὅλα τὰ μυστικά του καὶ ὅ,τι ξέρω γιὰ τὸν Ἐρρῖκο... Ἀσφαλῶς δὲ τότε θὰ χαρῆς πολὺ γιατὶ θὰ δῆς ὅτι ὁ Ἐρρῖκος ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν μικρὸ κόμητα...

Ὁ Μαυροθοδωρῆς ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κάνη τὴ γρηὰ Μαργαρίτα νὰ μιλήση καὶ νὰ τοῦ φανερώση ὅσα ἤξερε.

Μὰ ἐκείνη στάθηκε ἀμετάπειστη. Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποκαλύψη τὰ μυστικά τοῦ Ρόλλου. Ἔτσι ὁ Μαυροθοδωρῆς ἀποφάσισε νὰ κάνη ὑπομονὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁπότε ἡ Μαργαρίτα τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὰ φανερώση ὅλα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτή, ἄφησε τὴ Μαργαρίτα καὶ πηγαίνοντας στοὺς συμμορῖτες του, τοὺς ἀνακοίνωσε τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ νεαροῦ κόμητος.

Ἔτσι ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος ἔμεινε μόνος, μαζὶ μὲ τὴ θλῖψι του. Ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησι τῶν διαφόρων καταπληκτικῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἔδιωξε γρήγορα τὴ μελαγχολία ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Ἔνοιωθε μεγάλη χαρὰ καθὼς συλλογιζόταν τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἔνοιωσε κυττάζοντας τὸ λαμπρὸ ἥλιο κι' ἀκούγοντας ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ μικρὸς κόμης Ἀλβέρτος γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ Χριστό.

Τέλος εἶπε ἀπὸ μέσα του:

—Ἴσως νὰ εἶνε θέλημα τοῦ Θεοῦ ποὺ ξαναγύρισα στὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ παρηγορήσω τὸν Ἀλβέρτο ἂν οἱ λησταὶ τὸν πιάσουν καὶ τὸν φέρουν ἐδῶ.

Ἔτσι, ὅταν ἡ μικρὴ Ἐλένη τὸν πλησίασε πάλι, ἀντὶ νὰ τὸν βρῆ μελαγχολικό, ὅπως φοβῶταν, ἀπεναντίας τὸν βρῆκε ξαπλωμένο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὴν ὄψι γελαστή.

— Δυστυχισμένο παιδί ! εἶπε ἡ Ἐλένη μέσα της. Κοιμᾶται... Ὀνειρεύεται ἴσως ὅτι βρίσκεται στὸ δάσος...

Κι' ἀγγίζοντάς τον στὸν ὦμο, τὸν ρώτησε:

— Κοιμᾶσαι, Ἐρρῖκε ;

Ὁ Ἐρρῖκος ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι, Ἐλένη, δὲν κοιμᾶμαι... Ἔλα, κάθησε κοντά μου... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Ἡ μικρούλα Ἐλένη κάθησε πράγματι κοντά του. Τότε ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος μὲ σιγανὴ φωνὴ τοὺς διηγήθηκε ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφησε τὴ σπηλιά.

Τῆς περιέγραψε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου στὸ δάσος, τὴ συνάντησί του μὲ τὸν Ἀλβέρτο, τῆς ἐπανέλαβε ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἐκεῖνος γιὰ τὸ Θεό, τῆς διηγήθηκε τὴν ἐπίσκεψί τους στὴν ἐκκλησία, τῆς μίλησε γιὰ τὴ συνάντησί του μὲ τὸν κακὸ ἐκεῖνο ὑπηρέτη, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδιωξε, τῆς εἶπε πῶς εἶχε πέσει πάλι στὰ χέρια τοῦ Μαυροθοδωρῆ καὶ τῆς ἀνακοίνωσε τέλος τὰ σχέδια τοῦ Μαυροθοδωρῆ νὰ κλέψη τὸν μικρὸ Ἀλβέρτο καὶ νὰ τὸν πάη στὴ σπηλιά.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Ἐρρῖκο, εἶπε ἡ Ἐλένη, ἀν' ὅλα ὅσα μοῦ διηγήθηκες μοῦ ἄρεσαν περισσότερο ὅσα σοῦ εἶπε γιὰ τὸν καλὸ Θεὸ ὁ Ἀλβέρτος. Εἶνε τόσο εὐχάριστο στὸν ἄνθρωπο, νὰ ξέρη ὅτι ἔχει ἕνα τέτοιο πατέρα στὸν οὐρανό, ἕναν πατέρα ποὺ μᾶς ἀγαπάει καὶ φροντίζει γιὰ τὸ καλό μας. Πιστεύω μάλιστα ὅτι σ' ἔστειλε ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ φανῆς χρήσιμος στὸν Ἀλβέρτο ἂν τὸν πιάσουν οἱ λησταί. Ἂν μπορέσης νὰ τὸν ἐλευθερώσης καὶ νὰ ξαναγυρίση στὸν πύργο τοῦ πατέρα του, θὰ σὲ πάρη βέβαια καὶ σένα μαζύ του ἐκεῖ... Τότε θὰ σ' ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ γιατὶ βαρέθηκα πειὰ αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐδῶ μέσα...

— Ὤ! πόσο χαίρω, Ἐλένη, ἀκούγοντας ὅτι θέλεις νὰ βγῆς μαζύ μου, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Στὸ ἑξῆς δὲν θὰ παραπονιέμαι, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω εἴτε μᾶς φέρουν τὸν Ἀλβέρτο, εἴτε ὄχι, νὰ δραπετεύσουμε ἀπὸ δῶ πέρα. Τώρα ἂς παρακαλέσουμε τὸν καλὸ Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήση σ' αὐτό. Αὐτὸς ἀκούει τὶς προσευχές μας καὶ βοηθάει ὅσους ἔχουν τὴν ἀνάγκη του.

— Ἂς προσευχηθοῦμε, εἶπε ἡ Ἐλένη.

Ἀμέσως τὰ δυὸ παιδιὰ γονάτισαν κι' ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴ καὶ ἡ Ἐλένη ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια του.

— Ὦ Θεέ μου, ἔλεγε ὁ Ἐρρῖκος εἶμαστε παιδάκια ὀρφανὰ καὶ πολὺ δυστυχισμένα. Βοήθησέ μας νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ αὐτή, ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ πήγαινέ μας πάλι κοντὰ στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

* * *

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες.

Ὡστόσο, στὸ μεταξύ, δὲν δόθηκε εὐκαιρία στοὺς λησταὶς ν' ἀπανάνγουν τὸν μικρὸ κόμητα.

Ὁ Ἐρρῖκος ἄκουσε πολλὲς φορὲς τὸν Μαυροθοδωρῆ νὰ μιλάη στὴ γρηὰ Μαργαρίτα καὶ νὰ τὴν παρακαλῆ νὰ τοῦ φανερώση τὸ μυστικὸ τοῦ Ρόλλου, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν δεχόταν μὲ κανένα τρόπο.

Αὐτὸ τὸν λυποῦσε πολὺ καὶ τὸν ἴδιο, γιατὶ ἔλπιζε πὼς ἔτσι θὰ μάθαινε κάτι ἀπὸ τὴν ἱστορία του καὶ πὼς εἶχε βρεθῆ μέσα στὴ σπηλιὰ ἐκείνη ἀνάμεσα στοὺς λησταί.

Στὸ διάστημα αὐτό, δὲν ξαναδόθηκε εὐκαιρία στὸν Ἐρρῖκο νὰ κουβεντιάση μὲ τὴν Ἐλένη, γιατὶ ὁ Μαυροθοδωρῆς θύμωνε πολύ, ὅταν ἔβλεπε τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ μιλᾶνε καὶ μὲ βρισιὲς διέτασσε τὴν Ἐλένη ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν φίλο της.

Τέλος, ἕνα πρωί, οἱ λησταὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀφήνοντας τὰ δυὸ παιδιὰ μαζὺ μὲ τὴ γρηὰ Μαργαρίτα. Ἡ Ἐλένη κι' ὁ Ἐρρῖκος ἦσαν πολὺ ἀνήσυχα, ὅλη τὴν ἡμέρα, γιατὶ ἤξεραν ὅτι ὁ σκοπός τους ἦταν ν' ἁρπάξουν τὸν μικρὸ Ἀλβέρτο καὶ νὰ τὸν πᾶνε στὴ σπηλιά...

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ἐρρῖκος, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῆ, προτείνει στὴν Ἐλένη:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε !... Γιατὶ ἂν πιάσουν τὸν Ἀλβέρτο θ' ἀλλάξουμε καταφύγιο καὶ τότε δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὰ νύχια τους...

— Λοιπόν, ἂς φύγουμε, ἀπάντησε ἡ Ἐλένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΒΑΝΣ ΣΤΗΜΑΝ

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς κεντρικῆς Ρωσσίας ζοῦσανε, μιὰ φορά, δυὸ ἄντρες, ποὺ ἤτανε πολὺ φίλοι. Τὸν ἕνα τὸν ἔλεγαν Μιχάλη καὶ τὸν ἄλλον Ἀνδρέα. Ἤτανε καὶ οἱ δυὸ θρησκευτικοί κ' εἶχανε τὴν ἰδέα πὼς ξέρανε πολλὰ πράγματα γιὰ τὰ θεῖα. Ὁ Ἀντρέας δὲν ἤτανε παρὰ ἕνας ἁπλοῦς τύπος θρησκομανοῦς. Ἀλλὰ ὁ Μιχάλης ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα. Ἡ θρησκομανία του ἔφθανε μέχρι παραφροσύνης. Τὸν καιρό τους τὸν περνοῦσαν διαβάζοντας τὶς γραφὲς καὶ ἐρευνῶντας τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ὁ κόσμος τοὺς εἶχε γιὰ σοφούς. Καὶ οἱ δυὸ τους εἶχαν ἀποφασίσει ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ νὰ μὴ παντρευτοῦνε ποτέ, γιατὶ εἶχανε τὴν ἰδέα ὅτι ὁ κόσμος ἤτανε τόσο κακός, ποὺ δὲν ἄξιζε νὰ γεννιῶνται ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅσο γρηγορώτερα, ἔλεγαν, ἐξαφανισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτὴν τὴν ἰδέα εἶχανε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελαν νὰ παντρευτοῦνε.

Ὅλαι ὅμως προχώρησε ἡ ἡλικία τοῦ Ἀντρέα, οἱ γονεῖς του τὸν ἀρραβωνιάσανε μ' ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ λεγαν Μασά. Καὶ ὁ Ἀνδρέας, παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου του τοῦ Μιχάλη, ἀναγκάστηκε θέλοντας καὶ μὴ νὰ παντρευτῆ.

Παιδιὰ δὲν κάνανε, κι' ὁ Μιχάλης, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ὅπως πάντα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ θεῖα καὶ νὰ νηστεύη καὶ νὰ προσεύχεται σὰν ἐρημίτης, ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στὴ θεία Πρόνοια.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως δὲν τἄκουγε αὐτὰ καὶ ἤθελε πάντα ν' ἀποκτήση παιδί...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε μιὰ νύκτα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ «σοφὴ γυναῖκα» τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤξερε νὰ βρίσκη ποῦ ἤτανε τὰ χαμένα πράγματα καὶ ποὺ γνώριζε καλὰ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες τῶν μαγικῶν βοτάνων καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς ποὺ γιατρεύανε τὶς διάφορες κακές ἀρρώστειες.

Ἡ Μασὰ εἶπε στὴ σοφὴ αὐτὴ γυναῖκα τὸ παράπονό της. Ἡ «σοφὴ γυναῖκα» ἄναψε ἕνα κερί, καὶ εἶπε μιὰ σύντομη προσευχή. Τῆς ἔδωσε ἔπειτα ἕνα μικρὸ πράσινο χόρτο, τῆς εἶπε νὰ φάη τὴν πρώτην ἀσέληνη νύχτα τοῦ Ἰουνίου καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς ἂν ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες της, θ' ἀποκτοῦσε σὲ λίγο παιδί

Ἡ Μασὰ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς σοφῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, καὶ σ' ἕνα χρόνο ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Ἡ Μασὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντρέας δὲν πήγαινε πίσω.

Ὅταν ὅμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Μιχάλης, ταράχτηκε πολύ... Πολλὴν ὥρα ἐξήτασε τ' ἅγια γράμματα, καὶ τέλος τοῦ φάνηκε πὼς κάτι εἶχε ἀνακαλύψει· ἔψαξε ἀκόμα στὰ βιβλία του καὶ νόμισε πὼς τοῦ ἀπεκαλύφθησαν ὅλα.

Βρῆκε τότε, μιὰ μέρα, τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἶνε τὸ διαβόλου συνεργεῖο... Ἔμπλεξες ἄσχημα καὶ κινδυνεύεις νὰ χαθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! Ἄκουσέ με, γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη σὲ μένα! Ἄκουσε! τὸ παιδί σου ποὺ γεννήθηκε δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ποὺ μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ ποὺ βρήκανε τελευταία τὴ χώρα μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀντίχριστο! Κι' ἀμέσως θὰ φύγουνε ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴ χώρα μας, καὶ θὰ δῆ ἡ Ρωσσία ἡ μητέρα μας καλὲς κι' εὐτυχισμένες μέρες, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ καρδιὰ τοῦ Τσάρου τοῦ ἀφέντη μας !

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μιχάλης, μήνυσε τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Μασὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι του δὲν ἤτανε παρὰ μιὰ μικρὴ ξύλινη καλύβα, σκεπασμένη μὲ ἄχυρα. Ἤτανε καθαρὴ μέσα καὶ ταχτοποιημένη καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ ἤταν τὸ γεννιῶνται ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅσο γρηγορώτερα, ἔλεγαν, ἐξαφανισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτὴν τὴν ἰδέα εἶχανε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελαν νὰ παντρευτοῦνε.

Ὅλαι ὅμως προχώρησε ἡ ἡλικία τοῦ Ἀντρέα, οἱ γονεῖς του τὸν ἀρραβωνιάσανε μ' ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ λεγαν Μασά. Καὶ ὁ Ἀνδρέας, παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου του τοῦ Μιχάλη, ἀναγκάστηκε θέλοντας καὶ μὴ νὰ παντρευτῆ.

Παιδιὰ δὲν κάνανε, κι' ὁ Μιχάλης, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ὅπως πάντα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ θεῖα καὶ νὰ νηστεύη καὶ νὰ προσεύχεται σὰν ἐρημίτης, ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στὴ θεία Πρόνοια.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως δὲν τἄκουγε αὐτὰ καὶ ἤθελε πάντα ν' ἀποκτήση παιδί...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε μιὰ νύκτα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ «σοφὴ γυναῖκα» τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤξερε νὰ βρίσκη ποῦ ἤτανε τὰ χαμένα πράγματα καὶ ποὺ γνώριζε καλὰ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες τῶν μαγικῶν βοτάνων καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς ποὺ γιατρεύανε τὶς διάφορες κακές ἀρρώστειες.

Ἡ Μασὰ εἶπε στὴ σοφὴ αὐτὴ γυναῖκα τὸ παράπονό της. Ἡ «σοφὴ γυναῖκα» ἄναψε ἕνα κερί, καὶ εἶπε μιὰ σύντομη προσευχή. Τῆς ἔδωσε ἔπειτα ἕνα μικρὸ πράσινο χόρτο, τῆς εἶπε νὰ φάη τὴν πρώτην ἀσέληνη νύχτα τοῦ Ἰουνίου καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς ἂν ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες της, θ' ἀποκτοῦσε σὲ λίγο παιδί

Ἡ Μασὰ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς σοφῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, καὶ σ' ἕνα χρόνο ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Ἡ Μασὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντρέας δὲν πήγαινε πίσω.

Ὅταν ὅμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Μιχάλης, ταράχτηκε πολύ... Πολλὴν ὥρα ἐξήτασε τ' ἅγια γράμματα, καὶ τέλος τοῦ φάνηκε πὼς κάτι εἶχε ἀνακαλύψει· ἔψαξε ἀκόμα στὰ βιβλία του καὶ νόμισε πὼς τοῦ ἀπεκαλύφθησαν ὅλα.

Βρῆκε τότε, μιὰ μέρα, τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἶνε τὸ διαβόλου συνεργεῖο... Ἔμπλεξες ἄσχημα καὶ κινδυνεύεις νὰ χαθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! Ἄκουσέ με, γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη σὲ μένα! Ἄκουσε!

τὸ παιδί σου ποὺ γεννήθηκε δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ποὺ μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ ποὺ βρήκανε τελευταία τὴ χώρα μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀντίχριστο! Κι' ἀμέσως θὰ φύγουνε ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴ χώρα μας, καὶ θὰ δῆ ἡ Ρωσσία ἡ μητέρα μας καλὲς κι' εὐτυχισμένες μέρες, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ καρδιὰ τοῦ Τσάρου τοῦ ἀφέντη μας !

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μιχάλης, μήνυσε τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Μασὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι του δὲν ἤτανε παρὰ μιὰ μικρὴ ξύλινη καλύβα, σκεπασμένη μὲ ἄχυρα. Ἤτανε καθαρὴ μέσα καὶ ταχτοποιημένη καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ ἤταν τὸ γεννιῶνται ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅσο γρηγορώτερα, ἔλεγαν, ἐξαφανισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτὴν τὴν ἰδέα εἶχανε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελαν νὰ παντρευτοῦνε.

Ὅλαι ὅμως προχώρησε ἡ ἡλικία τοῦ Ἀντρέα, οἱ γονεῖς του τὸν ἀρραβωνιάσανε μ' ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ λεγαν Μασά. Καὶ ὁ Ἀνδρέας, παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου του τοῦ Μιχάλη, ἀναγκάστηκε θέλοντας καὶ μὴ νὰ παντρευτῆ.

Παιδιὰ δὲν κάνανε, κι' ὁ Μιχάλης, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ὅπως πάντα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ θεῖα καὶ νὰ νηστεύη καὶ νὰ προσεύχεται σὰν ἐρημίτης, ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στὴ θεία Πρόνοια.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως δὲν τἄκουγε αὐτὰ καὶ ἤθελε πάντα ν' ἀποκτήση παιδί...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε μιὰ νύκτα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ «σοφὴ γυναῖκα» τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤξερε νὰ βρίσκη ποῦ ἤτανε τὰ χαμένα πράγματα καὶ ποὺ γνώριζε καλὰ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες τῶν μαγικῶν βοτάνων καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς ποὺ γιατρεύανε τὶς διάφορες κακές ἀρρώστειες.

Ἡ Μασὰ εἶπε στὴ σοφὴ αὐτὴ γυναῖκα τὸ παράπονό της. Ἡ «σοφὴ γυναῖκα» ἄναψε ἕνα κερί, καὶ εἶπε μιὰ σύντομη προσευχή. Τῆς ἔδωσε ἔπειτα ἕνα μικρὸ πράσινο χόρτο, τῆς εἶπε νὰ φάη τὴν πρώτην ἀσέληνη νύχτα τοῦ Ἰουνίου καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς ἂν ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες της, θ' ἀποκτοῦσε σὲ λίγο παιδί

Ἡ Μασὰ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς σοφῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, καὶ σ' ἕνα χρόνο ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Ἡ Μασὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντρέας δὲν πήγαινε πίσω.

Ὅταν ὅμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Μιχάλης, ταράχτηκε πολύ... Πολλὴν ὥρα ἐξήτασε τ' ἅγια γράμματα, καὶ τέλος τοῦ φάνηκε πὼς κάτι εἶχε ἀνακαλύψει· ἔψαξε ἀκόμα στὰ βιβλία του καὶ νόμισε πὼς τοῦ ἀπεκαλύφθησαν ὅλα.

Βρῆκε τότε, μιὰ μέρα, τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἶνε τὸ διαβόλου συνεργεῖο... Ἔμπλεξες ἄσχημα καὶ κινδυνεύεις νὰ χαθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! Ἄκουσέ με, γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη σὲ μένα! Ἄκουσε!

τὸ παιδί σου ποὺ γεννήθηκε δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ποὺ μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ ποὺ βρήκανε τελευταία τὴ χώρα μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀντίχριστο! Κι' ἀμέσως θὰ φύγουνε ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴ χώρα μας, καὶ θὰ δῆ ἡ Ρωσσία ἡ μητέρα μας καλὲς κι' εὐτυχισμένες μέρες, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ καρδιὰ τοῦ Τσάρου τοῦ ἀφέντη μας !

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μιχάλης, μήνυσε τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Μασὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι του δὲν ἤτανε παρὰ μιὰ μικρὴ ξύλινη καλύβα, σκεπασμένη μὲ ἄχυρα. Ἤτανε καθαρὴ μέσα καὶ ταχτοποιημένη καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ ἤταν τὸ γεννιῶνται ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅσο γρηγορώτερα, ἔλεγαν, ἐξαφανισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτὴν τὴν ἰδέα εἶχανε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελαν νὰ παντρευτοῦνε.

Ὅλαι ὅμως προχώρησε ἡ ἡλικία τοῦ Ἀντρέα, οἱ γονεῖς του τὸν ἀρραβωνιάσανε μ' ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ λεγαν Μασά. Καὶ ὁ Ἀνδρέας, παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου του τοῦ Μιχάλη, ἀναγκάστηκε θέλοντας καὶ μὴ νὰ παντρευτῆ.

Παιδιὰ δὲν κάνανε, κι' ὁ Μιχάλης, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ὅπως πάντα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ θεῖα καὶ νὰ νηστεύη καὶ νὰ προσεύχεται σὰν ἐρημίτης, ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στὴ θεία Πρόνοια.

Ἡ γυναῖκα του ὅμως δὲν τἄκουγε αὐτὰ καὶ ἤθελε πάντα ν' ἀποκτήση παιδί...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε μιὰ νύκτα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ «σοφὴ γυναῖκα» τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἤξερε νὰ βρίσκη ποῦ ἤτανε τὰ χαμένα πράγματα καὶ ποὺ γνώριζε καλὰ τὶς θαυματουργὲς ἰδιότητες τῶν μαγικῶν βοτάνων καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς ποὺ γιατρεύανε τὶς διάφορες κακές ἀρρώστειες.

Ἡ Μασὰ εἶπε στὴ σοφὴ αὐτὴ γυναῖκα τὸ παράπονό της. Ἡ «σοφὴ γυναῖκα» ἄναψε ἕνα κερί, καὶ εἶπε μιὰ σύντομη προσευχή. Τῆς ἔδωσε ἔπειτα ἕνα μικρὸ πράσινο χόρτο, τῆς εἶπε νὰ φάη τὴν πρώτην ἀσέληνη νύχτα τοῦ Ἰουνίου καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς ἂν ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες της, θ' ἀποκτοῦσε σὲ λίγο παιδί

Ἡ Μασὰ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς σοφῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, καὶ σ' ἕνα χρόνο ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Ἡ Μασὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀντρέας δὲν πήγαινε πίσω.

Ὅταν ὅμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Μιχάλης, ταράχτηκε πολύ... Πολλὴν ὥρα ἐξήτασε τ' ἅγια γράμματα, καὶ τέλος τοῦ φάνηκε πὼς κάτι εἶχε ἀνακαλύψει· ἔψαξε ἀκόμα στὰ βιβλία του καὶ νόμισε πὼς τοῦ ἀπεκαλύφθησαν ὅλα.

Βρῆκε τότε, μιὰ μέρα, τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἶνε τὸ διαβόλου συνεργεῖο... Ἔμπλεξες ἄσχημα καὶ κινδυνεύεις νὰ χαθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! Ἄκουσέ με, γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη σὲ μένα! Ἄκουσε!

τὸ παιδί σου ποὺ γεννήθηκε δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ποὺ μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου. Καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ ποὺ βρήκανε τελευταία τὴ χώρα μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἀντ

μας. Καὶ μὲ φωνὴ δυνατώτερη ὁ Μιχάλης ἄρχισε τοὺς ἐξορκισμούς του.

— Πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ, Ἀντίχριστε, ποὺ γεννήθηκες ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνοσίου γάμου τοῦ Ἀνδρέα καὶ της Μασά. πρέπει νὰ πεθάνης! Τὰ χαρτιά μας γράφουνε πὼς ἂν ζήσης ἐσύ, μεγάλες καταστροφὲς θὰ βροῦνε τὴ Ρωσσία τὴν πατρίδα μας καὶ τὸν Τσάρο τὸν ἀφέντη μας.

Οἱ κίνδυνοι ὅμως αὐτοὶ θὰ λείψουν ἄμα λείψης ἐσύ. Πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ, σὲ διατάσσω ν' ἀφήσης τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ παιδάκι ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Ἀκοῦτε, εἶπε ἀμέσως μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Μιχάλης, ἀκοῦτε, ἀκοῦτε τὸν Ἀντίχριστο ποὺ μιλάει ; Ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ, ποὺ κλαίει, ἐπειδὴ θ' ἀφήση τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ... Προσευχηθῆτε, προσευχηθῆτε ὅλοι σας, καὶ βοηθῆστε με νὰ σκοτώσω τὸν Ἀντίχριστο...

Ὅλοι φοβήθηκαν τότε, καὶ δὲν τόλμησε νὰ κουνηθῆ κανένας...

Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς καλύβας, ἀκούστηκε πάλι μιὰ στιγμὴ τὸ μωρὸ νὰ κλαίη, ἔπαψε ὅμως ἀμέσως. Τὸ μωρὸ εἶχε σωπάσει γιὰ πάντα...

— Ὁ Ἀντίχριστος πέθανε, εἶπε ὁ Μιχάλης, κι' ἀπαλλαχτήκαμε ἔτσι ἀπὸ τὸν Σατανᾶ... Τώρα πρέπει νὰ τὸν θάψουμε...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μιχάλης βγῆκε ἔξω στὴν αὐλή, καὶ πῆγε στὸ μικρὸ ὑπόστεγο ποὺ ἔβαζε τ' ἄλογό του. Ἔλυσε τάλογο κ' εἶπε :

— Ἐκεῖ ποὺ θὰ μᾶς δείξη τάλογο, ἐκεῖ θὰ θάψουμε τὸν Ἀντίχριστο...

Ἄφησε τ' ἄλογο ἐλεύθερο καὶ αὐτὸ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη σιγὰ-σιγὰ τὸν ἔρημο δρόμο. Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ οὔτε ἕνα ἀστέρι δὲν φαινότανε στὸ κατάμαυρο σκοτάδι. Πέρα ἀπ' τὸ χωριό, βρισκόταν ἕνας κάμπος. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζε νὰ χαράζη ἡ αὐγὴ καὶ νὰ φέγγη θαμπὰ ὁ οὐρανός, τ' ἄλογο στάθηκε στὸν κάμπο κι' ἄρχισε νὰ βόσκη...

— Ἐδῶ θὰ θάψουμε τὸν Ἀντίχριστο, εἶπε ὁ Μιχάλης.

Καὶ θάψανε τὸ παιδὶ στὸ μέρος, ὅπου εἶχε σταθῆ τ' ἄλογο. Καὶ ὅλη αὐτὴν τὴν ὥρα, οὔτε ὁ Ἀνδρέας, οὔτε ἡ Μασὰ τόλμησε νὰ μιλήση...

Ἅμα θάψανε τὸ παιδί, ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Ἕνας ἀετὸς φάνηκε στὶς ἀντικρυνὲς ράχες. Σὲ λίγο ἀκουστήκανε κάρρα ποὺ περνούσανε κοντά, ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ χωριο.

Τότε μόνο, ἀφοῦ θάψανε πειὰ τὸ παιδί, σκεφθηκανε καλὰ-καλὰ τί ἔγκλημα εἶχανε κάνει. Τότε μόνο, καταλάβανε τί ἔγκλημα εἶχαν ὅλοι τους διαπράξει...

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μασὰ κυτταχτήκανε καλὰ-καλὰ καὶ τοὺς ἔπιασε μεγάλη ἀπελπισία. Δὲν εἶπανε τίποτα· ἀμίλητοι γυρίσανε στὸ σπίτι τους.

Ἡ Μασὰ, ὅταν γύρισε σπίτι της, ἤτανε τόσο φοβισμένη, ποὺ οὔτε νὰ κλάψη, οὔτε νὰ μιλήση δὲν μποροῦσε. Στάθηκε ἀκίνητη μπροστὰ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ της· ποὺ τὴν εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸ ταβάνι τῆς καλύβας της καὶ ποὺ ἤτανε τώρα ἀδειανή. Καὶ ὁ Ἀνδρέας οὔτε νὰ τὴν κυττάξη δὲν μποροῦσε...

Σὲ λίγο, ὁ Ἀνδρέας ἄφησε τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγε στοῦ παπᾶ τὸ σπίτι. Ἐκεῖ βρῆκε καὶ τὸ Μιχάλη, ποὺ φοβισμένος κι' αὐτός, εἶχε πάει νὰ τοῦ πῆ ὅλη τὴν ἱστορία καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῆ τί νὰ κάνη.

Ὁ παπᾶς ἀνέφερε τότε τὸ πρᾶγμα στὸν ἀστυνόμο τοῦ χωριοῦ, καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ χωριοῦ τὸ ἀνέφερε στὴ γενικὴ διεύθυνσι τῆς χωροφυλακῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι σὲ τρεῖς μέρες τοὺς πιάσανε ὅλους καὶ τοὺς κλείσανε στὴ φυλακή, σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλι...

.....

Εἶνε ἀληθινὴ ἡ ἱστορία αὐτὴ ποὺ σᾶς διηγήθηκα. Συνέβη τὸν περασμένο Σεπτέμβρη κ' ἡ ἐφημερίδες γράψανε περισσότερα ἀπ' ὅσα σᾶς ἀνέφερα ἐγώ.

Ἐμένα μοῦ τὴ διηγήθηκε στὸν σταθμὸ τοῦ Κοσλὸβ ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος. Καὶ στὸ τέλος μοῦ εἶπε πιὸ παράξενοι καὶ πιὸ κουτοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς πατριῶτες του τοὺς Ρώσσους δὲν βρίσκονται πουθενὰ στὸν κόσμο...

ΕΒΑΝΣ ΣΤΗΜΑΝ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΨΑΡΟΠΙΛΑΦΟ

Ἡ ἐν λόγῳ συνταγὴ φαγητοῦ εἶνε ἐπινόημα τῆς μεγάλης μας καλλιτέχνιδος Κυβέλης, ποὺ τὴν ἐφεύρισε — ἤκει θαρρῶ ἡ λέξις αὐτή, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ φαγητὸ — εἰς ὥραν ποὺ ἀπρόοπτοι ἐπιδρομεῖς στὸ τραπέζι της, ἔπρεπε νὰ χορταστοῦν μὲ λίγα μόνον ψάρια ποὺ εἶχε γιὰ μαγείρεμα. Μοῦ τὴν εἶχε «ἐξομολογηθῆ» πρὸ καιροῦ σὲ ἕνα γαστρονομικὸ κουβεντολόγημα, ἀλλὰ μέσα στὴν πληθώρα τοῦ συνταγολογίου ἔμενε καὶ αὐτὸ σὲ κάποιο ράφι τῆς μνήμης μου. Προχθὲς, ὅμως, ἑορτὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποὺ ἦταν γενικὸ ψαροφάγωμα, ὅπως καὶ τῶν Βαΐων, φρέθηκα κι' ἐγὼ στὸ σπίτι μου στὴν ἴδια ἀνάγκη νὰ χορτάσω μιὰ ντουζίνα στόματα μὲ ἐλάχιστα πετρόψαρα.

— Μπρέ γυναῖκα, ἀνεφώνησα, σωθήκαμε! Νὰ κάμης τὸ ψαροπίλαφο τῆς Κυβέλης! Τὸ καὶ τό. Ἔτσι μοῦ εἶπε, ἔτσι κάμε καὶ σύ. Βάλε καὶ ἀπ' αὐτὸ λιγάκι, βάλε καὶ ἀπὸ κεῖνο, κάμε ὕστερα καὶ μιὰ σάλτσα καλὴ σὰν κρέμα.

Καί, ὤ, τοῦ θαύματος! δυὸ πελώριες λοφοειδεῖς πιατέλλες παρουσιάσθησαν στὸ τραπέζι.

Ἀλλὰ ἂς μὴ νομισθῆ ὅτι πρόκειται γιὰ κανένα ἁπλὸ σοβούρωμα τοῦ στομάχου μὲ τὸ ψαροπίλαφο αὐτό. Κάθε ἄλλο. Εἶνε ἕνα θαυμάσιο εἰς γεῦσιν φαγητό, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς κάνουν νὰ κυττάζουμε, τρώγοντας, διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν πιατέλλαν, ὑπολογίζοντες καὶ γιὰ δευτέρα δόσι. Οἱ Θωμᾶδες δὲν ἔχουν παρὰ νὰ δοκιμάσουν.

Ἀξίζει λοιπὸν νὰ καταταχθῆ καὶ τὸ μαγειρικὸ αὐτὸ ποίημα τῆς Κυβέλης μας εἰς τὰς δέλτους τῆς Γαστρονομίας καὶ πράττω τοῦτο μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν καλλιτέχνιδα, διότι σώθηκα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή.

Μὰ σὲ κάτι τέτοιες ἄξαφνες στιγμὲς, ἔχουν συλληφθῆ — ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι — πλεῖστα τῶν ὀνομαστῶν φαγητῶν καὶ ἐδεσμάτων. Τὰ πασίγνωστα, Ἀστακὸς Ἀμερικαίν, τὰ διάφορα chaud - froid, τὰ Πουλιὲ Μαρένγκο, ἡ σαλάτα Φρανσιγιόν, τὰ Φιλέτα Φλερεντίν, τὸ περιλάλητο παγωτὸ Πεχ-Μέλμπα καὶ τὰ τῆς ἐποχῆς μας ἐξωφρενικὰ τῶν ἀστερων τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅλα αὐτὰ τὴν ἀρχὴν τους ὀφείλουν εἰς στιγμιαίας ἐκλάμψεις ἢ ἐξέγερτιμένα γοῦστα.

Καὶ μιὰ ποὺ ἔκαμα τὴν ἀρχή, μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις—ἄμ τρώγοντας βλέπετε ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐξακολουθῆς τὸ ἴδιο τὸ φαγητὸ — νὰ κάμω τὸ ἴδιο κουβεντολόγι μὲ ὅλας τὰς καλλιτεχνικὰς κορυφὰς τῆς Σκηνῆς μας καὶ νὰ κορφολογήσω τοῦ καθενὸς τὴν προτίμησι στὸ ζήτημα τῶν φαγητῶν. Καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸ κάμω ἄμα ἐξοικονομήσω καιρό. Γιὰ σήμερα ὅμως παραθέτω τὴν συνταγὴ γιὰ τὸ ψαροπίλαφο τῆς κ. Κυβέλης:

Ἐκτέλεσις:

Τὰ ψάρια, κατὰ προτίμησιν πετρόψαρα, καθαρίζονται ὅπως συνήθως καὶ ἁλατίζονται ὀλίγον. Κατόπιν ἑτοιμάζεται μιὰ σύβρασις μὲ ἀρκετὸ νερό· ὥστε νὰ ἀρκέση διὰ τὸ πιλάφι καὶ διὰ τὴν σάλτσα. Δηλαδὴ βράζει τὸ νερὸ καὶ λίγες ρίζες σέλινο, καρότα, ἀρκετὰ κρεμμύδια, σὲ φέτες φυλλὲς ἀλατοπίπερο χοντό, φύλλο δάφνης καὶ ἀρκετὸ λάδι ἐκλεκτό, ἢ ἂν προτιμᾶτε βούτυρο. Πρέπει νὰ βράση ἡ σύβρασις ἕως μισὴ ὥρα τοὐλάχιστον, ὥστε νὰ λυώσουν σχεδὸν τὰ κρεμμύδια. Τότε ρίχνουν μέσα τὰ ψάρια νὰ βράσουν καὶ κατόπιν τὰ βγάζουν σὲ μιὰ πιατέλλα γιὰ νὰ κρυώσουν καὶ νὰ ξεκοκκαλισθοῦν, ὅπως γίνονται γιὰ Μαγιονέζα μὲ τὴ διαφορὰ τὰ ψαχνὰ νὰ μὴ λυώνουν πολύ, ἀλλὰ νὰ μένουν μεγαλούτσικα κομμάτια.

Ὕστερα στραγγίζουν ἀρκετὸ ζουμὶ ἀπὸ φιλὸ τρυπητὸ καὶ κάνουν τὸ πιλάφι. Τὸ ὑπόλοιπο δὲ ζουμὶ καθὼς εἶνε μὲ τὰ λυωμένα κρεμμύδια, τὸ περνοῦν ἀπὸ χοντρὸ τρυπητὸ καὶ ἑτοιμάζεται μιὰ σάλτσα, ὅπως ἡ Μπεσαμέλ στὴν ὁποία προσθέτουν καὶ ἕνα φλυτζάνι γάλα καὶ στὸ τέλος ἕνα δυὸ κόκκους γιὰ νὰ γίνη σὰν κρεμα, ἂν θέλουν δὲ προσθέτουν καὶ λίγο φρέσκο βούτυρο. Σερβίρεται δὲ τὸ φαγητὸ, ὅπως ἡ ὄρνιθα Μιλανέζα, δηλ. λόφος τὸ ρύζι στὴν πιατέλλα ἡ ἂν προτιμᾶτε, σὲ φορμα· ἀπ' ἐπάνω τὰ ψαχνὰ τοῦ ψαριοῦ καὶ σκεπασμένο τὸ ὅλον μὲ τὴ σάλτσα. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπεστίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Τ. ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΝ, Κόσμιον (Κομοτινῆς). — Μᾶς γράφετε:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Γειά σου! Ἐγὼ μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ θὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω οὔτε μὲ διήγημα, οὔτε μὲ ποίημα, οὔτε μὲ πεζογράφημα, ἐγὼ ζητῶ τὴν συμβουλή σας, ἀγαπητέ φίλε καὶ διδάσκαλε. Σᾶς διαβάζω συνέχεια 12 χρόνια, ναί (τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσει καὶ ὁ κ. Λυμπέρης Τσαΐλας) ἀπὸ ἐσᾶς ἔμαθα πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα καὶ δι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀκοῦστε Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», τί θέλω νὰ μάθω ἀπὸ ἐσᾶς. Μήπως ἀνακαλήφθη μέχρι σήμερης, τρόπος τινὰς (μηχάνημα) τὸ ὁποῖον νὰ ἐξασφαλίζη τὴ ζωήν, ἢ νὰ ἀπελευθερώνει, (ὅταν ἕνα ὑποβρύχιον ἕνεκεν βλάβης τῆς μηχανής του παραμένει εἰς τὸν βυθὸν) τοὺς διστυχησμένους ἐκείνους ἀνθρώπους, τοὺς καταδικασμένους, μέσα εἰς τὸν σιδερένιον αὐτὸν τάφον, εἰς τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον; Τὰ μαρτύρια αὐτὰ τῶν πτωχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων μ ἔκαναν νὰ σκεφθῶ ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα καὶ μὲ τὴν βοήθια τοῦ Θεοῦ, ἀνακάλληψα τρόπον (μηχάνημα) μὲ τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἀπελευθερόνονται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιον ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Τὰ πειράματά μου ἔδιξαν σίγουρα ἀποτελέσματα καὶ δ' αὐτὸ σᾶς δίνω ἐν ὀλίγοις νὰ καταλάβετε. 1ον Τὰ μηχανήματά μου («Σωτηρία», ὅπως τὰ ἔχω ὀνομάση κιόλας) σκοπὸν ἔχουν, νὰ πέρνουν τοὺς ναύτας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιον καὶ νὰ τοὺς ἀνεβάζουν ἀμέσως καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν ἐπιφάνεια. Ἀφοῦ ἕκαστος ναύτης προτοῦ ἠσέρθη εἰς τὸ Μηχάνημά του πάρει μαζή του τροφὴν καὶ νερό, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ παραμένη εἰς αὐτὸ πολὲς μέρες. 2ον Μεταξὺ τῶν μηχανημάτων «Σωτηρία», τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε βέβαια μέσα εἰς τὸ ὑποβρύχιον, θὰ ὑπάρχη καὶ κάποιο ἄλο μηχάνημα (Σαμανδοὺρ Ἀσύρματος), ἔτσι τὸ ὀνομάζω, τὸ ὁποῖον θὰ χρειασθῆ διὰ τὴν ἐξῆς δουλιά; "Ὅταν καὶ προτοῦ οἱ ναῦτες ἠσέρθουν εἰς τὰ μηχανήματά τους, τότε ἐξεσφενδονίζουν τὸ μηχάνημα «Σαμανδοὺρ Ἀσύρματο», τὸ ὁποῖον ἐκτὸς ὅτι θὰ χρησιμεύση ὅταν ἔρθη εἰς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ὡς Σαμανδούρα καὶ Σιμάδι, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν κατόπιν τοῦ σκάφους. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσυρματιστὴς ἠμπορεῖ νὰ τηλεγραφήση κάλιστα τὸν κίνδυνον καὶ τὴν τοποθεσία τοῦ δυστυχήματος. Αὐτὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, ὁ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος ἀναγνώστης σου καὶ σὰς παρακαλῶ πέστε μου. τόρα ποὺ ἠμπορῶ νὰ ἀποτανθῶ καὶ τί ἄλες διατηπόσεις χρειάζονται καὶ εἶμαι ἕτιμος νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅτι ἐρώτισην θέλετε καὶ νὰ λήσω κάθε περιέργια, ἀφοὺ σᾶς γνωρίσω ὅτι ὀνομάζωμαι Τάσσος Προσαλέντης. κατάγομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ὀδησέως, ἐγεννήθην εἰς τὰ ὡραῖα Θαραπιὰ Κων)πόλεως, ἐτῶν 37, ἐπάγγελμα μηχανικός, σιδηρᾶς, θερμαστής, ναύτης καὶ νὺν παντοπώλης κάτοικος Κοσμίου Κομοτινῆς».

Πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ ρωτᾶτε δὲν ξέρουμε. Πάντως νομίζουμε πὼς ὑπάρχουν παρόμοια μηχανήματα. Τὸ τηλέφωνο - σημαδούρα, π. χ., τὸ ὁποῖον ἐξαπολύεται ἀπὸ τὸ βυθισμένο ὑποβρύχιο κλπ. κλπ. Νομίζουμε δηλαδὴ πὼς ἡ ἐφεύρεσίς σας δὲν εἶνε νέα. Ὡστόσο δὲν σᾶς ἀπογοητεύουμε. Ἡ προσπάθειά σας εἶνε καλὴ καὶ φιλότιμος, Ἀπευθυνθῆτε λοιπὸν στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Ἀναθέσατε μόνον εἰς κάποιον ἐγγράμματον νὰ σᾶς γράψη τὴν σχετικὴν ἀναφοράν. Σᾶς εὐχόμεθα ὁλοψύχως πᾶσαν ἐπιτυχίαν.

Γ. ΔΕΛΤΑΝ, Ἐνταῦθα. — Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλό. Ὡστόσο δείχνει ὅτι θὰ γράψετε μιὰ ἡμέρα καλὰ εὐθυμογραφήματα. Τὸ τονίζουμε εὐθυμογραφήματα. Διαβάστε τοὺς "Ἕλληνας εὐθυμογράφους — τοὺς λίγους ποὺ ἔχουμε — καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ἐκείνους τῶν ὁποίων καλομεταφράστηκαν ἔργα τους στὴν ἑλληνική.

ΕΛΔΑ, Ἐνταῦθα. — Τὸ ποίημα «Μακρυά σου» ἐγκρίνεται. Θὰ δημοσιευθῆ στὴν οἰκείαν στήλην. Προσθέτουμε ἀπὸ τέλος ἕνα στίχο, ἕνα στίχο παρατσαντόν βέβαια, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον, ὅπως θὰ δῆτε γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ τὸ ποίημά σας.

Μλ. Πς. — Τὰ δυὸ ποιήματά σας ὄχι τόσον ἐπιτυχῆ. Κ' ἐν τούτοις ὁ στίχος σας δὲν εἶνε ἀλλοιωματικός. Μὰ λίγη δηλαδὴ προσπάθεια θὰ γράψετε καλύτερα πράγματα ὅπερ καὶ εὐχόμεθα. Δοκιμάστε λοιπὸν καὶ στεῖλτε μας ὅτι ἐτοιμάσετε.

ΧΑΡΗΝ ΚΟΡΡΟΥ, Θεσ)νίκην. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μας γράφετε γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Τὰ τρία ποιήματά σας ὄχι τόσον ἐπιτυχῆ. Ἐξ αὐτῶν πάντως διαφέρει κατά τι τὸ «Ἡ Νειὰ ποὺ γέρασε». Καλλίτερο τῶν δύο ἄλλων μὰ ὄχι καὶ ἐντελῶς ἄφογον. Ὁ στίχος σας ρέει ὁμαλῶς. Ἡ ἰδέες εἶνε κάπως πεκτρές. Διαβάστε καὶ ξαναδοκιμάσετε. Ἴσως δημιουργήσετε κάτι καλλίτερο.

SCHERK
Αὐτὲς ζητεῖ ἡ ἐπιδερμίς σας
Τὸ βράδυ: Ἡ κρέμα τῆς νυκτὸς (Scherk Cold Cream) κατασκευασμένη ἀπὸ ἀγνὰ ὑλικὰ (κερὶ καὶ λεπτὰ ἔλαια), καθαρίζει, τρέφει τοὺς ἱστοὺς καὶ ἐξαλείφει τὶς ρυτίδες. Ἔτσι ἡ ἐπιδερμίς σας ἀνανεώνεται αὐτομάτως.
Τὶς κρέμες τοῦ Scherk, που θὰ τὴν διατηρήσουν στὴν φυσικὴ της ὠμορφιὰ καὶ ὑγεία● Ἡ κρέμα Τριζένα - τῆς ἡμέρας - κάνει τὸ πρόσωπο λεῖο, δροσερὸ καὶ ἰδίως μάτ. Προστατεύει τοὺς πόρους καὶ κρατεῖ ἰδεωδῶς τὴν πούδρα. ● Μόνον μὲ τὶς κρέμες τοῦ Σὲρκ ἐφαρμόζετε πραγματικὰ ἐπιστημ. περιποίησι ποὺ θὰ διατηρήση τὴν ἐπιδέρμιδα σας θελκτική. Τιμαί: Δρ. 70.- (βάζα), σωληνάρια τῶν Δρ. 35.- & 50.-. Ἐναντι 3δρ. γραμ)σήμου ἀποστέλλεται δεῖγνα νυκτός. Γεν. Ἀντ. Οἶκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθῆναι.

Μία Πραγματική Ἱστορία σὲ Εἰκόνας

Νέον μέσον εὔκολον διὰ νὰ φαίνεσθε φρέσκη καὶ Νέα

Εἰς τὰς 6, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὰ ἡμέρα, ἔχει πρόσωπο κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο.

Εἰς τὰς 6.45' μεταχειρίζεται αὐτὴ τὴ νέα μαγικὴ πούδρα «4 σὲ μία», ἔχουσαν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα καὶ ὅπου κρατᾶ ὅπως ἡ βελόνες στὸν μαγνήτη.

Εἰς τὰς 7 φαίνεται φρέσκη καὶ νέα μὲ θαυμάσιο χρῶμα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης τῆς πούδρας αὐτῆς τὴν κάμνει νὰ κρατᾶ τόσον καλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας, ὥστε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἀδιόρατος. Ἀκόμη καὶ αἱ καλύτεραί σας φίλαι δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτὲ, ὅτι τὸ θαυμάσιο χρῶμα σας δὲν εἶνε ἀναπόσπαστον μέρος τῆς φυσικῆς σας ὡραιότητος. Ἔξω, ὑπὸ τὴν βροχὴν, ἢ τὸν ἥλιον, κατὰ τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὶς παρτίδες τέννις, ἐντὸς, κατὰ τὸν χορὸν, εἰς τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ, δύνασθε νὰ ἔχετε ὡραῖο μάτ χρῶμα προσώπου, κτυπητῆς ὡραιότητος. Ἡ πούδρα αὕτη ἀντέχει εἰς δοκιμὰς ἱδρῶτος καὶ ὕδατος. Δὲν σχηματίζει ποτὲ πλάκας καὶ στίγματα.

Ζητήσατε τὴν πούδρα Tokalon. Ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Καὶ τὰ δικά σας Μαχμά

θὰ γίνουν ὡραῖα, ἀρκεῖ νὰ τὰ λούζετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ γνωστὸ Σαμπουὰν TÊTE - NOIRE (Τὲτ - Νουὰρ). Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιὰ φυσικὴ γυαλάδα, ὑγεία καὶ τὰ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν TÊTE - NOYAR ὑπάρχουν: Τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκοῦρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

2 εἴδη: Shamposan Shampodor

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΞ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ἀριθ. 5

Ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων καὶ ἐν γένει ἰαματικῶν λουτρῶν.

Ἄφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπολύμανσις διὰ τῶν ἰδιοκτήτων ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

Κυρία,

Σᾶς συνιστῶμεν νὰ βάφετε μόνη σας τὰ φορέματά σας μόνον μὲ τὰς γνησίας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μιὰ βαφὴ διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὲν μὲ «ARTI» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμὲ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς μὲ Βαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματιστοῦν μὲ τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΝΟΣ
Χειροῦργος — Ὠτορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΚ. ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN
Εμμ. Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29·562.

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ
Χειροῦργος - Ὀδοντίατρος
Πτυχιοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
Ὁδὸς Σόλωνος 114Α
Ὧραι ἐπισκέψεων: 9—11 π. μ. καὶ 8—10 μ.μ.

ΑΠΑΛΛΑΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ.—Τὸ «Ὄδορλες» εἶναι τὸ ἰδεῶδες ἀποτελεσματικὸ κατὰ τοῦ ἱδρῶτος καὶ δυσοσμίας. Προστατεύει τὰ φορέματα. Εντελῶς ἀβλαβές. Πωλεῖται εἰς χῦμα.

Φαρμακεῖον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΜΠΡΙΣΙΜΙ ΑΙΓ ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

ΦΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΑ.— Ἐμφανίσεις ἐκτυπώσεις ὡς καὶ πάσης φύσεως φωτογραφικαὶ ἐργασίαι. Ὀμματοὐάλια εἰς πλουσίαν συλλογήν. Επίσης προτιμᾶτε τὰ νέα κοῖλα κρύσταλλα Ομματουαλίων

REX

εἶνε τὰ καλύτερα ὅλων καὶ ἀσυγκρίτως εὐθηνά. Ἐκτελοῦνται ὀπτικαὶ συνταγαὶ ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνικοῦ εἰς τὸ Φωτοπτικὸν Τμῆμα Φαρμακείου

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80·786

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας μας ὅτι συνεπληρώσαμεν τὸ τμῆμα τῶν **ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ**
Εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ ἱκανοποιήσωμεν κάθε γοῦστο.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Γ. ΒΑΓΕΝΑ & Σ^ΙΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
ΤΗΛ. 30-415

Κραγιὸν χειλέων - Πούδραι - Ἀρώματα-Lotions-Κολώνιαι Brillantine Πούδραι - Ρουζ χειλέων - Ρουζ προσώπου Κρέμαι - Βερνίκια ὀνύχων κ.λ.π. COTY-PARIS

N.S. Gardenia κ.λ.π. Ἀρώματα CHANEL

Ἀρώματα Dandy κ.λ.π. D'ORSAY

Πούδραι - Ρουζ χειλέων καὶ προσώπου Lotion διὰ τὸ πρόσωπον - Κρέμαι Shampodor - Shamposan SCHERK

Πούδραι - Κρέμαι κ.λ.π. TOKALON-PARIS

Κραγιὸν Χειλέων Ρουζ προσώπου-Πούδραι Brillantine κ.λ.π. LANTHERIC

Πούδραι-Κρέμαι Κολώνιαι κ.λ.π. HUG. GUERLAIN

Ἀρώματα Soir de Paris ὅλα τὰ μεγέθη Cragon Femina BOURJOIS

Ἀρώματα Lotion Κολώνιαι Λάπωνες κ.λ.π. G. DRALLE

Ἀρώματα Crepe de Chine ὅλα τὰ μεγέθη κ.λ.π. MILLOT

Ἀρώματα Fleurs de Tabac CHERIGAN

Κραγιὸν Χειλέων Vernies ὀνύχων CUTEX

Βαφαὶ μαλλιῶν Comol-Inecto-Oreal Hairs Restorer Κοσμητικὰ Ὀφθαλμῶν Orelia-Rimel's-Cuvlage FATTORI

20 διάφοροι τύποι ἀρωμάτων εἰς χῦμα Κολώνια, 10 τύποι POND'S BAΓENA

Crèmes V καὶ C Poudres εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις Lotions κ.λ.π.

Χοῦν διάφοροι ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ Πένσες ὀνύχων κ.λ.π. GUERLAIN

Ἀρώματα Quand vient l'été Champ's Elyse

ΑΛΜΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕΫΛΟΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

Ἤθελα νὰ πραγματοποιήσω μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς συνταραχτικὲς περιπέτειες τοῦ Τὸμ Μίξ. Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφθασα ὡς τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἔτρεξα μὲ τὸ ἀλογό μου γιὰ νὰ προφθάσω τὴν ἁμαξοστοιχία ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε καὶ πήδησα γιὰ νὰ πιασθῶ στὸ τελευταῖο βαγόνι της! Σωστὴ παραφροσύνη. Σκεφτόμουν ν' ἀναγκάσω τὸν ὁδηγὸ νὰ σταματήση τὴν μηχανή καί... νὰ μοῦ δώση φωτιὰ ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου! Δυστυχῶς ὅμως γιὰ μένα αὐτὰ ὅλα δὲν πραγματοποιήθηκαν. Καθὼς πήδησα ἀπὸ τ' ἄλογο γιὰ νὰ πιασθῶ στὴν ἁμαξοστοιχία, τσακίσθηκα κυριολεκτικῶς καταγῆς κι' ἔμεινα ἀναίσθητος πολλὲς ὧρες. Κάτι βοσκοί, τέλος, περνῶντας ἀπὸ κεῖ πέρα, μὲ εἶδαν, μὲ μάζεψαν καὶ μ' ἔφεραν στὸ χτῆμα καταματωμένο καὶ σὲ κακὰ χάλια.

...Ἀναγκάσθηκα φυσικὰ νὰ μείνω ἀκίνητος στὸ κρεββάτι ἀρκετὸν καιρὸ κι' ὅταν συνῆλθα εἶχα ξεχάσει πειὰ τὶς δόξες τοῦ «κάου - μπόϋ». Ἐν τούτοις πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι ποτὲ δὲν ὀνειρεύθηκα νὰ γίνω κινηματογραφικὸς «ἀστέρας». Εἶχα μάλιστα κλίσι στὴ μουσικὴ καὶ μ' ἄρεσε ἰδιαίτερα νὰ παίζω πιάνο. Κι' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἐρωτεύθηκα τρελλὰ τὸν Ἔλεν Ρούθ. Γιὰ νὰ κινήσω τὴν προσοχή της καὶ νὰ μ' ἀγαπήση κι' ἐκείνη ἀποφάσισα νὰ γίνω μεγάλος ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης, γιατὶ ἡ Ἔλεν Ροὺθ τρελλαινόταν κυριολεκτικῶς γιὰ τὸν κινηματογράφο. Καὶ δίχως νὰ διστάσω πῆγα στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἄρχισα τὴν καριέρρα μου ἀπὸ «κομπάρσος».

Ἡ ζωὴ τοῦ «κομπάρσου» ὅμως δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη. Πολλὲς φορὲς κοιμώμουν νηστικὸς ἢ κοπίαζα τόσο ποὺ τὴ νύχτα δὲν μποροῦσε νὰ μὲ πάρη ὁ ὕπνος. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔδινε θάρρος στὴ ζωὴ ἦταν ὁ ἔρως μου γιὰ τὴν Ἔλεν Ροὺθ καὶ δὲν ἡσύχασα παρὰ μόνο, ὅταν πέτυχα νὰ γίνω «ἀστέρας». Μὰ τότε εἶχα μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Ἡ Ἔλεν Ρούθ εἶχε ἀλλάξει γνώμη κ' εἶχε παντρευθῆ ἕναν μεγαλοκτηματία. Μ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ αἰσθηματικοῦ ρομάντσου μου ἔκλεισαν τὰ παιδικά μου χρόνια. Ἀπὸ τότε ἄρχισε γιὰ μένα μιὰ ἄλλη ζωὴ θριάμβων καὶ δόξης, ἡ ὁποία ὅμως ποτὲ δὲν μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω τὸ σεβασμὸ ποὺ εἶχα στοὺς γονεῖς μου.

Κι' ἀλήθεια ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ εἶνε παράδειγμα καλοῦ κι' ἀφωσιωμένου παιδιοῦ.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 20)

Ἐγὼ ἄνοιξα τότε τὸ παράθυρο καὶ τοῦ φώναξα δυνατά:

— Καταλαβαίνω, κύριε, καταλαβαίνω! Μὴ νομίζετε πὼς δὲν καταλαβαίνω.

Πράγματι, εἶχα πολὺ καλὰ καταλάβει. Ἀλλὰ συγχρόνως ὁ στρατὸς κι' ὁ ἀξιωματικὸς χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ δὲν ἄκουσα πειὰ κανένα ἦχο σαλπιγγος καὶ τυμπάνων. Τὸ ὅραμά μου εἶχε διαλυθῆ ἀλλὰ μὲ εἶχε σώσει!

— Τί σημαίνει αὐτό, κύριε; μοῦ εἶπε τότε ἡ Λιάνα. Μᾶς ἐπρόδοσες ἢ ἦτανε σύνθημα αὐτό;

— Ὄχι, κυρία, δὲν σᾶς ἐπρόδωσα, τῆς εἶπα. Ἡσυχάστε.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγα ἀμεσως στὴ γωνία, ὅπου ἦταν ἀναμμένη μιὰ μεγάλη σόμπα.

— Τί κάνεις; μοῦ φώναξε ἡ κυρία.

Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Κι' ἔρριξα τὰ πολύτιμα χαρτιὰ ποὺ κρατοῦσα καὶ ποὺ εἶχα σκοπὸ νὰ τῆς δώσω, μέσα στ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα, ἔκανα νὰ φύγω. Ἡ ξένη κυρία θέλησε νὰ μὲ κρατήση.

Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ μείνω ἐκεῖ. Κι' ἔφυγα ἀμέσως.

Ξέρεις ὅμως τί παρίσταναν ἡ εἰκόνες ἐκεῖνες μέσα στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου; Τί νομίζεις;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγα, τὶς κύτταξα καὶ εἶδα. Καὶ τότε κατάλαβα γιατὶ προτήτερα κάτι μ' ἔοπρωχνε νὰ τὶς κυττόξω.

Εἶδα ὅτι ἡ μιὰ παρίστανε τὸν Οὐέλλιγκτον, τὸν Ἄγγλο στρατηγὸ ποὺ νίκησε στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ. Καὶ ἡ ἄλλη τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, τὸν παπποῦ μου, ποὺ μόλις εἶχε περάσει ἀπέξω ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἄγγλων Γρεναδιέρων...

Πῶς εἶχε βρεθῆ ἐκεῖ, ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

ΜΙΣΕΛ ΟΡΜΕ

ΕΛΑ!...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

Κράτησε τὸ παιδί της σφιγμένο κοντά της μὲ μιὰ φοβισμένη κινησι, σὰν νὰ φοβῶταν μήπως πάη καὶ τῆς τὸ πάρει.

Καὶ δάκρυα φανηκαν στὰ μάτια της.

Ἔξαφνα κυττάχθηκαν... Κι' ἐκεῖ εἶδε τὴ βαθειὰ μελαγχολία, μιὰ μελαγχολία χωρὶς κακία, χωρὶς μῖσος γεμάτη ἐγκαρτέρησι ποὺ ὑπῆρχε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Συγχρόνως ἐκεινος τὴν εἶδε ὡραία καὶ γοητευτική, ὅπως ἄλλοτε καὶ θυμήθηκε τὰ εὐτυχισμένα τους χρόνια... Πρόσεξε ἀκόμα πὼς ἦταν ντυμένη φτωχικὰ καὶ κατάλαβε, ὅτι ὁ «ἄλλος» τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Κι' ἕνα αἴσθημα πόνου, οἴκτου κι' ἀγάπης πλημμύρησε τὴν πληγωμένη ψυχή του.

Ὡστόσο, ἔμειναν κ' οἱ δυὸ ἀκίνητοι.

Ἔξαφνα, ἡ μικρούλα, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ μητρικὸ ἀγκάλιασμα, ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα της, τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε πρὸς ἐκείνην ποὺ ἤτανε ἄλλοτε ἡ συντροφισσά του.

Τὰ χέρια τους ἀγγίχτηκαν, σφίχτηκαν...

Ἡ μητέρα ὠλόλυζε... Κ' ἡ μικρούλα εἶπε:

— Γιατὶ κλαῖς μαμά, ἀφοῦ ἔγινες πειὰ καλὰ κι' ἀφοῦ εἶδες τὴ μικρούλα σου Μαρσέλλα καὶ τὸ μπαμπά... Ἔλα τώρα μαζύ μας στὸ σπίτι του.

Κι' ὁ πατέρας ξαναεῖπε κι' αὐτὸς σοβαρὰ καὶ τουφεράς:

— Ναί, ἔλα...

ΕΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΣΝ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

...Κύριοι, μπορεῖτε νὰ μὲ καταδικάσετε. Μ' αὐτὴ ἡ καταδίκη θὰ βαρύνη στὴν καρδιὰ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὴν κακὴ τύχη τους καὶ κανεὶς δὲν θὰ σᾶς δικαιολογήση.

Ὁ Μωραὶν σώπασε καὶ σωριάστηκε κατάχλωμος στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου.

Μὰ οἱ δικασταὶ παρέμειναν ἀσυγκίνητοι. Ὁ Μωραὶν δὲν ἦταν ἕνα παιδὶ σὰν ὅλα τ' ἄλλα, ἦταν ἕνα ἔκθετο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πληρώση αὐτὸ τὸ σφάλμα τῶν γονέων του καὶ δίχως νὰ διστάσουν τὸν κατεδίκασαν σ' εἴκοσι χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ ἱστορία ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸ σκαλοπάτια μιᾶς ἐκκλησίας καὶ συνεχίσθηκε μέσα στὰ ὑγρὰ καὶ σκοτεινὰ κάτεργα.

ΠΤΕΡ ΜΕΚ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

ἐπῆγα καὶ τὸ ἔρριξα στὰ βάθη τοῦ κοντινοῦ ποταμοῦ.

Ἔτσι, ἡ εὐτυχία θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βασιλεύη μέσα στὴν οἰκογένεια Λαρὼχ καὶ τ' ὄνομά της θὰ ἔμενε ἀκηλίδωτο καὶ ἔνδοξο....

* * *

Ὁ γερο-ὑπηρέτης, συντριμμένος ἐντελῶς ἐπανέλαβε:

— Πάτερ μου, ἁμάρτησα θανάσιμα!

Ὁ παπᾶς ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός, σὰν νὰ προσευχότανε. Ὕστερα σήκωσε τὰ τρεμουλιασμένα χέρια του πάνω ἀπ' τ' ἀσπρισμένο κεφάλι τοῦ γέροντα καὶ φιθύρισε σιγανά, ἀγγελικά, ἤρεμα:

— Ἂς εἶσαι συγχωρεμένος!

ΠΡ. ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΠΑΡΚΕΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 35)

ταστρέψει τὸν θησαυρό του, τὶς ἐλπίδες του. Μέσα στὸ ἀνοιχτὸ κουτὶ δὲν ὑπῆρχε πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας σωρὸς ἀπὸ φαγωμένα χαρτιὰ καὶ ψάφια ἄσπρα μυρμήγκια...

Τὰ τρομερὰ κι' ἀδηφάγα μυρμήγκια τῆς ζούγκλας, ποὺ εἶχαν γεμίσει τὸ δισάκκι τοῦ Σιμπάχκ εἶχαν χωθῆ καὶ μέσα στὸν φάκελλο μὲ τὶς λίρες. Κι' ἔτσι, ὁ Πάρκερ, δίχως νὰ τὸ καταλάβη, τὰ εἶχε κλείσει μέσα στὸ μετάλλινο κουτὶ μὲ τὰ πολύτιμα χαρτιὰ τοῦ Νόρρις. Κι' ἐκεῖνα καταβρόχθισαν τὸν θησαυρό του!...

Κατάρα!... Κατάρα!...

ΕΛΜΕΡ ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προτιμήσατε τὴν Περμανὰντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀσυναγώνιστος ὅλων,

Κρατήσατε ἀκριβῆ διεύθυνσιν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13 Τηλ. 53.277

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ ὁδὸς Συρράκου πλησιον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Δαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καρασκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλατσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἁγ. Διονυσίου καὶ Ψαρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιογείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά μας ἀπαλλάσσονται τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ.—Κάλτσες ἐλαστικές νέας παραλαβῆς ἐντελῶς ἀδιόρατες ὡς καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal Velpeau κ.λ.π.

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

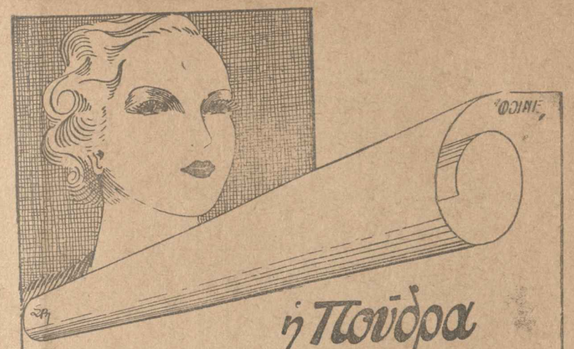

ἡ Πούδρα

ποὺ μελαχειρίζεσθε κοπιάκεύει πραγματικῶς τὴν ἐμφάνισί Σας;

Δέν δύνασθε νὰ εἶσθε βεβαία περὶ αὐτοῦ πρὶν δοκιμάσετε τὴ νέα Πούδρα

GEORGE

πού εἶναι λεπτὴ σὰν ἀχνὸς λουλουδιοῦ. Μεταξύ τῶν 10 χρωματισμῶν πού σᾶς παρουσιάζει θὰ βρῆτε τὸν κατάλληλο πού θ' ἀναδείξη καλλίτερα τὴ φυσική σας ἐμφάνισι.

Λευκό, Νατυρέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Ὄκρ, Ὄκρ ροζέ, Ρόζ, Μπρύν, Ὀράνζ, Βραδυνή.

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστάται ἰδιαιτέρως ὡς βάσις διὰ τὴν πούδρα σας. Ὑποβοηθεῖ τὸ καλὸ στρώσιμο καὶ χαριζει στὸ πρόσωπό σας τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ μάτ. Προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. Δοκιμαστικὰ σωληνάριο κρέμας μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας καὶ οἱ 10 χρωματισμοὶ πούδρας ταχυδρομοῦνται τῷ ἀποστέλλοντι δρχ. 6 εἰς γραμματόσημα.

Τιμὴ πούδρας μεγάλο κουτὶ Δρχ. 50, τὸ μικρὸ 25 Βάνισιγκ Κρὴμ βάζο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - ΤΗΛ. 20-918

Ὅλα τὰ ὑλικὰ γυναικείων πίλων τὰ καλύτερα μοντέλλα

ΚΩΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ
ΕΙΔΙΚΟΝ
ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

ΚΟΡΕΟΛ

ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ κ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΑΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
"ΦΟΙΝΙΞ"
Γενάντιπρ. εταιρία ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ.
ΑΘΗΝΑΙ Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς ΤΗΛ. 53.20